

Zeytinburnu Belediye Başkanları

Adil Emecan

1994-1999

Zeytinburnu Belediyesi Kültür Yayınları
Kitap No: 48

Koordinasyon
Erdem Zekeriya İskenderoğlu

Metin Yazarı
Zekeriya Yıldız

Zeytinburnu Belediye Başkanları
Adil Emecan

ISBN 978-975-2485-18-1
TC Kültür ve Turizm Bakanlığı
Sertifika No: 40688

1. Baskı
İstanbul, Ağustos 2018

Kitap Tasarım **Salih Pulcu**
Tasarım Uygulama **Recep Önder**

Baskı-Cilt **Seçil Ofset Matbaacılık**
Yüzyıl Mh. Matbaacılar Sitesi 4. Cadde No: 77
Bağcılar İstanbul
Sertifika No: 12068

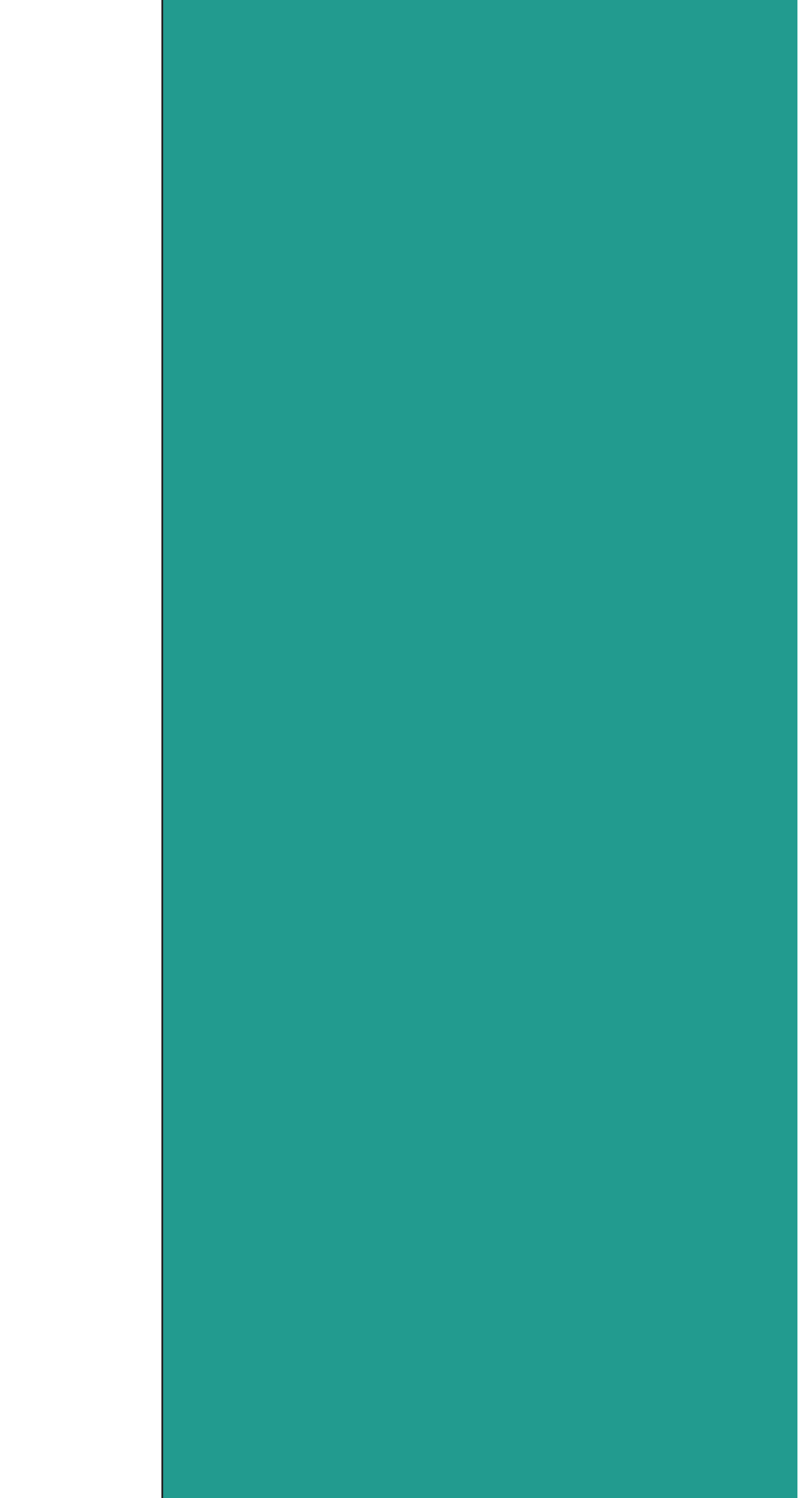
444 1984
www.zeytinburnu.istanbul

Zeytinburnu Belediye Başkanları

ADİL EMECAN

(1994-1999)

Kıymetli hemşehrilerim;

Biliyorsunuz, Zeytinburnu ilçemizin her yönden kalkınması için çok yönlü çaba içindeyiz. Kentimizin gelişmiş ve modern bir hayat kalitesine ulaşması için yıllardır çalışıyor, hiç durmadan gayret sarfediyoruz.

Hepimiz biliyoruz ki, hayat kalitemizin ve kentsel gelişmemizin iki temeli vardır. Biri altyapı ve diğeri de üstyapı. Bizler, çok şükür, her iki alanda da her geçen gün yeni başarılar elde ettik, ediyoruz.

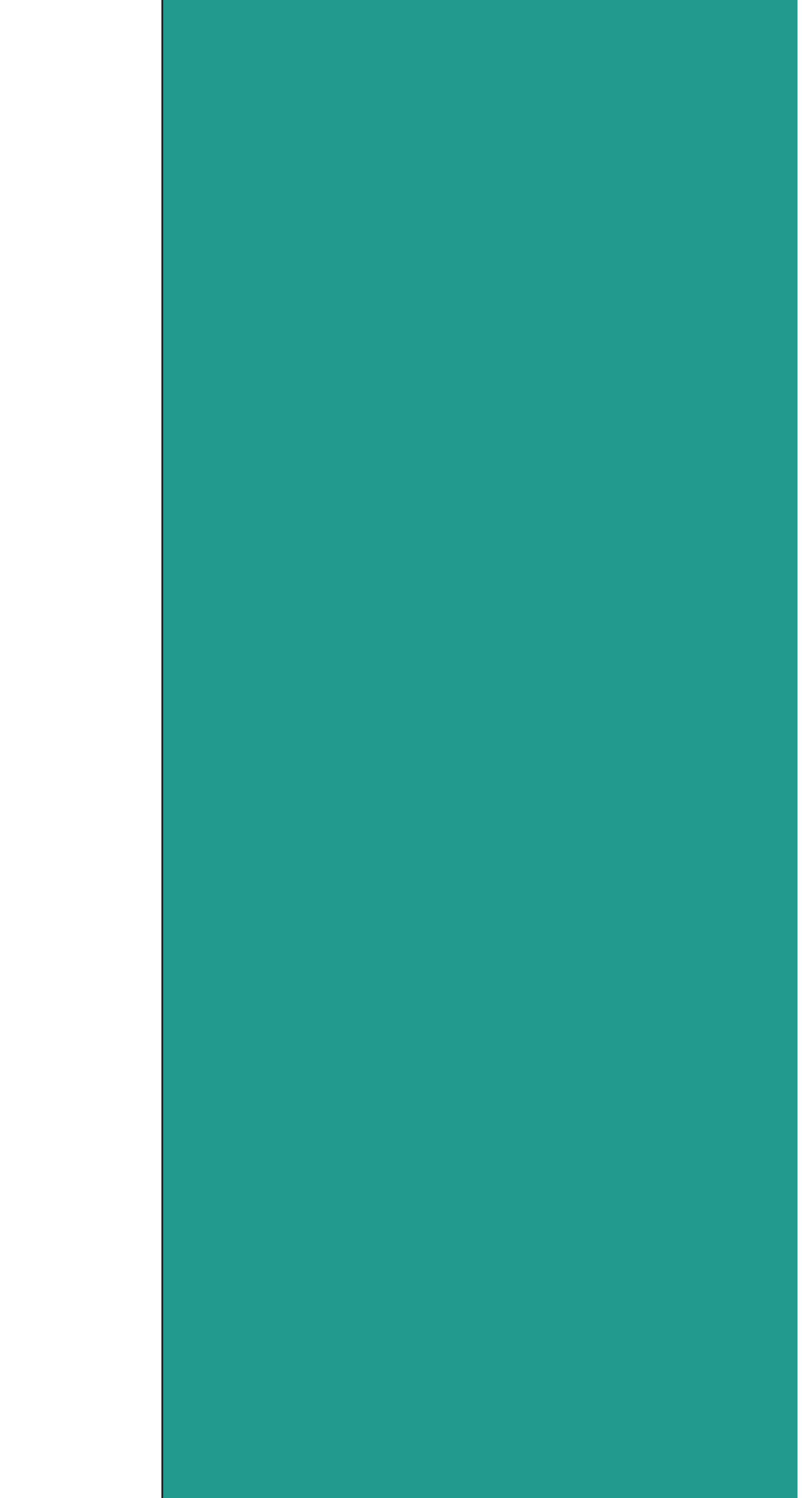
Fakat öte yandan, ilçemize hizmet etmiş eski belediye başkanlarımızın katkılarını da unutmadık. Onlar Zeytinburnu'muzun hizmet hafızasında hep var olacaklar.
Bu bakımdan Zeytinburnu'nda taş üstüne taş koymuş başkanlarımızı hatırlamak, bizim için bir vefa borcudur.

Eski başkanlarımızın hatıraları, hizmet tecrübeleri ve eski Zeytinburnu serüvenlerini hakkıyla anmak, anlamak, bizim için ayrı bir memnuniyet vesilesi olacaktır.

Kendilerine, bütün emeklerinden dolayı şahsım ve Zeytinburnu adına teşekkürü borç biliriz.

Murat Aydın

Zeytinburnu Belediye Başkanı

Giresun'da Başlayan Hayat...

1961 yılında Giresun'un Tirebolu ilçesine bağlı Yaraş köyünde doğdum. Doğduğum köy, bölgenin en güzel, en şirin köylerinden biridir. Vilayet merkezine elli iki kilometre, ilçe merkezine on iki kilometre uzaklıktadır. Konumu, manzarası güzeldir. Köyün birçok yerinden komşu ilçemiz Espiye ve Uluburun'dan Yılgın'a kadar yani yaklaşık yirmi üç kilometrelik sahil şeridi seyredilebilmektedir.

Doğumum ailemi biraz korkutmuş. Çünkü doğduktan sonra uzunca bir müddet ağlamamışım. Bu durumun özellikle anne-babamı endişeye sevk ettiğinden eminim. Hatta bir ara ölü doğduğumu filan düşünüp korkmuşlar.

Sekiz çocuklu bir aileydik. Ben ailenin altıncı çocuğuyum. Kız kardeşlerim, ablalarım iki de ağabeyim vardı.

Babam, Tirebolu'nun hatırı sayılır insanlarından biriydi. Hem çok çalışkandı hem de girişimciydi. Kabına sağmayan bir adamdı. Bir yandan manifaturacılık bir yandan otel işletmeciliği bir yandan da ormancılık yapardı. Ormandan kestiği kütükleri binbir zahmetle sahile indirir, onları satardı. Ayrıca otobüs işletmeciliği yaptığını da hatırlıyorum. İstanbul-Tirebolu arasında yolcu taşırdı.

Bu hali beni çok etkilemiş, gözümde her zaman iyi bir örnek, bir rol model olmuştur. Helâlinden kazanmayı, yılmadan çalışmayı, zorluklar karşısında pes etmemeyi, insanlarla rahat diyalog kurmayı, hiç kimseyi aldatmamayı hep ondan öğrenmişimdir.

Çocukluğumun ilk yıllarını Tirebolu'da geçirdim. O yıllara ait zihnimde kalan en eski hatıra, küçük yaşta elime çanta alıp okul yoluna düşüşümdür. Üç-dört yaşlarındaydım. Okula gidiyorum diye evden çıktım. Çarşıya geldim. Ağabeyim, çalıştığı terzi dükkânının önünden geçerken beni gördü. Hemen dışarı çıkarak yolumu kesti. “Nereye gidiyorsun?” dedi. “Okula gidiyorum” dedim. Ben böyle cevap verince hem güldü hem de kızdı. “Ne işin var senin okulda?” deyip beni geri eve yolladı.

Hemen her sahil çocuğunun denizle ilgili mutlaka bir hatırası vardır. Çünkü deniz günlük yaşamın ayrılmaz bir parçasıdır. Çocukluğu bir sahil kasabasında geçmiş biri olarak benim de Karadeniz'e ait bir hatıram var. Ama tatsız bir hatıra.

Ablamla birlikte Tirebolu'nun meşhur plajına gitmiştik. Yaşım küçük, yüzme de bilmiyorum. Orada ciddi bir boğulma tehlikesi atlattım. Çevreden yetişenler kurtarmasalar Karadeniz'in sularında kaybolup gidecektim. Korku içinde eve döndük. Olayı duyan babam telâşlanmıştı. Hem ablama hem de bana çok kızdı.

Tirebolu'da yaşadığım çocukluğuma ait hatıralardan biri de sünnet edilişimdir. Babam, rahmetli abimle bana güzel bir sünnet merasimi düzenledi. Sünnetten sonra da yaylaya çıktık. Bu sünnet bana çok fazla acı vermiş olmalı ki; bir gün sünnetçinin yaylaya geldiğini görünce çok öfkelendim. Baktım elinde çantasıyla dik bir yokuştan yukarı doğru çıkıyor. Hemen yerdeki taşlara sarıldım. Sünnetçiye doğru fırlatmaya başladım. Adamcağız yanımıza gelemedi.

Yayla kültürü, benim zihnimde geniş yer tutmuştur. Karadeniz'in bir çok yerinde ama özellikle Giresun'da yaylalar ve yaylacılık çok önemlidir. Kümbet Yaylası, Bektaş Yaylası, Sis Dağı Yaylası, Karagöl Yaylası, Tamdere Yaylası, Kazıkbeli Yaylası Giresun'un dünyaca ünlü yaylalarından bazılarıdır. Buralarda bambaşka bir kültür ve hayat biçimi vardır. El değmemiş tabiatı, doğal güzelliği, endemik zenginliği, şelaleleri, ormanlarıyla hem ülkenin değeridir hem de bölge insanına yaşama direnci verir.

Benim çocukluk yıllarımda bu yaylalar turizm açısından pek bilinmezdi. Yayla yolları ilkel ve zorluydu. Uçurum kenarlarından kıvrılarak yükselen dar yollar,

Yatılı okuduğum Haydarpaşa Lisesi'nde.

1976 yılında kaybettiğimiz Ali abim.

orman içlerinden geçerek sisle kaplı zirvelere ulaşır, bir masal diyarına gelmişsiniz hissi verirdi. O günün şartlarında bölge insanı bu güzelliklerin ortasında yaşam mücadelesi içindeydi. Hayvanlarını otlatmak, kışa hazırlık yapmak için yaylaya çıkardı. Yaylaların tablo gibi uzanan görüntüsü içinde atlar özgürce dolaşır, uçurumdan aşağı gidiverecekmiş gibi sonsuzlukta inekler otlar, insanlar kışlık hazırlıklarını yapmak için biteviye çalışırlardı. Otlar biçilir, sütler sağılır, çökelekler hazırlanırdı. Sonraki yıllarda yaylalarımız gözde turizm merkezleri oldu. Yollar yapıldı, pansiyonlar, oteller inşa edildi. Doğallık da biraz zarar gördü. Ama hâlâ mangalda et pişirmeyi bilmiyoruz.

Benim çocukluğumda büyüklerimiz hayvanlar için ot biçmeye yaylaya giderlerdi. Zaman zaman bizi de yanlarında götürürlerdi. Bizim yaylamızın ismi Balıklı Yaylası idi.

Yaylaya giderken derelerde durur balık tutardık. Tirebolu'nun ve yayla hayatının çocukluk hatıralarımda özel bir yeri vardır. Elektrik olmadığı için geceleri gaz lambasının ışığı altında oturur, büyüklerin sohbetlerini dinlerdik. Pilli bir radyomuz vardı. Özellikle millî maç ve lig maçlarının olduğu zamanlar radyonun başına toplanır, merak ve heyecanla dinlerdik.

Tirebolu'dan köye çıkmamız gerektiğinde çok zorlanırdık. Zira ne minibüs, ne otobüs ne de başka bir araç vardı. Sadece bir kişide küçük bir jip vardı. Köyden ilçeye gelen veya ilçeden köye gitmek isteyenler bu jipi beklemek zorundaydı. Jip sahibinin Tirebolu'da dükkânı vardı. Akşam saatlerinde köye gitmek zorunda olanlar bu dükkanın önüne gelir ve adamın işinin bitmesini beklerlerdi.

İstanbul'a göçtükten sonra da doğduğumuz topraklarla irtibatımız, bağımız hiç kesilmedi. Yaz aylarında mutlaka Tirebolu'ya gider, okullar açılıncaya kadar orada kalırdık. Çocukluk ve gençlik yıllarımın en güzel hatıraları arasında Giresun'un, Tirebolu'nun hep özel bir yeri olmuştur.

Giresun'da meşhur Arimelit Dağı vardır. O zamanlar, bugünkü Giresun-Tirebolu arasındaki sahil yolu yapılmamıştı. Bütün arabalar mecburen bu dağ yolunu kullanırdı. Trabzon'a gidenler de bu yoldan geçerlerdi. Yıllarca bu yolu kullanarak Giresun'a gidip geldik.

O yıllarda Tirebolu Belediye Başkanı Mehmet Domaç Bey, babamın bacanağıydı. Onun üç tekerlekli bir motoru vardı. Makam arabası olarak çoğu kez bu motoru kullanır, ilçeyi bununla gezer, belediye hizmetlerini yerinde görüp kontrol ederdi. Tirebolu'ya geldiğimiz yaz tatillerinden birinde bu motorun sepetine beni bindirmiş, Tirebolu'yu baştan sona dolaştırmıştı. Bu sevimli gezinin benim hatıralarım arasında özel bir yeri vardır. Ne de olsa, Mehmet Bey'in üç tekerlekli motoru onun makam arabası sayılırdı. Ve ben de bu makam arabasına çok küçük yaşlarda binmiş, üstelik belediye hizmetlerinin teftiş edilmesine şahitlik etmiştim.

İstanbul'a Göç...

1965 yılında İstanbul'a göçtük.

O yıllar Türkiye'nin sanayileşme çabalarının olduğu, köyden kente göçlerin arttığı dönemlerdi. Özellikle 1950'lerde başlayan göç dalgası birçok aileyi köylerden kasabalardan koparıp büyük şehirlere getirmişti. Göç olgusunun temelinde başta ekonomik ve sosyal olmak üzere çeşitli sebepler vardı. Eğitim ve sağlık hizmetlerinin yetersizliği, ulaşım zorluğu, doğal âfetler, iş imkânlarının azalması gibi...

Bizim İstanbul'a gelişimizin ana sebebi de bu olgulara dayanır. Babam, çocuklarına daha iyi bir gelecek hazırlamak, daha güzel eğitim almalarını sağlamak istiyordu. Ana etken bu olmakla beraber bazı ailevi sebepler de vardı. Uzaktan bazı akrabalarımızla husumet yaşanmıştı. Biraz da bunun etkisiyle Tirebolu'dan taşınmaya karar vermişti.

Eskiden gazete dağıtımı yapan arkası tenteli kamyonlar vardı. Onun gibi bir kamyona eşyalarımızı yükledik. Yere yataklar serdik. Bütün aile kamyonun kasasına doluşup İstanbul'a doğru yola çıktık.

Anne-baba, üçü erkek sekiz çocuk... Bir kamyon kasasında yaptığımız göç yolculuğunu unutamam. Yol boyunca dağları, ovaları, telgraf tellerini seyrederek, yol boyunca türküler söyleyerek hayatımızın en ilginç yolculuğunu yaptık.

Kiraz aldım dikmeden
Halime'm dallarını bükmeden
Bir armağan ver bana
Halime'm ben gurbete gitmeden..
Alçaklara kar yağıyor üşümedin mi
Sen bu işin sonunu düşünmedin mi?

Bu türkü o günlerde çok meşhurdu. Yolculuk boyunca bu güzel türküyü kaç defa söyledik kim bilir...

Babam, tedbirli ve hazırlıklı bir adamdı. Göç etmeye karar vermeden önce İstanbul'a gelmiş, yerimizi, yurdumuzu hazır etmiş, hatta iş bile kurmuştu. Bahçelievler'de hemşerileri ile birlikte ortak bir fırın açmıştı. Bizi ve eşyalarımızı taşıyan kamyon doğruca Bahçelievler'e geldi. Haznedar'a yakın Köşkler Mevkii denen yerde kiralık bir eve yerleştik.

Taşındığımız binanın hemen bitişiğindeki apartmanda Kale Kilit Fabrikaları'nın sahibi olan Sadık Özgür Bey'in apartmanı vardı. Kısa zamanda yeni muhitimize ve komşularımıza alıştık. Sıcak dostluklar, arkadaşlıklar kurduk. Özgür Bey'in kızları ile ablalarım iyi anlaştılar, çocukluk arkadaşı olarak çok güzel yıllar, anılar paylaştılar.

Zeytinburnu ile İlk Temaslar...

Bugünkü E-5 otoban güzergâhı, Topkapı'dan Küçükçekmece'ye kadar bomboştu. Asfalt yol boyunca geniş araziler, otlaklar, tarlalar vardı. Köyden yeni gelmiş olmanın etkisiyle de olsa gerek, babam bir kaç keçi almıştı. Keçilerimizi sanki köy merasına çıkarır gibi otlatmaya götürürdük. Bugünkü Ömür Plaza'nın bulunduğu yerde meşhur Ömür Lokantası vardı. Lokantanın alt tarafları âdeta tarla gibi bomboştu. Keçileri bu arazilere götürür, otlatırdık. Hatta zaman zaman E-5'in karşı taraflarına geçtiğimiz olurdu. Bugünkü Ömür Plaza'nın karşı tarafında (metro istasyonunun olduğu yerler) Paşa Tepesi diye bilinen küçük tepelik vardı. Bu tepelik ve yamaçları keçi otlattığımız yemyeşil bir alandı. Çoğu zaman da oradan aşağıya doğru iner, keçilerimizi bugün Bakırköy Belediyesi'nin Botanik Park olarak düzenlediği alana götürürdük. Orada sürekli akan bir su kaynağı ve etrafında oluşan küçük bir gölet vardı. Keçilerimiz çevrede otlarken biz de gölette yüzerdik.

Bizim keçi otlattığımız yerlerden Zeytinburnu tarafları görünürdü. Bazen bir taşın, tepeliğin üstüne oturur, uzun uzun bakar; sisler, tozlar, dumanlar arasında bir hayalet gibi uzayıp giden Zeytinburnu'nu seyrederdik. Zeytinburnu o zamanlar deri ve çimento fabrikalarının etrafında toplanmış, derme çatma bir işçi kasabasıydı. Bacalarından dumanların eksik olmadığı fabrikalara kamyonlar, bizim bulunduğumuz yerlerden sürekli toprak taşırdı. Ayrıca halat üzerindeki büyük kaplarla da taşınırdı. Adını yıllar sonra öğrendim ki buna vargel deniyormuş.

İlerleyen yıllarda kişisel kariyerimin ve hayat serüvenimin önemli bir kısmının geçeceği Zeytinburnu ile tanışmam, çocukluğumun o günlerine dayanır.

Bu tanışıklık, sadece keçi otlatırken uzaktan seyretmekle sınırlı kalmadı. Babamın ortağı olan fırında üretilen ekmekleri dağıtırken Zeytinburnu'nun sokaklarını, evlerini, esnaflarını da tanıma imkânım oldu.

Bu arada Zeytinburnu, Giresunlular'ın yoğun olarak yaşadıkları bir yerdi. Orada oturan hemşerilerimiz, akrabalarımız vardı. Düğünler, nişanlar, ziyaretler vesilesiyle zamanla gidiş-gelişlerimiz arttı.

1965-66'ların İstanbul'unda Zeytinburnu bugünüyle kıyaslanamayacak bir yerleşim merkeziydi. Dediğim gibi; Çimento fabrikalarının, deri atölyelerinin, kum depolarının etrafında toplanmış, tarihî İstanbul Surları'nın hemen dışında kendiliğinden oluşmuş bir işçi kasabasıydı. Köyden kente göç dalgasının en yoğun yaşandığı yıllarda, sonradan ve kendiliğinden oluşan İstanbul'daki birçok yerleşim merkezi gibi gecekonduların mantar gibi çoğaldığı bir yerdi. Çevre düzenlemesinden altyapısına ve imar düzenlemelerine kadar hiçbir alanda planla bir şehirleşmeye rastlanmazdı.

Okul Yılları...

1967 yılında ilkokula başladım. Okulumuz eski Yaşam Hastanesi şimdiki Oğuz Kaan Koleji'nin arkasında bir yerdeydi. Barakadan bir okul yapılmıştı. Geçici bir okuldu. Daha sonra Coca Cola fabrikasının hemen arkasına adı daha sonradan Kumport İlköğretim Okulu olacak olan Bahçelievler İlkokulu yapıldı. Birinci sınıfın ikinci yarısında buraya geçtik. Rahmetli ağabeyim de buradan mezun oldu. Hatta yıllar sonra öğrendim ki; eski başbakanlarımızdan Ahmet Davutoğlu ile aynı sınıfta okumuşlar. Geçen yıllar içinde İstanbul'a iyice yerleşmiş, hayatımızın bundan sonrasını sürdüreceğimiz bu şehre alışmıştık. Okulumuz, mahallemiz, arkadaşlarımızla yeni bir çevre edinmiştik.

Bu arada, zaten girişimci bir adam olan babam işlerini geliştirmeye, hatta yeni iş sahalarında faaliyet göstermeye başlamıştı.Bu işlerden biri de müteahhitlikti. Bazı arkadaşlarıyla bir araya gelmiş, kısa zamanda Bahçelievler'in değişik noktalarında inşaatlar yapmıştı.

Ben daha ilkokula devam ederken evimizi taşıdık. Babamın Talat Paşa Caddesi üzerinde yaptığı binalardan birine geçip hem kiracılıktan kurtulmuş hem de okulumuza daha yakın bir yere gelmiş olduk. Babam bu binanın altındaki dükkânlardan birinde ağabeyimin işletmesi için bir kahvehâne açtı. Daha sonra kahvehâneyi kapatıp pastaneye çevirdi.

Pastanecilik ailemiz için ilginç bir deneyim oldu. Sadece pastaneye gelen müşterilere hizmet etmiyor, evlerden düğün salonlarına kadar birçok yere hizmet veriyorduk. Hizmet alanımız sadece Bahçelievler'le de sınırlı değildi. İlçe dışından da siparişler alır, İstanbul'un birçok yerine giderdik. Hatta Zeytinburnu'nda tank bakımdaki askerî gazinoya da gittiğimiz, birçok defalar pasta, limonata götürdüğümüz olmuştur.

Babam, iş hayatındaki kişisel başarılarının yanında mahallemiz için de güzel şeyler yaptı. Meselâ Bahçelievler'in ilk postanesi onun girişimleri sayesinde olmuştur. Yerini bulan, bıkıp usanmadan görüşmeler yapan ve yetkilileri ikna edip postane kurulmasını sağlayan babamdır. Aynı zamanda bizim okulun da "Okul Aile Birliği" başkanıydı. Büyük hizmetleri olmuştu. Bütün öğretmenleri tanır, okulun her işine koşar, eksiklerini gidermek için insan üstü bir çaba gösterirdi.

İlkokul yıllarında çalışkan bir öğrenciydim. Bu çalışkanlık sadece okul sıralarında kalmazdı. Bir yandan derslerimi çalışır, ödevlerimi yapar, bir yandan da aile işlerinde üzerime düşeni yapardım. Özellikle yaz tatillerinde boş durduğum olmazdı.

Bu çalışkanlığım çoğu zaman öğretmenlerimin de dikkatini çekmiştir. İlkokul öğretmenim rahmetli Asım Bey, babamın da yakın arkadaşıydı. Okul çıkışlarında çoğu zaman babamın yanına gelir-giderdi. Ben de ona yaptığım çalışmaları anlatırdım. Çok sevinir, takdir ederdi. Özellikle yaz tatillerindeki çalışmalarımı anlatırken ne kadar mutlu olduğunu, gözlerinin nasıl ışıldadığını ve beni nasıl teşvik ettiğini hâlâ hatırlarım.

Zihnim ilkokul yıllarına gittiğinde gözümün önüne İncirli'deki top sahası ve hemen kenarındaki kurumuş incir ağacı gelir. Çocukluk arkadaşım Münir'le o ağacın dallarına çıkar, saatlerce konuşurduk. Çocukça yaramazlıklarımız, cinliklerimiz olurdu. Çoğu zaman da Asım Hoca'yı çekiştirir, sınıfımızda başka bir öğrenciyi kayırdığını düşündüğümüz zamanlar onu nasıl cezalandıracağımızı planlardık.

Çocuksu hisler bir yana Asım Hoca'mızı çok sever, takdir ederdik. İlerleyen yıllarda hocamız okul müdürü olunca mecburen bizi bırakmak zorunda kaldı. Onun yerine Hüseyin Hoca sınıf öğretmenimiz oldu.

Bizim öğrencilik yıllarımızda 27 Mayıs, okullarda bayram olarak kutlanırdı. Ordu 1960 yılında bir ihtilâl yapmış, dönemin seçimle gelen meşru hükümetini devirmiş, iktidardaki Demokrat Parti'ye kilit vurmuş, milletvekillerini hapse atmış, Yassıada'da bir mahkeme kurup aylarca onları yargılamış, hatta Başbakan Adnan Menderes'i Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu'yu, Maliye Bakanı Hasan Polatkan'ı idam etmişti. İhtilâli yapan Milli Birlik Komitesi, demokrasimizi kesintiye uğratan bu meşum olayın resmî bayram olarak kutlanması için kanun çıkarmıştı. 1963'ten itibaren Demokrasi ve Anayasa Bayramı olarak kutlanıyordu. Bu bayram vatandaşın umurunda bile değildi ama okullarda mecburen kutlanırdı.

Bu kutlamalar çerçevesinde okulumuzda bir grup çalışması yaptık. Sınıfın en çalışkan öğrencisi olarak bu çalışmanın başında ben bulundum. Arkadaşlarımla birlikte güzel bir sunum yaptık. Öğretmenimiz hem grup olarak yaptığımız bu sunumu çok beğendi hem de bütün öğrencilerin önünde yaptığım konuşmadan dolayı beni takdir etti. "Adil senden çok iyi siyasetçi olur" dedi. Daha ilkokul sıralarında iken öğretmenimden duyduğum bu sözlerden dolayı mutlu oldum.

Yeşilçam'ın Eşiğinde...

Daha önce de söylediğimiz gibi babam çok girişimci bir insandı. Onun bu özelliği sayesinde farklı sektörlerden çok farklı insanlarla tanışma imkânım oldu.

Bu insanlardan biri de ünlü sinemacı Murat Akovalıgil'di. Senarist, yönetmen ve yapımcı olarak Türk sinemasına birbirinden güzel filmler kazandırmış önemli biriydi. O yıllarda Yeşilçam'ın en üretken ve saygın isimlerinin başında geliyordu. Memiş ile İbiş, Ah Bu Kadınlar, Küçük Kahraman, Üç Balıkçı Kız, Çelik Mezar gibi çok seyredilen filmler çekmişti.

Murat Akovalıgil'in yakın bir akrabası vardı: Rıza Amca. Babamın pastanede ortağıydı. Bir gün gümrükte film makinalarının olduğunu, işleri ters gittiği için de gümrükten çekemediğini söyledi. "Gel bu makinaları gümrükten çıkaralım, birlikte bir şirket kurup film çekelim" dedi. Teklif babamın aklına yattı. Sermayedar olarak Murat Akovalıgil ile ortak olup Aksel Film adında bir şirket kurdular. Ardı ardına beş tane de film çektiler. Kanlı Sevda, Vatansızlar, Yaşayan Hatıralar, Korkunç Takip bu filmlerden adını hatırladıklarım.

Artık bir film yapımcısının oğluydum. Yeşilçam'ın renkli, büyülü dünyasını bir müddetliğine de olsa yakından tanıma imkânım olmuştu.

Çektiğimiz bu filmlerde dönemin en ünlü oyuncuları rol aldılar. Tanju Korel, Danyal Topatan, Erol Taş, Piraye Uzun, Engin Çağlar gibi isimler bunlardan bazılarıdır.

Film şirketi Beyoğlu'ndaydı. Babamla bazen şirkete uğrar, filmlerin galalarına filan giderdik. O yaşlarda benim için oldukça eğlenceliydi. Herkesin film afişlerinden veya sinema perdelerinden tanıdığı ünlü isimlerle yan yana aynı arabaya biniyorsunuz, ziyafetlere katılıyor, güzel yemekler yiyorsunuz sonra salonların en güzel yerlerinde, özel localarında oturup birlikte film seyrediyorsunuz...

Hatta bu aralar artistliğin de kapısından döndüm. Murat Akovalıgil, çektiği filmlerden birinde bana da rol vermeyi düşündü. Fakat babam kabul etmedi.

Çok renkli bir o kadar da kârlı görünen bir işti. Fakat öyle değilmiş. Zaman geçip de gişe hâsılatları gelmeye başlayınca gidişatın iyi olmadığı ortaya çıktı. O günlerde babamın kendi kendine söylenip dert yandığını hatırlıyorum.

İsmet İnönü ile Tanışma...

Çocukluk yıllarımdan aklımda kalan en canlı sahnelerden biri de havalimanından İsmet İnönü'yü uğurlamaya gidişlerimizdir.

Babam, Demokrat Parti'nin iktidar olduğu yıllarda sıkı Halk Partili'ydi. İsmet İnönü'yü de çok severdi. Giresun'da üç dönem muhtarlık da yapmıştı. İsmet İnönü de babamı iyi tanırdı. İstanbul'a gelişlerinde veya dönüşlerinde havalimanına gider onunla görüşürdü. Birkaç defa beni de götürmüştü. İsmet Paşa sade ve gösterişten uzak bir adamdı. Ne etrafını saran bir koruma ordusu vardı ne de sıkı aramalar. Babam rahatlıkla yanına gider, uzun uzun sohbet ederdi. Yanımızda bir fotoğraf makinası olmadığına ve o anları gösteren bir fotoğraf bile çekemediğimize üzülürüm.

12 Mart Muhtırasından Akılda Kalanlar...

12 Mart 1971'de askerler bir kez daha yönetime el koydular. Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanları Cumhurbaşkanı ve Meclis Başkanı'na bir muhtıra vererek hükümetin istifasını ve yeni bir hükümetin kurulmasını istediler. Süleyman Demirel'in başbakanlığındaki Adalet Partisi iktidardaydı.

Muhtıranın nedeni olarak ekonominin bozulmasını, paranın değerinin düşmesini, üniversitelerde başlayan öğrenci gösterilerini, sendikaların grevlerini, İstanbul'da İsrail Başkonsolosu'nun sol bir örgüt tarafından kaçırılıp öldürülmesini gösterdiler.

Hükümet istifa etti. 12 Mart Muhtırası'nı verenler, sol örgütlere karşı oldukça sert davrandılar. Türkiye İşçi Partisi, DEV-GENÇ gibi oluşumlar kapatıldı. Öğrenci olaylarında adı ön plana çıkan gençlerden Deniz Gezmiş ve arkadaşları idam edildiler. Bugün bile adları unutulmuyor.

Bu olayların yaşandığı esnada ilkokul dördüncü sınıftaydım. Doğrusu memlekette neler olup bittiğini anlayacak yaşta değildim. Ancak bütün bunların evimizde, mahallemizde konuşulduğunu hatırlıyorum. Askerleri sokaklarda çok fazla görürdük. Kahvelere, işyerlerine baskınlarla kimlik kontrolü ve arama yaparlardı. Bizim kahveye de gelmiş ve arama yapmışlardı. Mahalledeki insanlar arasında yapılan konuşmalarda "anarşik ve anarşist" kelimeleri çok geçerdi. Ama biz bunların ne anlama geldiğini, niçin böyle konuşulduğunu pek fazla anlamazdık.

İlkokulu Yenibosna'da bitirdikten sonra yatılı okul sınavlarına girdim. Yaz tatili başlamış, sınav sonuçlarının açıklanmasını beklemeye başlamıştık. O günlerde annemlerle Florya'da pikniğe gittik. Piknik esnasında bir falcı kadın etrafta dolaşıyor, ikna ettiği insanların fallarına bakıyordu. Bizim yanımıza da geldi. Büyüklerden birkaç kişiyle birlikte benim de falıma baktı. Avucumu açıp uzun uzun baktıktan sonra, "Sen deniz aşırı bir yerde okuyacaksın" dedi.

Çok ilginçtir falcı kadının dediği çıktı. Sınavlar açıklanıp da sonuç kâğıtları gelmeye başlayınca Haydarpaşa Lisesi'ni kazandığımı öğrendim. Evimizle okul arasında Marmara Denizi uzanıyordu ve ben ortaokul ile liseyi deniz aşırı bir yerde okuyacaktım. Gerçi Arifiye Öğretmen Okulu'nu da kazanmıştım ama Haydarpaşa Lisesi daha cazip gelmişti.

Annem ile birlikte.

Annem yaylada.

Eşim Gülizar ve kızım Aslı.

Çünkü İstanbul'un en köklü okullarından biriydi. Atatürk'ün emriyle 1934'te lise oluşundan itibaren çok sayıda mezun vermiş, ülkemizin birçok tanınmış ismi oradan mezun olmuştu.

Babamın nalbur dükkânından ortağı olan Şeref Amca, bu okulda görev yapan öğretmenlerden Süreyya Bey'i tanıdığını söyledi.

Kayıt zamanı Şeref Amca'yı da alarak okula gittik. Kaydımızı yaptırdık. Şeref Amca, beden eğitimi öğretmeni olan Süreyya Bey'i buldu. Beni ona teslim ettiler.

Yenibosna Yılları...

12 Mart 1971 Muhtırası'ndan birkaç sene sonra Bahçelievler'deki evimizden çıkıp Yenibosna'ya taşındık. Taşındığımız yer, müteahhitliğini babamın yaptığı yeni bir binaydı. Ayrıca binanın altında bir dükkânımız vardı. Oraya da nalbur dükkânı açarak inşaat malzemeleri satmaya başlamıştık. Dükkânla daha çok babam ve ağabeyim ilgileniyordu.

Yenibosna'ya taşındıktan sonra kısa bir dönem minibüsçülük deneyimimiz oldu. Babam, Yenibosna-Beyazıt hattında çalışan bir minibüs aldı. Daha çok da rahmetli ağabeyim askere gidinceye kadar oyalansın diye alınan bir minibüstü. Zaman zaman muavin olarak ben de minibüse çıkmışımdır. Muavin olarak, "Topkapı, Merter, Bahçelievler, Yenibosna" diye bağırıp yolcu çağırır, ücretleri toplar, para üstlerini verirdim.

Babamın ticarî girişimlerinin sonu yoktu. Bir dönem kereste ticaretiyle uğraştı. Mermercilik, emlâkçılık yaptı. Bugün Halkalı'da bulunan Sabahattin Zaim Üniversitesi o zamanlar Ziraat Okulu'ydu. Onun çevresinde tarlalar, araziler aldı. O tarlaların parselasyonlarını yaparak satmaya başladı. Bu satışları yirmi dört aylık senetlerle yapardı. Bu senetlerin çoğunu ben yazdım. Bu şekilde babama yardımcı olmaya çalıştım.

Babamın bunca işi, bunca ticarî girişimine rağmen benim bu işlerde hiç gözüm olmadı. Esnaflık, tüccarlık bana göre değildi. Babaya olan aşırı güvenden olsa gerek ticarî faaliyetlere karşı hep mesafeli oldum. Ben daha çok sosyal faaliyetlerle uğraşmayı seviyordum.

Yatılı Okul Serüveni

Yatılı okul okuyanlar, oranın farklı bir havasının olduğunu bilirler. Ailenizden uzakta kendi başınıza bir hayattır yaşadığınız. Ama bir yandan da her şeyinizi paylaştığınız yüzlerce kişilik bir aileye kavuşursunuz.

Haydarpaşa Lisesi, çocukluktan gençliğe uzanan yıllarımın geçtiği yerdir. Hayatımda derin izler bıraktı. Çok özel dostluklar, arkadaşlıklar edindim.

Babam ve Şeref Amca'mın beni emanet ettikleri Süreyya Kayaçetin hocamı rahmet ve saygıyla anıyorum. Üzerimde büyük emeği vardır. Ortaokul ve lise yıllarını kapsayan altı senelik yatılı okul serüveni boyunca büyüklük gösterdi. Korudu, kolladı, sahip çıktı. Ne zaman başım sıkışsa, ne zaman bir ihtiyacım olsa ona koşardım.

Kayıt günü tanıştığımız Müdür Yardımcısı Hasan Arısoy Hoca'mı da saygıyla anıyorum. Bana bilinç ve özgüven aşılayan çok değerli bir eğitimciydi.

İlk yılın ikinci yarısı başlarken yapılan bir veli toplantısında Hasan Hoca, babamı bir kenara çekip benimle ilgili güzel sözler söylemiş. "Sizin bir daha veli toplantılarına gelmenize gerek yok; bu çocuk kendi işini kendi yapabilecek kapasitede bir öğrenci" demiş.

Babam onun bu sözlerinden çok mutlu oldu. Bir daha da veli toplantılarına gelmedi. Sadece beni özleyip de görmek istediği zamanlar annemi yanına alır, okula hasret gidermeye gelirdi. Veli toplantıları dışında kayıt dönemlerinde de

gelmedi. Zamanla kendime bir de veli buldum. Okulumuzun temizliğini yapan Niyazi isminde bir hademe vardı. Onu kendime veli edindim. Niyazi Bey, sene başlarında benim kaydımı yeniler, bazen de sataşıp şakacıktan kızardı. "Yaramazlık yapıp beni üzme, ben senin velinim" derdi.

Çarşamba günleri Kadıköy'e, Fenerbahçe Futbol Takımı'nın antremanlarını izlemeye giderdik. Bizim için ayrı bir heyecan ve mutluluk olurdu. Zira basından takip ettiğimiz ünlü isimleri yakından görmenin ayrıcalığını yaşardık. Gerçi ben sıkı bir Galatasaraylı'ydım ama fotoğrafları gazete sayfalarını süsleyen ünlü antrenör Didi'yi, Cemil Turan'ı, Ziya Kaptan'ı, Fuat'ı seyrettikçe futbol aşkım kabarırdı.

Ne de olsa ilkokul yıllarımda kendimi Fenerbahçeli olarak görmüşlüğüm vardı. Bahçelievler'de oturduğumuz sıralarda beni Galatasaray taraftarı yapan Erdoğan abidir. Galatasaray'ı ve bir dönem Milli Takımı da çalıştıran Bülent Hoca, bizim mahallemizin çocuğuydu ve Galatasaray'da yeni yeni oynamaya başlamıştı. Sokak aralarında bize antreman yaptırırdı. Bana Galatasaray sevgisini aşılayan, bana Fenerbahçe'yi bıraktırıp Galatasaraylı yapan odur.

Erdoğan abi ile zaman zaman maçlara gitmişliğimiz vardır. Hatta bu maçlardan birinde bizi neredeyse ölümden kurtarmıştı. Beşiktaş'taki Vodafone Park'ın adı o zamanlar İnönü Stadyumu'ydu. Erdoğan abi beni ve Cem diye bir GS amigosu arkadaşını da alarak maça götürmüştü. Yokuştan sahile doğru iniyorduk. Freni boşalan bir minibüs yıldırım gibi gelip ayak parmaklarımızın ucundan geçti. Erdoğan Abi, minibüsün kontrolsüz gelişini zamanında görüp de elimizden çekmese belki de tekerleklerinin altında ezilip gidecektik.

Ünlü bir futbol adamının telkinleriyle sıkı bir Galatasaray taraftarı olarak yine de Fenerbahçe'nin antrenmanlarını izlemekten büyük keyif alırdım.

Yatılı okul yıllarındaki unutamadığım anılarından biri de ablamın Almanya'dan gönderdiği mektuplardır. Ablam, evlenip Almanya'ya gitmişti. Bana sık sık mektup yazar, halimi hatırımı sorardı. Onun bu ilgisi beni çok mutlu ederdi. Yeni mektuplarını dört gözle beklerdim. Ama doğrusunu söylemek gerekirse bu mutluluğun esas sebebi mektuba sıkıştırılmış küçük harçlıklardı. Ayrıca bana sürekli şort, forma gibi hediyeler gönderirdi. Bunları alınca moralim yerine gelir, çok keyiflenirdim.

Yatılı okuyunca ister istemez bütün zamanınız okulda geçiyor. Akşamları yemekten sonra garsonlara yardım ettiğimizi, ilâve yemekler yediğimizi, arka tarafa geçip çay içtiğimizi hatırlıyorum.

Yatılı okul hayatının bana kazandırdığı en büyük özelliklerden biri de hemşericilik bilinci, hemşeri dayanışması ve yakınlığıdır.

Okulumuzda memleketin her tarafından gelmiş öğrenciler vardı. Özellikle benim Haydarpaşa'ya başladığım zamanlarda Kars'tan ve Samsun'dan yüzer tane öğrenci gelmişti. Bu arkadaşlarımız belki uzaktan gelmeleri, ailelerini sadece yaz tatillerinde görüyor olmalarından dolayı birbirlerine çok bağlı ve tutkun olurlardı. Benim Giresun cemiyetçiliğimin temelinde bu olayın etkisi olmuştur. Onların kendi aralarında gösterdikleri dayanışma beni de tetikledi. Ben de Giresun'dan gelen öğrencilere daha çok yakınlık ve alâka göstermeye başladım. Yıllar geçip de sınıf atladıkça, alt sınıflara gelen öğrenciler arasındaki Giresunlular'ı bulup özel olarak ilgilendim. Onlara yol gösterip abilik yaptım. Birbirlerine sahip çıkıp destek olmaları yönünde telkinlerde bulundum.

Haydarpaşa'da okuduğum yıllarda sözel derslere özel bir ilgim vardı. Bu durum galiba sosyal olaylara ve siyasete yatkınlığımdan ileri geliyordu. Edebiyat Hocamız Yurdanur Hanım, bunu tespit etmiş ve bir keresinde bütün arkadaşlarımın önünde dile getirmişti. Onun vermiş olduğu bir kompozisyon ödevinde konu olarak "boyalı basın"ı seçmiş, basının abartılı magazin haberleriyle toplum hayatını olumsuz yönde nasıl etkilediğini anlatmıştım. Yurdanur Hoca,

hem yazdıklarımı beğendi hem de “Adil, sende siyasetçi damarı var” diyerek bendeki yönelimi tespit etmişti.

O yıllara dair unutamadığım olaylardan biri de Nezihe Hoca’mızın yazılı sınavıdır. Nezihe Hoca bizim tarih öğretmenimizdi. İsmi gibi çok nezih, çok iyi bir hanımefendiydi. Fakat çok enteresan bir ruh hali vardı. Ders anlatırken tamamen kendinden geçer, bambaşka bir dünyaya dalardı. Yazılı sınavlarda ne sorduğunu sonradan hatırlamayacağına emindik.

Onun bu halini düşünerek; yatılı öğrenciler kafa kafaya verdik ve bir cinlik yapalım dedik.Hocamız aynı sırada oturanlar birbirlerinden kopya çekmesin diye öğrencileri A Grubu, B Grubu diye ikiye ayırıp her gruba ayrı sorular sorardı. Biz de geceden iki ayrı soru kâğıdı hazırladık. Cevaplarını da bir güzel yazdık. Okulda gündüzcü öğrenciler de vardı. Ertesi gün derse girince onlara da bu planımızı anlattık. Sorularıyla birlikte cevapları da hazırlanmış kâğıtları herkese dağıttık. Öğretmen soruları soracak, biz de sınav sonunda sıranın altında sakladığımız cevapları yazılmış kâğıtları verecektik. Nezihe Hoca, nasıl olsa ne sorduğunu hatırlamayacağından vereceğimiz kâğıtları okuyacaktı. Böylece hepimiz sınavdan en yüksek notu alacaktık.

Ne var ki planımızı yaparken gündüzlü arkadaşlarımızdan Cemil’i hesaba katmamıştık. Cemil, yaş ve fizikçe bizden oldukça büyük bir öğrenciydi. Çoğu zaman okula gelmez, dersleri, sınavları umursamazdı. 12 Eylül İhtilali’ne doğru akan yılların içindeydik. Öğrenci olayları, sağ-sol kavgaları alıp başını gitmişti. Bugünden geriye dönüp baktığımda Cemil’in normal bir öğrenci olmadığını düşünüyorum. Kim bilir, belki de sivil bir polisti. Öğrencileri ve olayları gözetleyip rapor ediyordu.

Neyse... Biz diğer arkadaşlarımıza olduğu gibi Cemil’e de kâğıdı verdik. Cemil, sınavın bitmesine az bir zaman kala neredeyse tüm planımızı boşa çıkartacak bir şey yaptı. “Hocam şu soruda ne demek istediniz?” diye sordu. Bütün sınıf donup kaldık. Öğretmenimiz bir müddet düşündükten sonra, “Çocuklar, ben size bu soruyu sordum mu?” dedi. Hepimiz tek bir ağızdan “sordun hocam” dedik. Hoca bize inandı. Daha doğrusu sorduğu soruları bile hatırlamadı. Cemil’in söylediği soruya bazı açıklamalar getirmekle yetindi. Bütün sınıf derin bir nefes aldık.

Nezihe Hoca’nın aşırı dalgınlığı ve unutkanlığının sonucu olarak yaptığımız toplu kopya numarası tuttu ve herkes o dersten yüksek notlar aldı.

Nezihe Hoca, ortaokul, lise döneminde iki yıl tarih dersimize girdi. Zamanla anladık ki; hocamız sadece unutkan değildi. Sınav kağıtlarımızı da okumuyor, sınıftaki durumumuza göre rastgele notlar veriyordu. Bunu bir sınav sonucunda yakından gördüm. Hiç unutmam; yine bir sınavda hocamız Yavuz Sultan Selim’in Mısır seferini sordu. Ben de sınav kâğıdına soruyla alâkasız bir sürü şey yazdım. Yavuz’un orduları Mısır seferinden dönerken Diyarbakır’a da uğradılar. Diyarbakır Spor’la maç yaptılar. Maçı, Yavuz’un ordusu 1-0 kazandı gibi şeyler yazdım. Ve ben o sınavdan en yüksek notu aldım.

Nezihe Hoca gibi coğrafya öğretmenimiz Muzaffer Elitez de ilginç biriydi. Öğrenciler olarak kendi aramızda ona “Kansız” derdik. Çok sert, asabi biriydi. Deniz Gezmiş’lerin, Mahir Çayan’ların da bir dönem öğretmenliğini yapmış. Kızıp öfkelendiği zamanlar bütün çocukların kitaplarını alır, yırtardı. Öyle ki, ders bittiği zaman bütün sınıf kâğıt yırtıklarıyla dolardı. Notu son derece kıttı. Sınav sonuçlarını okurken ilginç bir yöntem uygular, bir numara ile başka bir numara arası öğrencilere toptan not verirdi. Meselâ 211-300 arası sıfır, 300-350 arası bir filan derdi. Bu şekilde notları açıkladığı bir gün, “1785 kim?” dedi. Hemen ayağa kalktım. “Benim hocam” dedim. Yüzüme şöyle bir baktı. “Piyango sana mı vurdu?” dedi. Ne diyeceğimi bilemedim. Sınavım çok iyi geçmişti, dokuzluk onluk bir sonuç bekliyordum. Ama benden önceki arkadaşlar grup grup açıklanmış, neredeyse hepsi dökülmüştü. “Acaba bana da mı sıfır verecek?” diye düşünürken, “Aferin, 9” dedi. “Piyango sana mı çıktı” diye ilâve etti.

Öğrencilik yapan her çocuk hafta sonlarını, tatilleri sever. Yatılı okul öğrencilerinde bu sevgi hem daha fazla hem de daha anlamlıdır. Zira hafta sonu demek yatılıların "evci çıkması" demektir. Eve gitmek, anne yemeği yemek, evin sıcaklığını hissetmek demektir.

Cuma akşamları okuldan çıkınca arabalı vapurla Sirkeci'ye geçer, oradan Beyazıt'a kadar yürürdüm. Beyazıt'tan otobüsle Yenibosna'ya gelirdim. Şimdi Yenibosna girişindeki KOÇTAŞ Alışveriş Merkezi'nin bulunduğu yerde SEK'in süt fabrikası vardı. Okula dönmek için Pazartesi sabahları oraya iner, havaalanından kalkıp Cağaloğlu'na giden otobüslere binerdim. Cağaloğlu'ndan aşağı inip Eminönü'nden vapurla karşıya geçerdim. Bu gidiş-gelişler arasında vapur yolculuklarını severdim. Özellikle havalar sıcakken dışarı oturur, martıları ve denizi seyrederek yolculuk yapardım. Yıllarca süren bu vapur yolculuklarında güzel hatıralarım da oldu. Eski cumhurbaşkanlarımızdan Fahri Korutürk'ün eşi Emel Korutürk'le karşılaşmak bunlardan biridir.

Harem-Sirkeci hattında çalışan arabalı vapurlardan birine binmiştim. Resmî plakalı arabalardan biri hemen dikkatimi çekti. Arabanın arka koltuğunda bir kadın oturuyor. Asık suratlı, sert bakışlı biriydi. Yanında şoförü ve korumasından başka hiç kimse yoktu. Bugünkü siyasetçiler veya devlet adamlarının yakınlarıyla kıyaslandığında sadeliği ve mütevaziliği çok etkileyiciydi. Ama ben hem kızmış hem de üzülmüştüm. Memleketin çocukları olarak bir defa bile dönüp yüzümüze bakmaması, küçük bir güler yüz ve tebessüm göstermemesi moralimi bozmuştu.

Lise yılları Türkiye'nin yeniden karışmaya başladığı dönemlerdi. Sağ-sol çatışması sokaklardan fabrikalara, kahvelerden okullara kadar her yere yayılmaya başlamıştı. Küçük çaplı bazı gösteri ve olayın içinde bulundum. Meselâ Yıldız Teknik Üniversitesi'nin sol görüşlü öğrenciler tarafından yapılan işgaline katıldım.

Bu arada Haydarpaşa Lisesi daha çok sol grupların etkisi altındaydı. Halkın Yolu, Kurtuluş gibi yapılanmalar vardı. Ama okuldaki etüt abileri Ülkücü kökenliydi. Zaman zaman gerginlikler, küçük çaplı olaylar yaşanmasına rağmen eğitim hayatımızı etkileyecek büyüklükte olaylar olmadı.

Haydarpaşa Lisesi'nin Ünlüleri...

Etüt abilerimizden biri Mehmet Ali Aydınlar idi. Bir diğeri de Enver Yücel'di. Zamanla her ikisi de okullarını bitirdiler ve ülkemize marka değerler kazandıran büyük kuruluşların sahipleri oldular. Mehmet Ali Aydınlar sağlık sektöründe çok büyük işler yaptı. Acıbadem Hastaneleri'ni kurdu. Aynı başarıyı Enver Yücel eğitim alanında gösterdi. Bahçeşehir Kolejleri'ni açıp on binlerce öğrencinin yetişmesine katkıda bulundu. Bahçeşehir Üniversitesi'ni kurdu.

Bunlar gibi Haydarpaşa Lisesi'nde birlikte okuduğumuz dönem arkadaşlarımızdan önemli isimler yetişti. Genç yaşta iş hayatına atılıp özellikle tekstil ve hazır giyim sektöründe faaliyet gösteren İstanbul Hazır Giyim ve Konfeksiyon İhracatçıları Birliği (İHKİB)'nin başkanlığını yapan Hikmet Tanrıverdi dönem arkadaşımızdır. Aynı şekilde Türk sinemasının önemli isimlerinden Levent İnanır da dönem arkadaşımızdır.

Mahalle Hatıraları...

Yenibosna'daki evimizin bulunduğu binanın altında emlâk dükkânımız vardı. Bu dükkânın tam karşısındaki binada küçük bir poliklinik faaliyet gösteriyordu. Polikliniğin sahibi Beyzade Özkahraman Bey, sonraki yıllarda işini büyüttü. Yaşam Hastanesi'ni kurdu.

Beyzade Bey'in kardeşi Hüseyin benim arkadaşımdı. O da sonraki yıllarda tıp okudu ve kariyerini diş doktoru olarak devam ettirdi. Hüseyin ile birlikte bu

poliklinikte vakit geçirmeyi severdik. Birer doktor gibi beyaz önlükler giyer, hastaları ziyaret eder, hatta geceleri doktorların yanında nöbete kalırdık. Zaman zaman polikliniğin afişlerini asmak için mahallelere giderdik.

Hüseyin çok muzip bir çocuktu. Olmadık şakalar yapmaya bayılırdı. Yaptığı şakalardan biri, o günlerin toplumsal yapısını ve siyasi atmosferini anlatması bakımından iyi bir örnektir.

Onların polikliniğinde çalışan Celal isimli sol görüşlü bir doktor vardı. Yenibosna Ülkü Ocağı da polikliniğin çaprazındaydı.

Hüseyin koşarak yanıma geldi. "Doktor Celal Bey'i biraz korkutalım mı?" dedi. "Nasıl olacak?" dedim. "Buradan Celal Bey'i arayacağız" dedi. Polikliniğin numarasını çevirdim. Camın önünde oturan herhalde doktor olan beyaz önlüklü kişiyi telefona verir misiniz dedim. Birazdan Celal Bey telefona geldi.

"Kardeşim, sen kimsin? Akşama kadar camın önünde oturup Ülkü Ocakları'na doğru niye pis pis bakıyorsun? Vallahi oraya gelirsek bacaklarını kırarız."

Celal Bey'in korkudan nutku tutuldu. Kem küm bazı şeyler söyledi. Telefonu hızla kapattı. Ve aynı gün polikliniği terkedip gitmiş.

Hüseyin'in bunun gibi garip şakaları vardı. Bir keresinde de bizim kiracımız olan demirci İbrahim Usta'ya benzer bir şaka yapmıştı. Gidip bankadan boş bir dekont almış. Bunu boş bir zarfa koyup üstüne de sahte bir mühür basmış. Zarfı bana getirdi, "Adil, bu zarf Demirci İbo'ya gelmiş, gidip verir misin?" dedi. Ben de götürüp dükkânına bıraktım. Biraz sonra Demirci İbo gelmiş, zarfı açınca ne yapacağını şaşırmış. Koşarak yanımıza geldi. "Sen bunu nereden buldun?" diye sordu. Ben de Hüseyin'i ele vermemek için, "Bilmiyorum, postacı getirdi" dedim. Başladı sızlanmaya... "Benim kimseye borcum yok. Bu nereden çıktı? Ben şimdi bunu nasıl öderim? Ben mahvoldum, bittim!"

İşi gücü bırakıp korku içinde bankaya koştu. Gerçeği öğrenince derin bir nefes alıp geri döndü. Hem çok korkmuş hem de gerçeği öğrenince nasıl bir eşek şakasına mâruz kaldığını anladığını anlayıp çok sinirlenmişti. Hüseyin gibi Atilla ile de yaptığımız muziplikler vardı. Atilla, bizim nalbur dükkânındaki ortağımızın oğluydu.

Bilirsiniz; sandalyelerin üzeri süngerle kaplıdır. Sandalyeler eskiyip de üstündeki kısım yırtılınca süngerler hafiften gözükmeye başlar. Biz Atilla ile elimize birer şırınga alır, içine su çeker, sonra da bu suları sandalyelerin süngerlerine boşaltırdık. Sonra içi suyla doldurulmuş bu sandalyeleri dükkânın önüne çıkarır, yoldan geçen tanıdık birini görünce hemen çağırırdık. "Abi gel çay içelim" diye sandalyelere oturtur, kendimizce çocukça sulu şakalar yapıp eğlenirdik.

O zamanlar Yenibosna'da yapılaşma azdı. Bomboş tarlalar, araziler göz alabildiğine uzardı. Evimiz dubleksti ve onun üst katından havaalanına kadar her tarafı görebilirdik. Ben okuldan eve geldiğim zamanlarda ve yaz tatillerinde üst kattaki odamda tek başıma kalırdım. Almanya'daki ablam radyo-teyp göndermişti.

Terasta onu dinlerken çoğu zaman havalimanındaki telsiz haberleşmesi yayına karışırdı. Pilotlarla kule arasındaki konuşmaları olduğu gibi duyardım. Çoğu zaman arkadaşlarımı çağırır geç saatlere kadar terasta oturup sohbet ederdik. Boş zamanlarımızda gezinti ve alışverişe çıkardık. Bu açıdan en uğrak yerimiz Bakırköy'dü. Tıraş olmaya, özellikle kaset veya plak almak için oraya giderdik.

İlk Siyaset Tecrübesi ve Demokratik Parti...

1970'lerin başında Adalet Partisi'nde ciddi bir bölünme yaşanmış, 18 Aralık 1970'te Demokratik Parti kurulmuştu. Demirel'in Adalet Partisi'nin Demokrat

Parti misyonunu devam ettiremediğini söyleyerek, gerçek mirasçısının Demokratik Parti olduğunu iddia ediyordu. Ferruh Bozbeyli başkanlığında bir grup siyasetçi Adalet Partisi'nden ayrılarak bu partiyi kurmuşlardı. Bozbeyli dışında Sadettin Bilgiç, Faruk Sükan, Celal Bayar'ın kızı Nilüfer Bayar, Neriman Ağaoğlu, Adnan Menderes'in oğulları Yüksel Menderes ve Mutlu Menderes gibi Türk siyasetinin çok önemli isimleri bu partinin kurucuları arasında yer almışlardı.

Babam bu partinin Bakırköy İlçe Teşkilâtı'nın kurucularından biri oldu. O tarihlerde İstanbul sadece on sekiz ilçeden müteşekkildi. Bakırköy bu ilçelerin en büyüklerinden biriydi. Büyükçekmece'den Esenyurt'a, Sefaköy'den Kocasinan'a, Kıraç'tan Atışalanı'na, Güngören'den Bağcılar'a kadar geniş bir bölge bu ilçenin sınırları içindeydi.

Babam, sözü geçen, lafı dinlenen bir insandı. Bu kadar büyük bir ilçede Demokratik Parti'nin ilçe muhasibi oldu.

Eski Demokrat Partilileri saflarına çekebilmek için yoğun bir mesai harcayan Demokratik Parti, ilk başlarda iddialı çıkışlar yaptı. Siyasal af çıkarılmasını ve siyasal yasakların kaldırılmasını istedi. Aralık 1972'deki kongresine Celal Bayar kutlama telgrafı gönderdi.

14 Ekim 1973 seçimlerine, "sağcıyız, milliyetçiyiz, demokratız" sloganıyla katılan partinin seçim çalışmalarını yakından gözleme imkânım oldu. Babamın bu seçimlerde Kazım Yener'in Demokratik Parti'den Yenibosna belediye başkan adayı olarak gösterilmesinde büyük emeği oldu. Hatta onun adaylığını babam sağladı diyebilirim. Üstelik seçim çalışmalarında da çok çalıştı.

Benim aktif siyasetteki ilk tecrübem bu seçimler olmuştur. Kahve toplantılarının organizasyonunda, masaların düzenlenmesinde, afişlerin hazırlanmasında ve dağıtılmasında aktif olarak çalıştım. Arabada anonslara çıktım. "Sevgili Zafer Mahallesi sakinleri, bu akşam Demokratik Parti Belediye Başkan Adayımız Kazım Yener ve arkadaşları Hürriyet Kıraathanesi'nde sizlere hitap edecektir. Partili partisiz bütün vatandaşlarımızı bekliyoruz" diye mikrofondan bağırarak anons aracında sokakları dolaştım. Araç konvoylarının düzenlenmesine yardımcı oldum. Bu çalışmaları severek ve keyif alarak yaptığımı hatırlıyorum. Belki de belediye başkanı olma fikri o günlerden kalma bir düşüncedir. 1973 yılı, kardeşim Halil'in de doğduğu yıldır.

Nevşehirliler'in Serencamı...

Çocukluk günlerinden ve Yenibosna'dan bahsedip de Nevşehirliler'i anmamak olmaz. Çünkü ben onların arasında büyüdüm.

Nevşehirliler mahallemizin en renkli insanlarıydı. Çok çalışkandılar. Çoğunun el arabaları vardı. Bunlarla mahalle aralarında, sokak içlerinde dolaşır, hurda toplayıp patates, soğan satarlardı. Mevsimine göre de İstanbul'un çevre köylerinde kavun-karpuz sattıkları olurdu.

Kısa zaman içinde bu çalışkanlıklarının karşılığını almaya başladılar. El arabaları yerini iki tekerlekli at arabalarına bıraktı. Ardından Anadol kamyonetlere terfi ettiler. Sonra da büyük kamyonlara...

Onlarla birlikte Terkos taraflarına gittiğimizi, domates, kavun, karpuz sattığımızı hatırlıyorum.

En Acı Kaybımız...

1976 yılının Nisan ayında ailemiz çok acı bir olayla sarsıldı. Ağabeyimi bir minibüs kazasında kaybettik. Bir arkadaşının minibüsü ile Şenlikköy'e servis götürürken araba devrilmiş ve ağabeyim vefat etmişti. Bu olay bütün aile için büyük bir yıkım oldu. Acısını hâlâ içimde taşırım.

Bu olaydan tüm aile gibi ben de çok ağır etkilenmiştim. O yaz ortamdan uzaklaşıp kendimi toparlamam için babam beni Almanya'ya ablamın yanına gönderdi.

Benim ilk yurt dışı tecrübem bu gezi olmuştur. Büyük bir dikkatle trafik düzeninden çevre ve yapılaşmaya kadar bütün şehri dikkatle gözlemledim. Benim hayatımda ilginç deneyim oldu.

Siyasette Bir Tecrübe Daha...

1977, siyaset açısından hareketli bir yıldı. Haziran ayında milletvekilliği genel seçimleri yapıldı. Cumhuriyet Halk Partisi %41'in üzerinde oy alarak birinci parti çıktı. Ama tek başına iktidar kuracak çoğunluğu sağlayamadı. Kurduğu hükümetler güvenoyu alamadı. Ardından Milliyetçi Cephe Hükümetleri kuruldu. Anarşi arttı. Ekonomi ciddi darboğaza girdi. Aralık ayında yerel seçimler yapıldı.

Yenibosna belde belediyesiydi. Bu seçimlerde Cumhuriyet Halk Partisi kimi aday göstereceğini belirlemek için ön seçime gitti. İki isim yarışa girdi. Bunlardan biri Naci Ekşi Bey, diğeri Hacı Akpınar isimli bir esnaftı. Naci Bey, partinin gençlik kollarında çalışan genç ve parlak bir doktordu. Ön seçimden çıkamadı ama burada edindiği tecrübe ona ciddi bir altyapı oluşturdu. Sonraki yıllarda Bakırköy'de belediye başkanlığı yaptı, bir dönem milletvekili olarak parlamentoya girdi. Benim kendisiyle o yıllardan başlayan dostluğum kesintiye uğramadan yıllarca devam etti.

Naci Bey'in ön seçim mücadelesi benim için de yeni bir tecrübe oldu. Daha önce Demokratik Parti adına yaptığımız seçim çalışmaları burada da farklı bir şekilde tekrarlanınca bendeki belediye başkanı olma istek ve hevesi zihnimde iyice yer etmeye başladı.

Yeni Bir Sosyal Faaliyet Alanı Olarak Futbol...

Bir yandan liseye devam ederken bir yandan da vaktimin elverdiği ölçüde sosyal faaliyetlere devam ediyordum.

Bu sosyal faaliyetlerden biri de futboldu. Mahallemizde Kale Gücü adında bir mahalle takımı kurmuştuk. Hem takımın oyuncusu hem de kaptanıydım. Antreman yapar, maçlara çıkar, bir yandan da kulübü kurumsal bir hale getirmek için çalışırdım. Babamın çevresini kullanarak forma ve malzeme temin eder, çeşitli geceler düzenleyerek kulübe gelir sağlardım.

Zamanla bu işlere iyice büyüttüm. Kale Gücü mahalle takımından sonra Yenibosna Spor'un amatör takımında da futbol oynadım, antrenörlük yaptım. Profesyonel futbolcu yetiştirmeye başladım. Ardından bu amatör kulübün altı sene başkanlığını yaptım.

Bu işlere çok fazla zaman ayırırdım. Hatta babam, benim uğraşlarımı görür, zaman zaman kızardı. "Biz inşaatların tozu toprağı içinde uğraşalım sen git top oyna" diye azarlardı.

Ben onun tatlı sert tepkilerine aldırmaz, okuldu, futboldu, diğer sosyal faaliyetlerdi koşturur dururdum. Bu umursamazlık ve rahatlık elbette ki babama olan güvenimden kaynaklanıyordu. Onun bana sunduğu imkanlar sayesinde çok rahat ve mutlu bir çocukluk ve okul hayatı yaşadım. Zaten okulda çok başarılı bir çocuktum. Hem arkadaşlarım hem de öğretmenlerim beni çok severlerdi. Birçok öğretmenimle arkadaş gibiydim. Haydarpaşa Lisesi'nde elini kolunu sallayarak öğretmenler odasına giren öğrencilerden biriydim.

Ağrı İl Sağlık Müdürlüğü görevim sırasında.

1992 yılında yapım komite başkanlığını üstlendiğim
Afyon Giresun Şehitliği açılış töreninde konuşma yaparken.

1992 yılında Afyon Valisi Aykut Ozan ve İscehisar Kaymakamı Recai Akyel
(sonraki yıllların Sayıştay başkanı ve Cumhurbaşkanı danışmanı)

Üniversite Yılları...

1978 yılında liseyi bitirip üniversite sınavlarına girdim. Sınavlara girerken ailemden hangi okula gireceğim, hangi mesleği seçeceğim konusunda en ufak bir baskı ve yönlendirme olmadı. Onlar bana güveniyorlardı ve benim tercihlerime saygı duyuyorlardı.

Üniversite tercihinde ilk sıraya uçak mühendisliği, ikinci sıraya da tıp fakültesini yazmıştım.

İkinci tercihimi tutturarak İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni kazandım. Tercihimden hiçbir zaman pişman olmadım. Çünkü doktorluk hem toplum içinde prestijli bir meslekti, hem de birçok insana yardım etme imkânı sunuyordu. Üstelik sosyal anlamda siyasî faaliyetler açısından çok faydasını, katkısını gördüm.

Üniversiteye girdiğim yıl, Türkiye'nin sosyal ve siyasal açıdan çalkalandığı bir dönemdi. Sağ-sol çatışmaları, ekonomik sıkıntılar, sosyal bunalımlar had safhadaydı. Solcular ve Ülkücüler arasındaki gerilim ve kavgalar şiddetin merkezini oluşturuyordu. Onların yanında Akıncı Gençlik gibi başka küçük gruplar da vardı.

12 Eylül İhtilâline Giden Bunalımlı Yıllar...

Ben o bunalımlı yıllarda siyasal olayların hiçbirine karışmadım. Daha çok fakülte ve mahalle merkezli olarak yaşadım. Ama özellikle mahallemizde sol gruptan çok yakın arkadaşlarım vardı. Bunlar içerisinde yer alıp da, ihtilâlden sonra idamla yargılanan arkadaşlarım oldu.

Her ne kadar siyasal grupların içinde yer almadıysam da, ülkenin o günkü karışık ortamından herkes gibi biz de etkilendik.

Siyasî istikrarsızlığın bu denli yoğun yaşandığı 1977-1980 yılları arasında Türkiye sokaklarında hergün olaylar oluyordu. Siyasî partilerin gençlik örgütlenmelerinin, sendikaların, illegal örgütlerin faal rol oynadığı çatışmalarda onlarca insan hayatını kaybediyordu.

1 Mayıs 1977 yılında Taksim Meydanı'nda işçi bayramı kutlamaları için toplanan kalabalıkların üzerine ateş açıldı. 34 kişi hayatını kaybetti.

Grevler, işyeri baskınları, protestolar, sokak kavgaları hayatın akışı içinde normal bir hale geldi. Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta kitlesel olaylar oldu.

12 Eylül darbesine giden süreçte yaşanan sağ-sol çatışmasının dönüm noktalarından biri de bizim üniversitenin Beyazıt Kampüsü'nde yaşandı. 16 Mart 1978'de Eczacılık Fakültesi önünde toplanan öğrencilerin üzerine bomba atıldı. Gencecik yaşta yedi kişi hayatını kaybetti. Orada biz de olabilirdik. Nitekim bir yıl sonra bizim sınıfımızdan Banu isimli bir arkadaşımız da aynı yerdeki bombalamadaki saldırıda yaralandı.

Bu arada Çiğli Havalimanı'nda Bülent Ecevit'e de bir suikast teşebbüsünde bulunulmuştu. O günlerde Ecevit Amerika dönüşü İstanbul'a geldi. Müthiş bir kalabalık onu karşılamaya gitti. Bütün E-5 Karayolu insan seliydi. Ben de bu kalabalığın içindeydim. Hatta onu taşıyan otobüse kadar yaklaşmayı başardım ve Ecevit'in elini sıktım. Nereden bilebilirdim ki yıllar sonra onun belediye başkan adayı olarak elini sıkacağımı.

Yenibosna'da bir kaç kez bombalama olayları oldu. Hatta bu bombalardan biri kız kardeşimin oturduğu evin altındaki banka şubesinde patlatıldı.

Kız kardeşim çok korkmuştu. Üstelik hamileydi. Hemen sol görüşlü arkadaşlarımın yanına koşup yakalarına yapıştım. "Siz benim kardeşimin evinin altı-

na nasıl bomba koyarsınız?” dedim. “Biz koymadık” dediler. “Siz koymadınız ama sizin gibi insanlar koydular. Bombayla, adam öldürmeyle, terörle beslenen bir ideoloji mi olur” diye kızdım.

1980 yazında bir kez daha yurt dışına çıkma imkânım oldu. Almanya’da birkaç şehir dolaşıp Belçika’ya geçtim. Büyük marketlerin şehir dışındaki bölgelerde kurulması, yüzme havuzlarının yaygın oluşu, şehirlerin düzeni çok ilgimi çekti.

Ben yurt dışından döndükten on beş gün sonra 12 Eylül İhtilâli oldu. İhtilâlden sonra bitip tükenmek bilmeyen sokak hareketleri, terör ve anarşi bir anda sona erdi. Fakültenin dördüncü sınıfından itibaren daha sakin bir öğretim hayatımız oldu.

Zeytinburnu İçin Yazılan Dizeler...

Fakültemiz Çapa’daydı. Evden fakülteye gidip gelmem kolay oluyordu. Kan Merkezi’nin hemen önünden otobüse veya minibüse biniyor, Yenibosna’da iniyordum. Bu kısa yolculuk esnasında her gün mecburen E-5 karayolunu kullanıyordum. Biliyorsunuz buradan Merter civarına geldiğinizde bir tarafınızda Zeytinburnu kalıyor, diğer tarafınızda Merter... Bazen oturarak, bazen ayakta gelip giderken uzun uzun etrafı seyreder, Zeytinburnu’ndaki fabrikaların bacalarından çıkan simsiyah dumanlara bakardım. Bu manzara çok dikkatimi çekmiş olmalı ki; bir defasında bir dörtlük yazdım:

Yol E-5 karayolu
Sağında Merter-solunda Zeytinburnu
Üzüm üzüme baka baka kararır derler
Ama buradan öyle olmuyor
Kara olan her gün biraz daha kararıyor...

Kim bilir; belki de fabrika dumanlarının kararttığı Zeytinburnu’na ileride belediye başkanı olacağım içime doğmuştu.

Tıp Fakültesi’nde okuyordum ama nedense içimde belediyeciliğe karşı garip bir ilgi oluşmuştu. Lisede birlikte okuduğumuz Samsunlu bir arkadaşımdan Samsun Belediye Başkanı Vehbi Gül’ün belediyecilikle ilgili yazmış olduğu üç ciltlik kitabını getirtmiş ve fırsat buldukça incelemiştim.

Tıp Fakültesi’nde dersler ağırdı. Düzenli olarak çok çalışmak gerekiyordu. Ben de sürekli ders çalışırdım. Bu yüzden üniversite yıllarında sosyal faaliyetlerim çok olmadı.

Tabip Odası Kampı...

Dördüncü sınıfı bitirdiğimiz sene mesleki tecrübe edinmek için Tabip Odası’nın düzenlediği bir organizasyona katıldım. Hem çalışma hem de kamp içerikli bir organizasyondu. Urla Kemik Hastalıkları Hastanesi’nde beni ameliyathaneye verdiler. Doktorlar, ortopedistler arasında ameliyatlara girdim. Bana verilen iş ameliyatları izlemek daha çok da sinekleri kovmaktı. Elime plastik bir sinek kovucu vermişler, “Sen sinek avlayacaksın” demişlerdi. Ameliyathanenin içi sinek kaynıyordu. Ben de elimde sinek kovucuyla onları kovalıyor, hastanın açık olan yaralarının üzerine konmaması için çabalayıp duruyordum.

Adanın girişinde küçük bir bekçi kulübesi vardı. Yatmak için de orayı göstermişlerdi. Mecburen kalıyordum ama uyumak mümkün değildi. Her taraf sivri sinek kaynıyor, bir türlü uyumak mümkün olmuyordu.

Bu ortama ancak on gün dayanabildim. On gün sonra doktor arkadaşım Sezai ziyarete yanıma geldi. Halimi görünce tutup kolumdan götürdü. İzmir’de akrabaları vardı, bir -iki gün onların evinde kaldım. Sonra da stajı yarıda bırakıp dönüp İstanbul’a geldim.

1983 yılında, daha üniversitede öğrenciyken ilk evliliğimi yaptım. Mezun olmama on beş gün kala kızım Aslı dünyaya geldi.

Ağrı'da Mesleğe Başlangıç...

1984 yılında mecburi hizmet kurası çekerek mesleğime başladım. Görev yerim Ağrı'ya çıkmıştı. Ağrı'da Verem Savaş Dispanseri baştabipliği kadrosuna atandım. Zaten tek doktorluk bir dispanserdi. Kendi başıma çalışıyordum.

Yokluklar içinde bir Anadolu şehriydi. Dispanserin önü toprak yoldu. Yazın toz olur, küçük bir yağmurda da çamur içinde kalırdı.

Öncelikle çalışma ortamını düzenlemek, etrafa çeki-düzen vermek için kolları sıvadım. Karayollarına gidip kum-çimento aldım. Belediyeden greyder istedim. Orman Fidanlığı'ndan ağaç aldım. Yolu düzenledim, kaldırım yaptım. Dispanser önüne ve yol boyuna ağaç diktim. Hava erken karardığı için aydınlatma direkleri dikip çevreyi ışıl ışıl yaptım.

Yüze yakın ağaç dikmiştim. Hiç unutmam bu ağaçları dikerken bir doktor yanıma gelmiş, "Şuna bak; buraları benimsemiş bir de ağaç dikiyor" diye benimle alay etmişti. Ben de yanımdan kovmuştum,

Gecem gündüzüm çalışmaktı. Günün hangi saati olursa olsun hastaların hizmetine koşar, gariban insanların hayır duasını alırdım. Hiç kimseye söylemeden veya hiç kimseden bir tâlimat almadan kendi başıma programlar yaptım. Köylere gidip aşı kampanyaları düzenledim.

Ağrı'nın neredeyse tüm köylerine gitmişimdir. Bu köyler arasında öyleleri vardı ki; manzarası nefes keserdi... Bir yanda Ağrı Dağı, bir yanda Süphan Dağı, bir yanda Kösedağ... Türkiye'nin en büyük dağları bakış çizgimin içinde yer alır, ben de hayran hayran onları seyrederdim.

Bu arada dispansere askerler de gelirdi. Onları verem taramasından geçirir ve mikrofilm çekerdim. Bu taramaların haricinde başka şikâyeti olanlarla da yakından ilgilenirdim. Özellikle bunlar arasında bizim Giresunlu askerler olduğunda daha bir yakın davranırdım. İhtiyacı olanlara maddî anlamda da küçük yardımlar yapardım.

Bu arada siyasete göz kırpmayı da ihmal etmezdim. Bayramlarda, yılbaşı zamanlarında siyasî parti liderlerine kartlar atardım. Çoğu da cevap verirdi. Gelen mektupları personel arkadaşlardan görenler olur, "Doktor Beye Erdal İnönü'den veya falanca liderden kart gelmiş" diye aralarında konuşurlardı. Onlara, "Mecburi hizmetim bitip de İstanbul'a döndüğümde siyasete gireceğim, milletvekili veya belediye başkanı olacağım" derdim.

Kutlu Aktaş'la Yakınlık...

Ağrı'da görev yaparken en büyük kazançlarımdan biri Kutlu Aktaş'ı tanımak oldu. Kutlu Bey oranın valisiydi. Çalışmalarımı, gayretlerimi görür takdir ederdi. Allah rahmet etsin muhterem eşleri Tülay Hanım çoğu zaman bizimle köylere gelir, aşı kampanyalarına destek verirdi. O da yakinen şahit olurdu ne kadar içten ve yoğun çalıştığıma...

Bu arada İl Sağlık Müdürü'nün tayini çıkmış ve Niğde'ye gitmişti. Yerine yeni birinin atanması gerekiyordu.

Kutlu Aktaş Bey, bu göreve beni atadı. Vilâyet genelinde 60 doktor vardı. Bunların çoğu tecrübeliydi ve 20 tanesi de uzman doktordu.

Vali Bey bana İl Sağlık Müdürlüğü'nü teklif ettiği zaman hem sevindim hem de şaşırdım. "Sayın Valim, ben on bir aylık doktorum. Daha devlet memurluğu yemini bile etmedim. Bu kadar tecrübeli, uzman doktor varken ben onlara nasıl müdürlük yaparım?" dedim. Bana güveniyordu. "Yaparsın sen" dedi.

Gerçi bu güvenini daha önce de çeşitli fırsatlarla göstermişti.

Meselâ yeni bir hastane binası yapılmıştı. O hastanenin açılışını da başbakan olarak rahmetli Turgut Özal yapacaktı. İl Sağlık Müdürü dururken beni yanına çağırmış, hastaneyi açılışa yetiştirmem için görev vermişti. Ben de üç gün boyunca uyku bile uyumadan çalışmış ve hastaneyi açılışa hazır hale getirmiştim. Hiç sorunsuz yapılan açılışı görüp beni takdir etmişti.

Arkadaşlarla sohbette Mesut Yılmaz gelecekte başbakan olacak demiştim.

İl Sağlık Müdürü iken yaptığım en önemli icraatlardan bir tanesi boşaltılan eski devlet hastanesinin en üst katını doktor, hemşire ve diğer sağlık personelimiz için misafirhane yapmak oldu.

Çünkü Ağrı'da dışarıdan gelenler için kalacak yer bulmak büyük sorundu. Özellikle köylerden şehre inen ve hafta sonları burada kalmak zorunda olan ebe, hemşire veya doktorlar doğru dürüst yatacak yer bulamıyorlardı. Mevcut bir kaç otel vardı. Onlar da kalınacak gibi değildi. Dolayısıyla vilâyet merkezinde misafirhane açılması çok önemli bir hizmetti ve herkesi çok memnun etti.

Ağrı'daki kısa süren idarecilik deneyimim esnasında farklı bir yönetici modeli sergiledim. Bulduğum her fırsatta çevre ilçe ve kasabaları dolaşıyor, personelimiz çalışmalarını yakından görüyor, eksiklerini tespit edip gidermeye çalışıyordum.

Hamur diye bir ilçemiz vardı. Bir gün kalkıp oraya gittim. Sağlık ocağını ziyaret ettim. Baktım yerler çıplak beton. Doktor arkadaşımız betonun üzerinde zor şartlarda çalışıyor. Basit bir masa ve kırık bir sandalye dışında hiçbir eşyası yok. Hemen vilâyete döndüm. Mesai saatinin bitmesine az bir zaman vardı. Bütün ekibi topladım. "Acilen şunları şunları alacaksınız, Hamur'a götürüp teslim edeceksiniz" dedim.

Sağlık Ocağı'ndaki arkadaşımız Ferda Köksoy isminde doktorumuzdu. Birkaç gün sonra yanıma geldi. "Ben burada insan olduğumu sizin sayenizde anladım" dedi.

Siyasetin Kirli Yüzü...

Ağrı'da bir yıl kadar İl Sağlık Müdürlüğü yaptım. Gece gündüz demeden çalışmama ve çalışmalardan hemen herkesin memnun olmasına rağmen bu görevden ayrılmak zorunda kaldım. Sebebi de siyasetin kirli yüzüydü.

Ağrı Belediye Başkanı'nın bir kardeşi vardı. Bizim sağlık ocaklarımızdan birinde çalışıyordu. Hakkında yoğun şikâyetler almaya başlayınca görevden almak istedim. Belediye Başkanı da hemen karşıma dikildi. Vali Bey üzerinde de baskı yapmaya başladı.

Belediye Başkanı ANAP'lı. İktidarda da Anavatan Partisi var. Direnmek mümkün değil. Vali Bey çaresiz kalıp beni görevden aldı. O da çok üzülmüştü. "Adil, senin mecburi hizmet sürenin bitmesine bir-iki ay kaldı. Direnirsem seni Hakkari'ye filan sürerler. En iyisi sen görevi bırak, onların önerdiği birini müdür yapayım" dedi. "Sayın Valim benim için memleketin her tarafı görev yeridir. Nereye isterlerse giderim. Fakat sizi üzmelerini istemem. Ben görevimden ayrılıyorum" dedim.

Bu şekilde müdürlüğü bıraktım.

Uzmanlık...

Ağrı'da görev yaparken Uzmanlık Sınavı için Ankara'ya geldim.

Sınavda gözetmenlik yapan görevli memur Giresunlu çıktı. Bununla hemen yakınlık kurup arkadaş olduk. Ona espriyle karışık dedim ki: "Buradakilerin hepsi ders çalışarak geldiler. Ben çalışamadım. Köy köy gezip aşı yaptım. Has-

talara baktım. Beni onlarla bir kefeye koyma. Bilmediğim soruları buradaki arkadaşlara soracağım sen de idare edeceksin" dedim.

Ben böyle söyleyince diğer arkadaşlar da başka şeyler söylediler. Sorular, cevaplar derken sınavın ciddiyeti ve sıkıcılığı kayboldu.

Sınav sonunda ben Göğüs Hastalıkları Uzmanlığı'nı kazandım.

Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastanesinde İdarecilik...

Tayinim Heybeli Ada Hastanesi'ne yapıldı. Ancak oraya gitmek istemiyordum. Ankara'da bazı temaslarım, görüşmelerim oldu. Sonunda beni Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastanesi'ne gönderdiler.

Çok istekli bir şekilde çalışmaya başladım. Rutin kontrollerim, muayenelerim dışında da kapım herkese açıktı. Kim yanıma gelir, yardım isterse elimden geleni yapıyordum. Hastanede yatan Giresunlu bir hasta varsa onunla daha yakından ilgileniyordum. Tıbbi olarak tabi ki bütün hastalara eşit mesafedeydim ama sohbet ve diyalog anlamında hemşerilerime daha çok ilgi gösteriyordum. Giresun'un neresinden ve kimlerden olduklarını, ne zaman İstanbul'a geldiklerini, nerede oturduklarını soruyor, sohbet ediyor, herhangi bir ihtiyaçları varsa gidermeye çalışıyordum.

Aynı ilgi ve yakınlığı Ağrılı hastalara da gösteriyordum. Onlarla konuşurken benim Ağrılı olduğumu zanneder, Giresunlu olduğumu söylediğimde inanmazlardı. Çünkü Ağrı'da o güzel ve keyifli çalışmıştım ki ve onların geleneklerini, konuşma şekillerini, ilçelerini, köylerini o kadar iyi bilirdim ki; başka bir yerden olduğumu duyunca şaşırırlardı.

Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastanesi'ndeki bu tavrım İstanbul'un muhtelif ilçelerinde yaşayan Giresunluların dikkatini çekmeye başladı. Zeytinburnu'ndan, Yenibosna'dan, Eyüp'ten, Bakırköy'den hemşerilerimiz özellikle benim için hastaneye gelmeye başladılar. Böylelikle yeni ve aktif bir sosyal çevre edindim.

Mesai saatleri dışında da hastalarımla yakından ilgileniyordum. Yenibosna'da bizim boş bir dükkânımız vardı. Boş zamanlarımda orada bulunur, maddî imkânı elvermeyen hastaları ücretsiz muayene ederdim. Özellikle Yenibosna'da insanlar burayı bilir, akşam saatlerinde çok sayıda hasta gelirdi. Etrafta imar ve inşaat işleriyle ilgilenen çok sayıda yeminli büro vardı. Onlara nazire olsun diye ben, bu küçük ve mütevazi büroma "Yeminli Tıbbi Teknik Büro" derdim.

Bu arada çalıştığım hastane Zeytinburnu'nda olduğu için burada yaşayan hemşerilerimle sık sık buluşmaya, küçük toplantılar yapmaya başlamıştık. Bu toplantılar daha çok sahibi Giresunlu olan kahvelerde yapılıyordu. Zamanla buralar yetersiz gelmeye başladı. Biz de dernekleşmeye karar verdik. Toplantılarımıza katılan arkadaşlardan küçük miktarlarda paralar toplayarak kendimize bir dernek merkezi arayışına girdik.

Bitmeyen Tutku Dernekçilik...

Temel Yavuz adında avukatlık yapan bir arkadaşımız vardı. Hem vakti müsaitti hem de bu işleri seviyordu. Elbirliği ile onu başkan yapmaya karar verdik. Zeytinburnu Giresunlular Derneği'ni bu şekilde kurup hayata geçirdik.

1987 yılında hemşeri bağları üzerine kurulan bu dernek kısa zamanda siyasilerin de dikkatini çekmeye başladı.

Aynı yıl Türkiye'de genel seçim kararı alınmıştı. Anavatan Partisi (ANAP), Sosyal Demokrat Halkçı Parti (SHP), Doğru Yol Partisi (DYP), Demokratik Sol Parti (DSP), Refah Partisi (RP), Milliyetçi Çalışma Partisi (MÇP) ve Islahatçı Demok-

rasi Partisi (IDP)'nin yer aldığı yedi siyasi parti seçimlere katılıyordu. Partiler seçim kampanyası süresince yoğun bir çalışma içine girmişlerdi.

SHP'nin Zeytinburnu İlçe Başkanı olan Mehmet Özoğul hemşerimizdi. Bu seçimler esnasında desteğimizi istemek için Mustafa Sarıgül'ü alarak yanıma getirmişti. Sarıgül ile tanışıklığımız ve dostluğumuz o ziyarete dayanır.

Bu esnada hemşeri derneğinin dışında Yenibosna Spor Kulübü ile de yoğun olarak ilgileniyordum. Kulübün başkanı olarak çeşitli organizasyonlar, geceler düzenliyor, bu etkinliklere siyasetçileri, milletvekillerini, bakanları çağırıyorduk.

Hastane, dernek, kulüp derken sosyal faaliyetler bir anda artmış, yüzlerce insanla görüşmeye başlamıştım. Her günüm yoğun, her anım doluydu.

Bu arada dernek faaliyetlerim giderek artıyordu. Aynı yıl Bakırköy'de Giresunlular Derneği'ni kurdum. Ataköy'de Mavi Marmara adında büyük bir restoran vardı. Orada Zeytinburnu Giresun Derneği için kalabalık bir katılımla bir gece düzenledik. Kapıda yerel seçimler de olunca bütün siyasi partilerden ilgi gördü.

Çok yakından tanıyıp sevdiğimiz Nazmi Amcamız vardı. Sosyal Demokrat Halkçı Parti'de siyaset yapıyordu. Kızı Tülin Abla, Zeytinburnu'nda noterde çalışıyordu. İkisi birlikte geceye katılmış, partileri için derneğimizden destek istemişlerdi.

Nazmi Amca'ya dedim ki; "Beş yıl sonraki seçimlerde belediye başkanı adayı olarak kapını çalacağım ve senden destek isteyeceğim."

Gerçekten de beş yıl sonra 1994 yılında yapılan yerel seçimlerde belediye başkan adayı oldum ve bu sıfatla Nazmi Amca'nın kapısını çalıp desteğini istedim. O seçimlerde kızı Tülin Abla'nın da Cumhuriyet Halk Partisi'nden adaylık için adı geçiyordu. İkimiz de Giresunlu'yuz, ikimiz de sol partilerden aday olacağız. Oyların bölünme ihtimali var. Ondan adaylığını çekmesi için ricacı oldum. Sağolsun beni kırmadı ve Tülin Abla adaylığını geri çekti.

Atilla Tokatlı ve Ahmet Kaya...

Kurtuluş Savaşı yıllarında Anadolu'daki Rum köylüleriyle Türkler arasında yaşanan tarihî dramı anlatan çok güzel bir kitap vardır: Benden Selam Söyle Anadolu'ya...Dido Satiriyu'nun kaleme aldığı kitap, Egenin şirin beldesi Şirince'de yaşayan Manoli Aksiyotis isimli bir Rum köylüsünün gerçek yaşamının yer aldığı anılarının romanlaştırılmış halidir. Benim de okuyunca çok sevdiğim kitaplardan biridir. Bu kitabın dilimize çevirisini ünlü yazarlarımızdan Atilla Tokatlı yapmıştır.

Atilla Tokatlı, Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastanesi'nde benim hastamdı. Kronik olarak alkol kullanıyordu. Mallory Weis Sendromu'na tutulmuştu. Hastalığı da biz tespit etmiştik. Yemek borusu delinmiş, ciğerlerinde cerahat oluşmuştu. Bir gün cerahat temizlenirken pirinç tanesiyle karşılaşmış, pirinç tanesinin ciğerlerde ne işi var diye araştırırken hastalığını tespit etmiştik.

Oldukça ağır ve tedavisi müşkül bir hastalıktı. Arkadaşları, sevenleri tedavi masraflarının karşılanması için el birliği etmiş, ne yapacaklarını konuşmak üzere Sirkeci Garı'nda yemekli bir toplantı düzenlemişlerdi. Toplantıya beni de davet ettiler.

Gittim. Ünlü sanatçı Ahmet Kaya ile aynı masada oturduk. Söz dönüp dolaşıp Atilla Tokatlı için yapılacak organizasyona geldi. Ahmet Kaya heyecanlı ve kararlı bir sesle, "Bu işi hemen yapmalıyız. Haftaya Beyoğlu'nda bir gece tertipleyelim, bu işi bitirelim" dedi. Ben müdahale ettim. "Niye acele ediyorsunuz? İki hafta sonra yapılsın, daha güzel bir organizasyon olur" dedim. Ahmet Kaya, benim bu sözlerime alındı. "Doktor, Doktor! Ben, Ahmet Kaya'yım. Uzatmaya gerek yok, bir haftada yaparız" dedi.

Yıllar sonra bir program vesilesiyle Ahmet Kaya ile bir kez daha karşılaşacak ve bu geceyi yâdedecektik.

Magazin Gazetecileri Derneği'nin bir programındaki bu karşılaşmamızda ona "Atilla Tokatlı için yapılan Sirkeci Gar Lokantası'ndaki yemekte bir doktor ile tartışmış mıydınız? diye soracak, "evet, tartışmıştık" diyecek, "o doktor benim" dediğimde de, "Vay be başkan, senin başkan olacağın o zamandan belliymiş" diye iltifat edecekti.

1989 yılı özel hayatım için de önemli bir yıldır. İlk eşimden ayrılmıştım. Aynı yılın 16 Aralık'ında şimdiki eşim Gülizar Hanımla tanıştım. Tanışmamız dernek gecelerinden birinde oldu. Şebinkarahisar gecesinde aynı masada oturuyorduk. Abisi Avukat Ahmet Bey hem aile dostum hem de dernek faaliyetlerinden abimdi, hemşehrimdi. Gülizar Hanımla o gece başlayan tanışıklığımız kısa zamanda kader arkadaşlığına dönüştü. 1990 yılının Mart'ında nişanlanıp Ekim ayında evlendik.

Gazeteci Hasan Pulur'la Tanışma...

Balayı için Ege'nin şirin tatil beldelerinden biri olan Dalyan'a gittik. Dönüşte Dalaman Havalimanı'nda beklerken ünlü gazeteci Hasan Pulur'la tanıştık. Hasan Pulur Bey, Marmaris'ten geliyordu. Hatıralarını yazmak için Kenan Evren ile uzun bir görüşme yapmışlar.

Hasan Pulur sevdiğim ve yazılarını takip ettiğim bir gazeteciydi. Gerek Türkçe'yi kullanışı, gerekse kafasından geçenleri kelimelere aktarışı ile örnek alınması gereken usta bir yazardı. Ayrıca güncel olayları tarihte yaşananlarla bir araya getirerek okuyucuya sunması, tarih eğitimi ezberciliğe dayanan bizim gibi nesillere ışık tutuyor, farklı ve derinlemesine bir görüş oluşturmamıza yardımcı oluyordu. Ortaokul yıllarından beri Can Bulak ve Örsan Öymen gibi onun da yazılarını okur, hatta okumakla kalmayıp biriktirirdim. Balayı dönüşü, onunla karşılaşıp tanışmak benim için çok hoş bir anı olmuştu.

Ali Coşkun ile Yol Muhabbeti...

Yine o günlerde babaannemin rahatsızlığı nedeniyle Giresun'a gitmem gerekmişti. Dönüş yolunda Düzce taraflarına gelince göz gözü görmeyen yoğun bir sise yakalandık. Gitmek, yol almak mümkün değildi. Arabayı durdurup beklemeye başladık. Tam bu esnada hemen yanımızdaki bir araba dikkatimi çekti. Dörtlülerini yakmış bekliyordu. İnip yanlarına gittim. Cama elimle vurdum. Arabanın camı açıldı. Baktım tanıdık bir sima. Odalar ve Borsalar Birliği Başkanı Ali Coşkun. Kendimi tanıttım.

"Başkanım, böyle oturup duracak mıyız?" dedim. "Ne yapalım?" dedi. "Yürüyelim. Sizin arabanın sisleri güçlü, o da bizi arkadan takip etsin" dedim.

Teklifim hoşuna gitti. Arabadan indi. Onunla birlikte Fuat Miras da inip bize eşlik etti. Sisin iyice bastırdığı otobanda yan yana yürümeye başladık. Çok ilginç, renkli bir yolculuk oldu. Bu yürüyüş esnasında uzun uzun sohbet ettik. Ülkenin durumunu, siyaseti konuştuk. Özal'dan Demirel'e siyasetçileri çekiştirdik.

Ver Elini Askerlik...

1990 yılında ihtisasımı tamamlayarak uzman doktor oldum. Uzmanlığım başlar başlamaz da askere gittim.

Askerliğimin ilk ayağı Samsun'da bulunan Sahra Sıhhiye Okulu'ydu. Askerliğim Körfez krizine denk gelmişti. Ortadoğu, Türkiye'yi de içine alacak şekilde neredeyse patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Irak Devlet Başkanı Saddam

1994 adaylık açıklama toplantısı.

Hüseyin, 2 Ağustos 1990'da Kuveyt'i işgal etmiş, ABD, Kuveyt'i bu işgalden kurtarmak için Çöl Kalkanı adıyla bir operasyon başlatmıştı.

Bizim acemi birliğinde de herkes diken üstündeydi. Türkiye'nin de savaşa gireceği söylentileri almış başını yürümüştü. Ülkemizin savaşa girmesi durumunda bizim de cepheye gönderileceğimiz söyleniyordu. Hepimiz stres içindeydik. Her gün Körfez Savaşı'yla yatıp kalkıyor, her an Irak'a gideceğimizi konuşuyorduk.

Samsun'daki acemilik devremiz iki ay sürdü. Bu iki ay süresince Körfez krizinin stresiyle yatıp kalktık. Askerliğe başladıktan yirmi gün sonra yemin töreni olmuş, törenden sonra ailelerimizin yanına gitmek üzere izin verilmişti.

Öğrencilik yıllarımda iken Samsun'dan belediye kitapları getirttiğim arkadaşım Veysel Samsun'da yaşıyordu. Yemin töreninden sonra İstanbul'a gelecek arkadaşlar için güzel bir organizasyon yaptım. Veysel'in yardımıyla Ulusoy otobüs firmasından bir araç ayarladım. Bütün arkadaşlara da duyurdum. Kendileri için özel olarak hazırlanmış bir otobüsle gideceklerinden dolayı çok sevindiler. İzne çıkılacağının bir gün öncesi çayhanede toplanmış, kendi aramızda konuşuyorduk. Bir haber geldi. "Adil, sana telefon var" dediler. Yan yana dizili ankesörlü telefonların olduğu yere gittim. Telefonda bir ses, "Adil Bey" dedi. "Buyurun" dedim. "Ulusoy otobüs firmasından arıyoruz. Size yarın otobüs gönderemeyeceğiz."

Beynimden vurulmuşa döndüm. Herkese duyurmuşum, hazırlıklar yapılmış. Arkadaşlara ne söyleyecek, durumu nasıl izah edeceğim? Kızdım tabi. Telefonda bağırıp çağırmaya başladım. "Siz nasıl böyle bir şey yaparsınız? Bütün millet hazırlandı. Bu saatten sonra nereden otobüs bulacağız?" dedim. Küfür ederek telefonu kapattım. Ne diyeceğimi bilmez bir halde arkadaşların yanına geldim. Omuzlarım çökmüş, yüzüm kızarmış, moralim bozulmuştu. Neyse ki bu durum fazla sürmedi. Oradaki arkadaşlardan bazıları gülmeye başlayarak kendilerini ele verdiler. Meğer beni işletmek için kendi aralarında bir şaka yapıp beni işletmişlerdi. Benim konuştuğum telefonun yan tarafındaki diğer ankesörlüden beni aramışlardı. Derin bir nefes alıp rahatladım.

GATA'da Vatan Görevi...

İki aylık acemi birliğinden sonra askerliğimin geri kalan kısmını tamamlamak üzere Ankara'ya Gülhane Askeri Tıp Akademisi'ne gönderildim. Süre uzun olduğu ve imkânlar da elverdiği için eşimi de yanımda Ankara'ya götürdüm. Orada bir yıl süreyle asteğmen olarak askerliğimi tamamladım.

Rahmetli Yıldırım Aktuna o zamanlar milletvekili olarak parlamentoda idi. Kendisiyle önceden tanışırdım. Bakırköy Belediye Başkanlığı yaptığı dönemde ben de Yenibosna Spor Kulübü Başkanlığı yapmıştım. Zaman zaman görüşürdük.

Bu tanışıklık dolayısıyla Ankara'da da görüşmeye başladık. Ben mesai saati bitimlerinde Meclise gider ziyaret ederdim. Birlikte çeşitli konularda sohbet eder, yemeğe filan giderdik. Daha sonra Sağlık Bakanı oldu. Müsteşarlığına da Profesör Doktor İlhan Özdemir'i getirdi. Rahmetli İlhan Beyle hemşeriydik. Babamla da iyi tanışırlardı.

Ben ne zaman bakanlığa gitsem beni bir türlü bırakmazdı. "Hocam, ben gidiyorum" diye her ayağa kalkışımda elimden tutar, "Biraz daha otur" diye ısrar ederdi. Çoğu zaman gece on-on birlere kadar bakanlıktaki makamında otururduk. O bir yandan evraklarını imzalar, bir yandan da benimle muhabbetini sürdürürdü. Ona, "Bu kadar dosyalara boğulma" dedim. Ölümü dosyalar arasında oldu.

Bu arada Milliyet Gazetesi'nin sağlık muhabirliğini yapan Sema Ecer ile tanışıp arkadaş olmuştuk. Sema, yanıma gelir gider, "Eğer hastanede anormal bir olay olursa lütfen beni haberdar" et diye ricada bulunurdu.

Turgut Özal'ın Hastalığı

Hastanenin âcil servisinde nöbette kaldığım bir gece ilginç bir telefon geldi. "Kenan Evren hastanemize geliyor" dediler. Bütün ekip teyakkuza geçtik. Acil-de uzun bir müddet bekledik. Fakat gelmedi. Ben de merak edip ana binaya geçtim. Bize telefon açıp Kenan Evren'in geleceğini söyleyen komutanın yanı-na vardım. "Komutanım kimse gelmedi" dedim.

Komutan, "Yanlış anlama olmuş. Cumhurbaşkanımız Turgut Özal geldi" dedi. "Neyi varmış?" dedim. "Bilmiyorum, galiba idrarından kan gelmiş" dedi. Hemen onun yanından ayrılıp muayeneyi yapan doktorlardan Yardımcı Doçent Yaşar Bey'in yanına vardım. O da aynı şeyi söyledi. "Hastalığı nedir?" diye sordum. "Enfeksiyon, tümör, her şey olabilir" dedi.

Bu bilgileri aldıktan sonra söz verdiğim üzere gazeteci arkadaşım Sema Ecer'i aradım. Durumu ona haber verdim. Daha sonra da odama çıkıp nöbetime devam ettim. Sabah oldu. Eve gitmek üzere hazırlanıp dışarı çıktım. Bir gazete bayisine uğrayıp Milliyet Gazetesi aldım. Sayfalarını karıştırıp şöyle bir baktım. Bizim haber yok.

Bir gün sonra yani 21 Mart 1991 Perşembe günü ülkenin her yanında Nevruz olayları oldu. 1991 Nevruz'u kanlıydı. Kan dökülen, ölümle biten ilk nevruzdu. Yıllardır bütün Anadolu'da baharın gelişini, tabiatın dirilişini simgeleyen ve bu özelliğiyle de çeşitli şekillerde kutlanan Nevruz, ilk kez siyasi bir görüntüye bürünmüş ve ülkenin birçok il ve ilçesinde meydana gelen olaylarda 31 kişi hayatını kaybetmişti.

Bu olaylar nedeniyle Ankara'da da tedbir alınmış, doktorlara nöbetler yazılmıştı. Ben de nöbet için hastaneye gidiyordum. Ben gene hastanede nöbetçiydim. Yolumun üstündeki bir bayiden gazete aldım. Baktım, Sema Ecer'in haberi: "Dün sadece gazetemizde yer alan haberde de belirtildiği gibi Özal'ın önemli bir sağlık sorununun olmadığı belirtildi" şeklinde ifadeler yer alıyor.

Benim Sema Ecer'e bildirdiğim haber bu şekilde yayınlanmış, Turgut Özal'ın prostat kanseri olduğunun ilk bulguları ilk kez o muayenede tespit edilmişti.

Mevhibe İnönü'nün Habersiz Vefatı

Yine bir gün GATA'da idarî nöbetçi iken Mevhibe İnönü hastaneye âcilden giriş yaptı. Durumu ciddiydi. Üç ay kadar yoğun bakımda gözetim altında tutuldu. Bu süre içinde haftada bir kendilerini muayene ederdim. Haber değeri olduğu için bu önemli hastayı da gazeteci arkadaşım Sema Ecer'e haber verdim.

Hastamızı bir cuma günü kontrol ve muayene ettikten sonra hastaneden ayrıldım. Araya hafta sonu tatili girdi. Pazartesi günü Sema Ecer beni aradı. Selâmlaşma ve hal hatır faslından sonra, "Mevhibe Hanım'ın durumu nasıl?" diye sordu. "Oldukça iyi" diye cevap verdim. "Ne iyisi Mevhibe Hanım öldü" dedi. Daha sonra başsağlığı için Pembe Köşk'e Özden Toker'i ziyarete gittim.

GATA'da Geçen Günler...

Hastanedeki işlerimden biri de asker adaylarına raporu vermekti. Bir gün hiç unutmam beş tane genç geldi. Onları odaya aldım. "Arkadaşlar üstünüzü çıkarın" dedim. Çıkardılar. Sırayla muayeneye edeceğim. İlk öndekine sedyeye oturmasını söyledim. Oturdu. Steteskopu sırtına koyup, "nefes alın, nefes verin" dedim. Dediklerimi yapmaya başladı. Bu esnada bir şey dikkatimi çekti. Ben, "Nefes alın, nefes verin" dedikçe diğer gençler de aynı anda derin derin nefes alıp veriyorlardı. Gülmeye başladım. "Arkadaşlar ne yapıyorsunuz?" de-

dim. “Doktor Bey, senin dediklerini yapıyoruz” dediler. Hep birlikte gülüştük. Askerliği doktor olarak yapmanın böyle ilginç anıları oldu.

Verimli bir o kadar da huzurlu bir askerlik dönemi yaşadım. Ortamımız güzeldi. Doktorlar, hemşireler ve diğer arkadaşlarla birlikte aile gibiydik. İş aralarında oturur sohbet ederdik. Bu arada Sağlık Bakanı Yıldırım Aktuna ve müsteşar Bey’le yakınlığım dolayısıyla sık sık bakanlığa gidip gelmem diğerlerinin dikkatini çekerdi. Bana, siyasete olan bu ilgimin nereden kaynaklandığını sorarlardı. Çocukluğumdan beri birkaç kez tekrarladığım hedefimi onlara da söyler, “Ben askerliğim bittikten sonra siyaset yapacağım, belediye başkanı veya milletvekili olacağım” derdim.

Mevsimlik İşçi Dramı...

Askerlik dönemimde nöbetimin olmadığı hafta sonları İstanbul’a gelirdik. Bir defasında otobüsümüz Bolu Dağı’ndan aşağı doğru inerken ilginç bir manzara ile karşılaştık. Hemen önümüzde bir kamyon ağır ağır gidiyordu. Kasasının üstüne gerilmiş bir tente vardı ve içinde bazı karartılar görülüyordu. “Her halde koyun taşıyorlar” diye düşündüm. Fakat öyle değilmiş. Daha sonradan gerçeği öğrendiğimde hem şaşırmış hem de çok üzülmüştüm. Meğer kamyon kasasına doldurularak taşınanlar koyun değil, mevsimlik işçilermiş. Akçakoca, İzmit, Düzce gibi yerlere fındık toplamak için gidiyorlarmış.

Mevsimlik işçilerin bu dramı ülkenin değişmeyen kaderi gibi hep gündemimizde kalmaya maalesef devam etti. Hasat sezonunun başlamışla tarım işçilerinin şehirden şehre veya tarlalara taşınmalarının ilkel koşullar altında yapılması, bu yapılırken de gereken önlemler alınmadığı için ölümlü kazaların olması gazete veya televizyon haberlerinde en sık duyduğumuz dramlar oldu.

Sivil Hayat ve Artan Tempo...

Askerlik bittikten sonra İstanbul’a döndük. Bu arada askerlik esnasında bile dernek faaliyetlerini yakından takip etmiş, Giresun dernekleriyle bağımı hiç koparmamıştım. Özellikle kuruluşunu bizzat kendim yaptığım Bakırköy Giresunlular Derneği’ndeki arkadaşlarla sürekli olarak haberleşiyorduk. Dernek faaliyetlerini önemsiyordum. Çünkü benim gelecek yaşamımda önemli yerinin olacağını düşünüyordum.

Askerliğimi bitirip İstanbul’a döndüğüm günlerde GATA’da birlikte çalıştığımız hocalardan Profesör Necmettin Bey aradı. OYAK Sitesi adında bir konut projesinden haberdar olduğunu ve oradan ev almak istediğini söyledi. “İstanbul’u pek bilmiyorum. Geleyim de birlikte gidelim, bana yardımcı ol” dedi. “Hay hay hocam” dedim.

Birkaç gün sonra hoca geldi. Onu Merter’deki Ulusoy Otobüs Terminali’nden aldım. Birlikte bizim eve geçip kahvaltı yaptık. Kahvaltıdan sonra babamı da yanımıza alarak siteye bakmaya gittik. Bugün Aslantepe olarak bilinen Galatasaray Stadyumu’nun hemen arkasında bir şantiyeye vardık. Henüz inşaat yapım aşamasındaydı. Satış ofisi olarak düzenlenen bir odaya girdik. Odanın ortasında sitenin kocaman bir maketi vardı.

Biz maketi incelemeye başlamıştık ki; koltuğunun arasına siyah renkli çanta sıkıştırmış bir adam yanımıza geldi. “Daire mi alacaksınız?” dedi. “Düşünüyoruz” dedik. “İsterseniz size projeyi anlatabilirim. Ben de almak istiyorum. Bu yüzden eşimle birkaç defa gelip inceledik. Biraz bilgim var” dedi. Biz de nezaketsizlik olmasın diye “Peki anlat” dedik. Adam başladı anlatmaya... Ama ne anlatma... Koridorlar, merdivenler, pencerenin ne yöne açıldığı, hangi dairenin ne tarafa baktığı, sabah akşam güneşlerini hangi saatlerde hangi açılardan aldığı, asansör boşlukları, kullanılan malzemeler, mutfak tezgâhlarının şekli... Adam bütün daireleri âdeta ezberlemişti. Projeyle ilgili ne kadar ayrıntı

varsa makineli tüfek gibi hiç duraklamadan takır takır anlatıyordu. Hepimiz ağzımız açık baka kalmıştık.

Ardından bahçeye çıktık. Bir ara babamla birlikte bizden ayrıldılar. Önden yürüyüp gidiyorlar. Sonra diz çöküp yere çömeldiler. Biz hocamla birlikte merak edip yanlarına yaklaştık. Adam başladı bağırmaya. "Eyvah burada maden var. Maden sahasına inşaat yapıyorlar."

Şaşırdık tabi. Meğer adamcağız gelirken yanında pusula da getirmiş. Sonra kafayı kaldırıp ileriye bakınca durumu anladık. Meğer az ötemizde büyük bir hurdalık varmış. Başladık gülmeye...

Hocam, fazlasıyla bilgi sahibi olduğu inşaat projesini görüp bu ilginç olayı yaşadıktan sonra Ankara'ya döndü.

Hayatım boyunca birçok insanla karşılaştım, çok farklı karakter tanıdım ama böylesine çok rastlamadım.

Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastanesinde İdarecilik...

Askerlik sonrası Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastanesi'nde çalışmaya devam ettim. Ancak hastanedeki pozisyonum değişmiş, başhekim muavinliğine atanmıştım. Bu atamada Sağlık Bakanı Yıldırım Aktuna'nın etkisi olmuştu.

İdarî bir görev de üstlenince hastanemize ek katkı sağlamak için bir hayli çabaladım. İş adamları ile temasa geçerek ikinci servisi açtık. Hastaneye yeni odalar, üniteler kazandırdım.

Bu arada İncirli'de bir muayenehane de açmıştım. Hastanedeki mesaimin bitimiyle birlikte buraya geliyordum. Bir yandan da Yenibosna Spor Kulübü'nün başkanlığını yapıyordum.

Ama iş dışındaki esas yoğunluğumu dernek çalışmaları oluşturuyordu. Zeytinburnu ve Bakırköy'de kurduğumuz dernekler diğer ilçelere de örnek olmuş, hemşerilerimizin İstanbul'un birçok noktasında dernek binaları açmaya başlamışlardı. Her açılışa çağrılıyor, hepsine yetişmeye çalışıyordum. Büyük bir sorumluluk duygusu içerisinde sanki siyasi bir partinin il başkanıymış gibi oradan oraya koşturuyordum.

Dernekler Koordinatörlüğü ve Hayırlı Hizmetler...

Daha sonraları bu derneklerin sayıları çoğalınca hepsini bir çatı altında toplamak fikri doğdu. Bu amaçla Dernekler Koordinatörlüğü kuruldu. Beni başına getirdiler.

O güne kadar kimsenin yapmadığı güzel çalışmalar yaptık. Konferanslar, geziler, eğlenceler... Meselâ Yaşar Nuri Öztürk'e konferanslar verdirdik. Giresun'un en önemli geçim kaynaklarından biri olan fındıkla ilgili paneller düzenledik. Eyüp Aşık, Yaşar Topçu geldiler. Eski bakan Hayrettin Erkmen idare etti.

En önemli çalışmalarımızdan biri de Afyon'daki Giresun Şehitliği anıtını yaptırmak oldu. Biliyorsunuz; Afyonkarahisar-İscehisar yolunun on dört kilometre batısında bir şehitlik vardır. Kurtuluş Savaşı'mız sırasında Giresunlular'ın oluşturduğu 47. Alay tarafından ele geçirilen Sivri Tepe'de. Bu şehitliğin bir anıtı yoktu. Buraya bir anıt yaptırmak için kolları sıvadık. Giresun Dernekleri Koordinatörü olarak yapım komitesi başkanlığını ben üstlendim. Bununla ilgili olarak önce para topladık. Daha sonra da Genelkurmay Başkanlığı nezdinde girişimlerde bulunarak programına aldırdık. Bu girişimlerimiz sonucunda güzel bir anıt yapıldı. Hemşerilerimiz her yıl yüzlerce otobüsle bu şehitliği ziyarete gidiyorlar. Geçmişimize ve şehitlerimize saygı ve minnetlerini gösterip dua ediyorlar.

Bakırköy'ün Bölünmesi ve Yeni İlçeler...

1992 yılında Bakırköy ilçesi bölündü. Bir milyonun üzerindeki nüfusuyla Türkiye'nin en büyük ilçelerinden biri olan Bakırköy'den önce Küçükçekmece ilçesi doğdu. Ardından da Bağcılar ve Bahçelievler bölgeleri ayrılarak bağımsız birer ilçe oldular.

Bahçelievler'in Bakırköy'den ayrıldığı o tarihte babam Doğru Yol Partisi'nde siyaset yapıyordu. İlk belediye seçimlerinde DYP'nin adayı Übeyit Devrim isminde bir abimizdi.

Onun seçilebilmesi için kampanya boyunca çok çalıştım. Devletin bir hastanesinde doktor olmama rağmen kahve toplantılarında konuşmalar yaptım, evleri iş yerlerini dolaşıp oy istedim.

Doğru Yol Partisi bu seçimlerde başarılı olamadı. Bahçelievler Belediye Başkanlığı'nı Refah Partisi adayı Muzaffer Doğan kazandı. Fakat halkla diyalog kurma ve seçim kampanyası yürütme anlamında benim için müthiş bir deneyim olmuştu.

Belediyecilik anlamında Bahçelievler'e ilk katkımı da bu dönemde yaptım. Yenibosna Spor Kulübü Başkanı olarak çeşitli programlar düzenliyor, ilçenin siyasetçi ve yöneticilerini çağırıyorduk.

Bu toplantılardan birine Belediye Başkanı Muzaffer Doğan gelmişti. Ondan bir istekte bulundum. Bugünkü Koçtaş Alışveriş Merkezi'nin bulunduğu yer süt fabrikasıydı. Yenibosna merkezden oraya doğru İhlas Koleji'nin ve Zaman Gazetesi'nin bulunduğu binanın önünden geçen bir yol inerdi. Yol, ana cadde ile birleşirken doksan derecelik bir açı çizer, bu yüzden arabalar rahatça dönemez, uzun araç kuyrukları oluşurdu.

Belediye başkanından, süt fabrikası ile konuşulmasını, yolun tıraşlanarak genişletilmesini rica ettim. O da sağ olsun bu ricamı kırmayıp yolu bu günkü haliyle düzenledi.

Benim belediye başkanı olmadan gerçekleştirilmesine katkıda bulunduğum ilk belediyecilik icraatım olmuştur.

Dernekleşmenin Önemi...

İç göç, Türkiye'nin bir gerçeğiydi. Giresun'da doğmamıza, Giresunlu olmamıza rağmen iş, aş, eğitim vb. sebeplerden dolayı başka şehirlerde yaşamaya mecbur kalmıştık. Ama bu mecburiyet bizi bağlarımızdan koparmamalı, yerel değerlerimizi, gelenek ve göreneklerimizi unutturmamalıydı. Büyük şehirlerin zor şartları ve yaşam şekilleri ne kadar yıpratıcı ve aşındırıcı olursa olsun, birbirimize sahip çıktıkça yıpranma ve aşınmaları daha rahat önleyebilir, hayatı daha keyifli hale getirebilirdik. Bu yüzden hemşeri dayanışması ve dernekçiliğin benim dünyamda apayrı ve çok özel bir yeri olmuştur.

Derneklerimizde yöresel yemekler yapılmasını özellikle teşvik ederdim. Ben istiyordum ki; bizim derneklerimizde hamsi yemeği yapılsın, lahana çorbası kaynasın. Birçok örneğini gördüğümüz gibi özellikle büyükşehirlerde yaşayan hemşerilerimiz başka vilâyetlerden gelen ailelerle akrabalık bağları kuruyorlar, kız alıp veriyorlardı. Bu durum zamanla mutfak kültürümüzü, damak zevkimizi değişmesine neden oluyordu. Bir Trakyalı veya bir Egeli hanımefendi ile evlenen hemşerilerimizin çocukları bizim mahallî yemeklerimizden mahrum kalıyorlardı. O çocuklar en azından derneğe geldiklerinde kendi damak tadımızı tatsınlar istiyordum.

Bütün konuşmalarımda şunu söylerdim: "Bir ülkenin ayakta kalmasına sağlayan, toplumları bir arada tutan en önemli faktörlerin başında gelenekler gelir.

Birbirini tanımayan, gelenek, görenek ve değerleri olmayan toplumlar sıkıntılı zamanlarda dayanışma gösteremezler. Giresun'umuzun meşhur bir Harşit Çayı vardır. Gümüşhane dağlarından doğar, Gümüşhane il merkezi, Torul, Kürtün ve Doğankent'i geçtikten sonra Tirebolu'nun doğusundan Karadeniz'e dökülür.

Harşit Çayı'nın bizim tarihimiz içinde müstesna bir yeri vardır. Birinci Dünya Savaşı'nda aniden patlak veren Türk-Rus harbinde Giresunlular Harşit Çayı boyunca muazzam bir direniş hattı kurmuş ve düşmana geçit vermemiştir. Harşit savunması Çanakkale savunmasından sonra Dünya Savaşı'nın en önemli zaferlerinden biridir.

Harşit Çayı'nı ve Harşit savunmasını unutmayın. Allah korusun bir gün Yugoslavya gibi bizi de parçalamak isterlerse bütün hemşerilerimiz omuz omuza verip Harşit Çayı boyunca gene memleketimizi savunmak zorunda kalabiliriz. Giresunlular'ın birlik ve beraberliğinin memleketin birlik ve beraberliğine çok önemli katkısı vardır.

Kurtuluş Savaşı'nda işgale uğramadığı halde gönüllü alay çıkaran ve vatan mücadelesine koşan tek il Giresun'dur. Bu bilinç ve inançla özümüzden ve benliğimizden kopmayalım."

1993 yılına gelindiğinde Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastanesi'ndeki görevime devam ediyordum. Bu arada bir yıl sonra yapılacak olan belediye başkanlığı seçimleri için hazırlıklar yapılmaya başlanmıştı.

Zeytinburnu Giresunlular Derneği'nde sık sık bir araya geliyor, hemşerilerimizle görüş alışverişinde bulunuyorduk. Bu toplantılar esnasında dernek içinden bir heyet oluşturulmasına karar verdik. Bu heyet, ilçede yaşayan Giresunlu esnaflarla bağlantıya geçecek, evlerini, dükkânlarını ziyaret edecek, onlarla yüz yüze görüşmeler yapacak ve seçimlerde Giresunlu aday göstermesi için baskı grubu oluşturulmasına çalışacaktı.

Heyetin sözcülüğüne beni seçmişlerdi. Başladık çalışmaya. Öncelikle kahvelere gidiyor, konuşmalar yapıyor, Giresunlu bir belediye başkanının ne gibi artılar getireceğini anlatıyorduk. Zeytinburnu'nda Giresun nüfusunun ağırlığı vardı. Bizim içimizden çıkacak bir belediye başkanı sadece bize değil herkese fayda sağlardı. Bir göçmen, bir doğulu veyahut bir Egeli, belediye başkanına ulaşmak istediği zaman komşusu ya da alışveriş yaptığı Giresunlu bir esnaf sayesinde bunu kolaylıkla başarabilirdi.

Bu fikri bütün konuşmalarımda işliyor, özellikle Giresunlu olmayan insanların gözlerinin içine bakarak anlatıyordum. Her geçen gün çalışmalarımız sonuç vermeye başlamış, Zeytinburnu'ndaki Giresunlular arasında örnek bir birliktelik sağlamıştık.

Bu durum eski siyasetçiler arasında dikkat çekmeye başladı. 1989 seçimlerinde Anavatan Partisi'nden belediye başkan adayı olan ancak kazanamayan Zülküf Karakırtaş bunlardan biriydi. Her toplantımıza katılıyor, milleti nasıl organize ettiğimizi gördükçe ellerini ovuşturuyor, yeni dönemde de aday olmak için hazır bir zemin bulduğunu düşünüp seviniyordu. "Giresunlular bu şekilde birlik oldukça ben ANAP'tan aday olur ve bu defa belediyeyi kesin olarak kazanırım" diyordu.

O günlerde sadece Zeytinburnu değil, Bakırköy Giresunlular Derneği de faaliyetlerine aralıksız devam ediyordu. Eski Giresun milletvekillerimizden Mustafa Çilesiz bir gün bu derneğe gelmişti. Bizimle birlikte toplantılarımıza katılan emekli astsubay abimiz Selahattin Turan, ona dedi ki: "Sayın vekilim, Giresunlu bir hemşerimizi İstanbul'da kazanacağımız ilçelerden birinden belediye başkan adayı göstermek istiyoruz. Siz de ucundan tutup bize yardımcı olur musunuz?"

O da, "Kim var ki?" dedi. Selahattin Abi, hemen beni gösterip, "Genç, dinamik ve çalışkan bir doktor. Ondan iyisini mi bulacağız?" diye cevap verdi. Mustafa

Çilesiz, bunun üzerine uzun uzun bana baktıktan sonra “O daha çok genç” gibi bir laf etti.

Ben aralarındaki bu diyaloğu duydum ancak duymazlıktan geldim. Aynı heyecan ve enerji ile hiç duraksamadan çalışmalarıma devam ettim.

Bu diyalogdan birkaç sene sonra belediye başkanı olacak ve Mustafa Çilesiz ile bir programda karşılaştığımızda aramızda şöyle bir diyalog geçecekti:

“Sayın vekilim beni hatırladınız mı?”

“Hayır hatırlamadım.”

“Hani Bakırköy Giresunlular Derneği’nde belediye başkanı yapalım dedikleri genç bir doktor vardı ya...”

“Evet.”

“İşte o doktor benim.”

“Öyle mi?”

O zaman, daha çok genç, ileride bakarız demiştiniz. Ben seçimlere girip kazandım. Belediye başkanı oldum.

“Ben sana gaz vermek için öyle söylemiştim.”

Abdi İpekçi’de Tarihi Gece...

Bu arada İstanbul’daki Giresun dernekleri olarak büyük bir gece düzenlemeye karar verdik. İstanbul’daki en büyük kapalı salonlardan birini kiralayacak ve bütün hemşerilerimizi toplayarak büyük bir gövde gösterisi yapacaktık. Mekan olarak Abdi İpekçi Spor Salonu’nda karar kılındı.

Biz Zeytinburnu Giresun Derneği olarak bir yandan kahve toplantılarımıza devam ediyor, bir yandan da bu gecenin hazırlıkları için çalışıyorduk. Bildiğim, tanıdığım ne kadar iş adamı, esnaf varsa hepsini dolaştım. Hem katılım sağlanması hem de ekonomik destek verilmesi için büyük gayret gösterdim.

Şölen akşamı on iki bin kişilik Abdi İpekçi Kapalı Spor Salonu tıklım tıklım doldu. İki-üç bin kişi de dışarıda kaldı. İstanbul’daki Giresunlular için tarihî bir geceydi.

Gecenin sunuculuğu Öztürk Serengil yaptı. O dönemin en popüler isimlerinden biriydi. İşini oldukça başarılı yapıyor, sahneyi profesyonelce yönetiyordu. Ancak programda üzerine vazife olmayan bir iş yaparak hepimizi güç durumda bıraktı. Şölene katılanlar arasında birçok siyasinin yanında Bedrettin Dalan da vardı. 1994 seçimleri ufukta görülmüş, adaylar belli olmaya başlamıştı. Dalan, Doğru Yol Partisi’nin İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan adayıydı.

Öztürk Serengil, programın bir yerinde onu göstererek, “Dostum Bedrettin Dalan’a oy verin” diye bir anons yaptı. Sanki şöleni Dalan’ın adaylığını desteklemek için yapmışız gibi bir hava oluşturmak istedi.

Şölenin ruhuna uymayan bu anons sonrası ortam bir anda gerildi. Binlerce kişinin doldurduğu salonda homurdanmalar, itirazlar, ıslıklar yükseldi. Neredeyse kavga çıkacak, hiç istenmeyen olaylar olacaktı.

Bedrettin Dalan’ı oraya hemşerimiz olan eski bakanlarımızdan İbrahim Özdemir getirmişti. Bakanlık yaptığı Anavatan Partisi’nden ayrılmış, Doğru Yol Partisi’ne geçmişti. Partinin il teşkilâtını onun ekibi yönetiyordu. Yeni partisinde kendisini mi göstermek istiyordu bilinmez bizim programı fırsat bilmiş, sunucunun bu anonsundan sonra salona yerleştirdiği ekibi pankart açmış, tezahüratlar yapmaya başlamıştı. Organizasyon komitesi olarak çok zor durumda kaldık.

Gerginliğin kavgaya dönüşmemesi için büyük çaba harcadık. Neyse ki çabalarımız karşısında kitleler yatışmış, kimsenin burnu bile kanamadan gece tamamlanmıştı.

1994 belediye seçimlerini kazandığımızda
belediyeye görevi devralmaya giderken.

1994 belediye yönetimini bir önceki belediye başkanımız Hasan Yılmaz Bey'den
devir teslim alırken. (Eşim ve rahmetli kayınpederim Fuat Yılmaz Bey ile birlikte.)

Devir teslim töreninde rahmetli babamın elini öperken.

Ama İbrahim Özdemir'in davranışından hepimiz rahatsız olmuştuk. Zaten bizim gözümüzde iyi bir yeri yoktu. Zeytinburnu Girusunlular Derneği olarak Ankara'ya yaptığımız ziyaretler esnasında bir defasında ona da uğramış, Giresunlu bir adayın seçilecek bir ilçeden belediye başkanlığına getirilmesi için onun da yardımını rica etmiştik.

"Bir broşür hazırlayıp kapı altlarından atın" şeklinde son derece kaba ve ilkel bir cevap vermişti. Biz daha bu tavrını unutmamışken gecemizde sergilediği bu tavır fazlasıyla canımızı sıkmıştı.

Yine de her şeye rağmen başarılı bir organizasyon yapmıştık. Hem İstanbul'da ilk kez hemşerilerimizi bir araya getirmeyi başarmış hem de Giresunlular'ın gücünü herkese göstermiştik.

Partilerden Adaylık Teklifleri...

Ben bir yandan dernek faaliyetleri ile uğraşıyor bir yandan da hastanedeki görevime devam ediyordum. Doktor ve başhekim muavini olarak işlerim yoğundu. Ama insanlara faydalı olmanın hazzı ve mutluluğu içindeydim.

Bu esnada Anavatan Partisi'nin Zeytinburnu teşkilâtında görev alan hemşerilerimiz, özellikle de Giresunlu büyüklerimiz sık sık gelip gitmeye ve partilerinden belediye başkanı aday adaylığı için baskı yapmaya başladılar.

Her seferinde onları reddettim. Askerden yeni gelmişim, hastanede güzel bir konumum var, üstelik yeni de bir muayenehane açmışım. Anavatan Partisi'nin hali de ortada... Siyaseten ciddi bir erime içinde olduğu belli. Bütün bunları yarıda bırakıp garanti görmediğim bir serüvenin içine girmenin anlamı yoktu.

Aynı teklifler Doğru Yol Partisi'ndeki arkadaşlardan da geldi. Babam bu partide siyaset yaptığı için, belediye seçimlerinde aday adayı olmam için çağrıda bulundular.

"Şimdilik belediye başkanlığı mücadelesine girmeyi düşünmüyorum. Düşünecek olursam da direkt aday olarak girmek isterim. Aday adaylığı mücadelesi ile uğraşacak zamanım yok" diyerek onları da reddettim.

Bu şekilde aday adaylığı tekliflerini reddettiğim günlerde DSP ilçe başkanı olan hemşerimiz Ali Aydın, uzaktan akrabam olan bazı arkadaşları da yanına alarak muayenehaneye geldi.

"Bizim belediye başkan adayımız olur musun?" diye doğrudan teklifte bulundu. Tam da istediğim ve beklediğim şekilde bir teklifti.

"Aile büyüğümüz olarak babama danışmam ve onun rızasını almam lazım", dedim.

"Tamam, sen görüşmeni yapıp bize haber ver", dedi.

Aynı akşam babama gittim. Yapılan teklifi anlattım. Bana Zeytinburnu'nun siyasi yapısı ile ilgili bazı sorular yöneltti. DSP'nin, ANAP'ın oy oranlarını sordu. Ana hatlarıyla bilgi verdim. Son seçimlerde aldıkları oy yüzdelerini söyledim. Beni dinledikten sonra son derece rahat bir şekilde, "Aday ol, sen bu seçimleri rahat kazanırsın" dedi.

Rahşan Ecevit ile Görüşme

Babamın görüşünü ve onayını aldıktan sonra ilçe başkanına gidip, "Tamam, teklifinizi kabul ediyorum" dedim.

O da haliyle memnun oldu. İl başkanı avukat Necdet Saruhan'a durumu bildirdi. Necdet Bey de benimle görüşmek istemiş. Hemen bir araya geldik. Görüşüp, konuştuk. Daha sonra da Rahşan Ecevit'in daveti üzerine Ankara'ya gittik.

Rahşan Hanım'ın huzurunda bir görüşme gerçekleşti. Bu görüşmede il ve ilçe başkanlarının yanı sıra Yaşar Mengü hanımefendi de hazır bulundu.

Bu görüşmede Rahşan Hanım, partinin en yetkili ismi olarak belediye başkan adaylığı konusunda bana teklifte bulundu. Ben de teklifleri için kendilerine teşekkür ettim. Babamın Doğru Yol Partisi'nde yıllardır siyaset yaptığını, kendimin de DSP üyesi olmadığımı, bir devlet hastanesinde yönetici olarak çalıştığımı, işimden ve görevimden memnun olduğumu, siyasete girmek için bu görevimden istifa etmem gerektiğini, hastane başhekiminin DYP kökenli aksi bir adam olduğunu, ismimin erken açıklanması halinde bana sıkıntı çıkarabileceğini, şayet aday göstermekte kararlı iseler bunu devlet memurları için gereken istifa tarihinin son gününde yapmalarının daha uygun olacağını, ayrıca DSP belediye başkan adayı olmaktan onur duyacağımı ve seçimleri de büyük ihtimalle kazanacağımızı söyledim. Aslında yapılan teklifi kabul ettiğimi söylemek için gittiğim Ankara'da gayri ihtiyarî olarak ağzımdan bu sözler döküldü.

Rahşan Hanım, bu sözlerimi yanlış değerlendirip kızabilir, çekingenliğimden dolayı olumsuz değerlendirebilir, belki doğrudan reddedebilirdi. Ancak öyle yapmadı. Açık sözlülüğüm hoşuna gitmişti. Bana teşekkür etti ve “Biz sizi arayacağız doktor bey” dedi.

Dönüp İstanbul'a geldim. Ailem, arkadaşlarım en çok da dernekte birlikte çalıştığım hemşerilerim merak içindeydiler. Ne oldu? diye soruyor, görüşmenin sonucunu merak ediyorlardı. Onlara büyük bir olgunluk içinde “bekleyip göreceğiz” diyordum.

İzmir Valisi Kutlu Aktaş'a Danışma...

O günlerde İzmir Valisi Kutlu Aktaş ile görüşüp fikrini almak maksadıyla kısa bir İzmir seyahatim de oldu. Kutlu Beyle Ağrı'daki görev günlerinden başlayıp sonrasında da devam eden bir dostluğumuz vardı.

Valilik makamına gidip ziyaret ettim. Belediye başkan adaylığı teklifi ile ilgili gelişmeleri aktarıp fikrini aldım. Aynı akşam Yaşar Holding'in İzmir Hilton Oteli'nde düzenlediği bir programı varmış. Kutlu Bey, benim de katılmamı istedi. Birlikte otele geçtik. O protokol masasına ben de benim için ayrılan masaya oturdum. Burada ilginç bir olay da yaşadım.

Masamızda Pınar Holding'in üst düzey çalışanları vardı. Bir beyefendi yanında oturan bir hanımefendi için, “Benim üniversitede hocamdı” dedi. Ben de lafa girip, “Demek ki çok tembel bir öğrenciymişsiniz. Koskoca Pınar Grubu sizin gibi başarısız birini neden üst düzey bir göreve getirdi?” dedim. Adam hem şaşırdı hem de bozuldu.

“Niçin böyle söylüyorsunuz doktor bey?” dedi. “Hanımefendi çok genç bir akademisyen, siz onun hocalığını gördüğünüze göre hep sınıfta kalmış olmalısınız” dedim.

Adam yaptığı kabalığı ve görgüsüzlüğü anlamıştı. Başını önüne eğip, “bana iyi bir ders verdiniz” diyerek sustu. Programdan sonra Kutlu Beyle evine gittik. Eşi bizi ağırladı. Birlikte güzel bir yemek yedik. Yemek esnasında Kutlu Bey'in siyasetin kapısından son anda döndüğünü gösteren bir görüşmeye şahitlik ettim.

Kutlu Bey'in telefonu çalmış, o da hazır ola geçer vaziyette ayağa kalkmıştı. “Buyurun efendim, emredin efendim, dinliyorum efendim” gibi ağzından ard arda cümleler dökülüyordu. Uzunca bir görüşmenin ardından “başüstüne efendim” diyerek telefonu kapattı. Ardından da, “Oh be rahatladım” diye bağırdı. Eşine dönerek, “şimdi rahatça yemeğimizi yiyebiliriz” dedi.

Eşinin ve benim merak dolu bakışlarımız karşısında durumu anlatmak zorunda kaldı. Arayan Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel imiş. Tansu Çiller'in Kutlu

Bey'e yaptığı İzmir Belediye Başkan Adaylığı teklifi üzerine aramış. "Sen devletin şerefli, onurlu bir valisisin. Tansu Hanım'ın teklifini kabul ederek sakın valiliği bırakma. Teklifi reddedip görevine devam et" demiş.

Kutlu Bey'in yüzünde müthiş bir rahatlama ve mutluluk hissi vardı. Görüşmeyi bize aktardıktan sonra, "Zaten istemiyordum, fakat Başbakan ısrar edince ne diyeceğimi bilememiştim. Şimdi çok iyi oldu. Rahatça reddedebilirim. Sırtımı Cumhurbaşkanı'na dayadıktan sonra Tansu Hanım da bir şey diyemez" dedi.

Kutlu Aktaş Bey, kendisi siyasete girmediği için son derece mutluydu. Bana gelen adaylık teklifine ise soğuk bakmadı. "İyi olur, ilçene hizmet edersin" dedi.

Ben, ondan da olumlu görüş aldıktan sonra gönül rahatlığıyla seçim takviminin işlemesini beklemek üzere İstanbul'a döndüm.

Neticede aday tespit tarihinin son günlerine doğru Rahşan Hanım'ın talimatıyla Yaşar Hanım tarafından arandım. "Adaylığımızı kabul ediyor musun?" dedi. Ben de "kabul ediyorum" dedim.

Bir Perşembe günü, akşam saatleriydi. Ertesi sabah istifa dilekçemi hazırlayıp başhekimimiz Doç. Dr. Orhan Taşçı beyin odasına çıktım. Aksilik çıkaracak diye çekiniyor bir yandan da korkuyordum. Korkularım boşunaymış. Başhekim hiç beklemediğim bir centilmenlikle bana oldukça sıcak davrandı. "Adil evlâdım, çok sevindim, hayırlı olsun" dedi. Ardından söylediği, "Siyasetin ne getireceği belli olmaz. Bir aksilik yaşar da aday olamazsan; hiç endişen olmasın. Dosyan bende, gereken her şeyi yaparız" sözleriyle beni rahatlattı.

Bu şekilde istifamı verdikten sonra eve gittim. Babamın elini öpüp haberi verdim. "Aslında belediye başkanlığı, milletvekilliği senin hakkın. Yıllardır çalışıp emek verdin. Ben bu sürece senin sayende geldim" diyerek onu onura ettim.

Ve... DSP Belediye Başkan Adaylığı

Pazar günü Bülent Ecevit Feriköy'e gelecek, partinin adayları kamuoyuna tanıtılacak denildi. Biz de o sabah erkenden Feriköy'ün yolunu tuttuk. Feriköy'e giden tek cadde kalabalıktan tıkanmıştı. İleride bütün Türkiye'nin yakından tanıyacağı Mustafa Sarıgül, genç bir siyasetçi olarak müthiş bir organizasyon yapmış ve âdeta Genel Başkan'ın karşılanışını bir şova çevirmişti. Ecevit bir otobüsle geldi ve alanı dolduran vatandaşlara coşkulu bir konuşma yaptı. Ancak adayların tanıtımı orada değil de bir gün sonra Yeşilyurt'ta Çınar Otel'de yapıldı.

Seçim kampanyası başlamadan önce de büyükşehir ve ilçe belediye başkan adayları fotoğraf çekimleri için Maçka Oteli'ne çağrıldı. Büyükşehir Belediye Başkan Adayımız, Hüsamettin Özkan'ın kardeşi olan ve aynı zamanda da Bayrampaşa Belediye Başkanlığı yapan Necdet Özkan'dı. Onun etrafında dizilerek çekimlere başladık.

Ben ön sırada Necdet Özkan'ın hemen yanında duruyordum. Fotoğraf çekimlerini de Aydın Özdalga yapacaktı. Tam çekimlerin başlayacağı an canımı sıkan bir gelişme yaşandı. Aydın Özdalga yanıma gelerek, kravat rengimin Necdet Bey'in kravat rengi ile uyuşmadığını bu yüzden oradan çıkarak arkaya geçmemi, benim yerime de Mustafa Sarıgül'ün gelmesini söyledi. Bunu Mustafa Sarıgül'ün yaptırdığını anlamış fena halde bozulmuştum. "İstiyorsanız fotoğrafa hiç girmemeyim. Kravatla, fotoğrafla seçim kazanacaksam seçimlere de girmeyeyim" dedim. Yapılan büyük bir terbiyesizlikti ama çok fazla uzatmadım. Arkalarda bir köşeye geçip istemeye istemeye de olsa fotoğrafa girdim.

Nitekim benim dediğim olacak, o karede bulunup da en önde duranların hiçbiri seçimleri kazanamayacaktı. O fotoğraf karesinde yer alan belediye başkan adaylarından sadece Küçükçekmece adayı Nurettin Şen ile birlikte ikimiz kazandık. Diğerlerinin hepsi kaybettiler.

Seçim Kampanyası

Seçimler 27 Mart 1994 Pazar günü yapılacaktı. Bütün Türkiye nefesini tutmuş âdeta seçimlere kilitlenmişti. Ama bütün gözler esas olarak İstanbul'un üzerindeydi. Partiler kamuoyunun yakından tanıdığı en parlak isimleri İstanbul'dan aday göstermişti. Anavatan Partisi'nin adayı İlhan Kesici, Doğru Yol Partisi'nin adayı Bedrettin Dalan, Sosyal Demokrat Halkçı Parti'nin adayı Zülfü Livaneli, Demokratik Sol Parti'nin adayı Necdet Özkan, Cumhuriyet Halk Partisi'nin adayı Ertuğrul Günay, Refah Partisi'nin adayı ise Recep Tayyip Erdoğan'dı. Sol seçmen, üç partiye bölündüğü bir yarışa giriyordu. Kıran kırana bir seçim olacağı belliydi. Sert bir kampanya rüzgârı esiyordu. Gazetelere ek olarak yeni yeni ortaya çıkan özel televizyon kanallarında ana tartışma konusu İstanbul'u kimin alacağı üzerine odaklanmıştı. Üç isim ön plana çıkmıştı: Dalan, Kesici ve Livaneli... Ne bizim partinin adayına şans veren vardı ne de Refah Partisi adayına...

Doğrusu Refah Partisi adayı Recep Tayyip Erdoğan'ın bir sürpriz yapmasını olası görebilirdim de; bizim adayımızdan böyle bir sürprizi hiç beklemiyordum.

Çünkü Necdet Özkan'ın İstanbul'a yönelik ne ciddi bir hazırlığı vardı ne de kazandığı zaman ne yapacağına ilişkin projeleri... Kampanyaya başlarken kendisine bir soru sordum. "Başkanım, bizim projelerimiz nelerdir? Vatandaş sorduğu zaman onlara neler söyleyelim?" dedim. Boş gözlerle yüzüme baktı. "Doktor, bizim projemiz filan yok. Sen ne biliyorsan onu anlat" dedi.

Büyükşehire ait bize gelen tek proje bugün Cumhurbaşkanı'nın "Çılgın Proje" olarak adlandırdığı Karadeniz ile Marmara Denizi arasında açılacak olan kanal projesidir. Seçimlere bir ay kala iki sayfalık teksir kâğıdına basılmış notlar getirdiler. Onun önemli bir kısmını kanal projesi oluşturuyordu. Kanal Haliç ile Karadeniz arasına konuşlandırılıyordu. Ecevit'in projesi diye anlatılmıştı, Altyapısı olmayan, bu yüzden de kayda değer görmediğimiz bir projeydi. Bu yüzden de kampanya boyunca ondan hiç bahsetmedik.

Biz, Zeytinburnu özelinde kendi kampanyamızı kendimiz yaptık. Babamdan bir miktar para aldım, bir miktar da benim adaylığıma destek veren Giresunlu hemşerilerimizden para topladık. Hepsi bu kadar. Çok kısıtlı imkânlarla, amatörce ama içten ve hırslı bir kampanya yürüttük.

Slogan olarak da siyasetçilerin kirlenmişliğini ön plana çıkaran çok güzel bir cümle buldük. "Oy istemeye yüzümüz var."

Çalışma arkadaşlarımızdan birinin eşi Beyoğlu'nda fotoğrafçılıkla uğraşıyordu. Güvercinleri kullanıp saatlerce uğraşarak fotoğrafları ona çektirdik. Eşimin arkadaşlarından mimar aynı zamanda müzikle de uğraşan Fisun Coşkun hanımefendiye bir seçim şarkısı yaptırdık. Yugoslav yönetmen Emir Kusturica'nın filmi "Çingeneler Zamanı"ndan Goran Bregovic tarafından uyarlanan aynı isimli şarkıyı,

Biz Adil'i çok sevdik
Adil başkan olsun bize

sözleriyle uyarladık. Ortaya çok hoş, çok hareketli, çok da sevilen bir seçim müziği çıktı. En önemlisi seçimi kazanacağımıza olan inancımızdı. Meclis üyesi adaylarımız ve partinin ilçe yönetiminde görev yapan arkadaşlarımızla birlikte sahaya dağıldık. Partililere ve seçmene heyecan kattık. Ev toplantıları, esnaf ziyaretleri, kahve programları birbirini izledi. Minibüsçüler beni kendilerinden biri kabul edip destek çıktılar.

O yıl ramazan ayı 12 Şubat'ta başlamış, seçim kampanyasının içinde yer almıştı. Toplu iftar programları yaptık. İmsakiye bastırıp dağıttık. Hatta bu durum sol gazetelerden bazılarının dikkatini çekmiş, eleştirel yayınlar yapmışlardı. Ona rağmen imsakiyeleri dağıtmaya, iftar programlarına katılmaya devam ettik.

Kampanya süresince en büyük desteği tabi ki Giresunlu hemşerilerimiz verdi. İstanbul'un dört bir yanından üşenmeden Zeytinburnu'na gelip bizim için çalıştılar. Tanıdıklarını, dostlarını, arkadaşlarını arayıp bize oy vermeleri için ricada bulundular.

Zeytinburnu zaten Giresun nüfusunun yoğun olarak yaşadığı bir ilçeydi. Ayrıca Bülent Ecevit'i seven, ona saygı duyan duyarlı bir sol seçmen kitlesi vardı. Yani DSP'nin rezerv bir oyu vardı. Bu iki unsur kampanya süresince bizim en önemli avantajımızdı. Bu avantajı iyi kullanır, kendimizi iyi anlatır bir de mevcut belediye başkanı olana Hasan Yılmaz'dan memnun olmayan oyları kendimize yönlendirebilirsek seçimi kazanabilirdik.

Bu arada bir radyo programına çıktık. Hedeflerimizi, projelerimizi anlattık.

Kendimizi anlatmanın, tanıtıp sevdirmenin peşine düştük. Rakip partilerin adayları için kötüleyici, karalayıcı hiçbir çaba ve çalışma içinde bulunmadık. Hatta bir defasında aracımı durduran bir kadın elinde Anavatan Partisi adayı hakkında fotoğraflar olduğunu söyledi. Hiç yüz vermeden yanımdan uzaklaştırdım. Ne kadını dinledim ne de fotoğraflara baktım.

Ben rakiplerim hakkında bu kadar hassas durmama rağmen hakkımda talihsiz dedikodular çıkarıldı. Güya ilçe başkanımız Ali Aydın'a tekstil atölyesi kurmuş bu sayede belediye başkan adayı gösterilmiştim...

Bunun dışında Zeytinburnulu olmadığımı gündeme getirip eleştiri konusu ettiler. Zeytinburnu'ndaki bir hastanede çalışmak dışında ilçeyle bir bağlantımın olmadığını söyleyip karaladılar. Hatta Bahçelievler'e, Yenibosna'ya gidip benimle ilgili araştırmalar yaptılar.

Neredeyse Zeytinburnu'ndaki tüm Giresunlu hemşerilerimin desteğini arkama almış olmama rağmen dernek başkanımız bana muhalefet ediyordu. Ahmet Çilesiz isimli bir hemşerimizi bana karşı örgütledi. Onu SHP adayı Hasan Yılmaz'ın yanına kattı. Beraber fotoğraflar çektirip sağda solda yayınladılar ve dernek olarak Hasan Yılmaz'ı destekledikleri havası yaratmaya çalıştılar.

Her ne kadar 1989 yerel seçimlerinde SHP büyük bir rüzgâr yakalayıp Erdal İnönü'nün "Limon gibi sıkılmayın" sloganıyla İstanbul'u silip süpürmüşse de o günler geride kalmıştı. Özellikle İSKİ yolsuzluğunun patlamasından ve çöp dağlarının İstanbul'u âdeta esir almasından dolayı sol oylar hızla eriyordu. Üstelik sol seçmen SHP, CHP ve DSP arasında bölünmüş durumdaydı. Zeytinburnu gibi sol bir partinin elindeki ilçeden bir başka sol parti lehine sonuç almak elbette taktiksel bir çalışmayı da gerektiriyordu. Onun için çok fayda sağlamasa da Ahmet Çilesiz gibi isimleri dışarıda bırakamazdım. Böyle bir lüksüm yoktu.

Çalışmalarımızın sonuç vermeye başladığını gözlemliyordum. Hasan Yılmaz'ın belediye başkanlığından memnun olmayan sol kitlenin bize doğru akmaya başladığı görülmeye başlamıştı. Meclis üyesi adayı arkadaşlarımızın da iyi kötü kendi kişisel oyları vardı. Meselâ bunlardan biri İbrahim Yiğit idi. Onun gibi birkaç arkadaş daha vardı. Hepsinin katkıları oldu. Seçimlerden sonra İbrahim Yiğit meclis üyesi oldu. Başkan yardımcılığımızı yaptı. Daha sonra da Adalet ve Kalkınma Partisi'ne geçti. İki dönem bu partiden milletvekili seçilerek parlamentoya girdi.

Özetle kampanya süresince hem özverili hem de taktiksel anlamda dengeli bir çalışma sergiledik.

Bu arada çeşitli anketler yapıyor halkın nabzını tutmaya çalışıyorduk. Arkadaşlarımız, hem sahada yüz yüze hem de telefonla anketler yapıyorlardı. Buradan aldığımız verilere göre yüzde yirmi sekiz civarında bir çoğunlukla seçimleri bizim kazanacağımız görülüyordu.

Bu hava içerisinde 27 Mart 1994 Pazar sabahı iddialı bir şekilde sandıklara gittik.

Seçim Günü...

O gün oyumuzu kullandıktan sonra arkadaşlarla bir araya geldik ve sandıkları dolaşmaya başladık. Hem sandık başındaki arkadaşlarımıza güven ve moral verdik hem de seçmenlerle konuşup sohbet ettik. Akşam olup da sandıklar açılmaya başlayınca bir arkadaşımızın evinde toplanıp sonuçları değerlendirmeye başladık.

Parti binasına veya kendi evime gitmek yerine bir arkadaşımızın evinde toplanmak fikri biraz da güvenlik sebebiyleydi.

Seçim kampanyası süresince çeşitli laflar dolaşmıştı. Kimileri benim için Ülkücü diyor, kimileri de sol bir örgütü mensup olduğumu söylüyordu. Hatta "Adil Emecan'a suikast yapacaklar" dedikoduları kulağımıza kadar geliyordu. Bunları çok ciddiye almamış, en ufak bir tereddüde mahal vermeden çalışmalarımıza devam etmiştik. Yine de ne olur ne olmaz diyerek seçim gecesi böyle bir tercihte bulunmuştuk.

İlk sonuçlar gelmeye başladığı andan itibaren seçimleri bizim kazanacağımız belli olmuştu. Sabah saatlerinde ise sonuç ortaya çıktı.

Ve Sonuç...

Anavatan Partisi %20.2, Cumhuriyet Halk Partisi %1.4, Doğru Yol Partisi %10.2, Refah Partisi %23.3, Sosyal Demokrat Halkçı Parti %12.4 oy almış, benim aday olduğum Demokratik Sol Parti %28.9 oy oranıyla belediye başkanlığını kazanmıştı.

Bu sonuç, bizim kampanya süresince yaptığımız anketlerin ne kadar sağlıklı olduğunu gösteriyordu. Öte yandan ben Giresunlu'ydum. Giresunlu hemşerilerimin yoğun desteğini görmüştüm ve Giresun'un plaka numarası 28 idi. Böylesine ilginç ve sevindirici bir sonuç ortaya çıkmıştı.

Kişisel hayatımda birkaç kez belediye başkanı olmak istediğimi dile getirmiş, bu amaç doğrultusunda insan ilişkilerine önem vermiş, hemşerilerimle sürekli temas halinde bulunmuştum. İşte hedefim gerçekleşmiş ve sol oyların üçe bölündüğü çok zorlu bir seçimden başarıyla çıkmıştım. Artık söylediklerimi yapma, halkın verdiği destek ve emaneti hakkıyla ifa etme zamanıydı...

Başkanlık...

Sonuçlar birkaç gün sonra resmî olarak açıklandı. Beni seven ve seçim süresince karşılıksız destek veren dostlarım ve partili arkadaşlarımla birlikte İlçe Seçim Kurulu'na gidip mazbatamızı aldık. Oradan da belediye binasına geçtik. Hasan Yılmaz bizi nezaketle karşıladı. Sağolsun sembolik olarak mührü teslim etti. Bu şekliyle yapılan sade bir devir-teslim töreninin ardından başkanlık makamına oturdum. Artık iyi bir ekip kurma ve çalışma zamanıydı...

Kadro Sıkıntısı...

Meclis üyeleri listesi oluşturulurken çok fazla müdahil olamamış, doğrusu bunu çok da önemsememiştim. İleride onlardan yaşayacağım sıkıntıları bilemezdim ki. Belediye başkanlığım süresince bunun sıkıntısını yaşadım. Birçok defalar onların desteğinden ziyade engeliyle karşılaştım. Hatta benim DSP'den ayrılma kararı vermemde onların durumu etkili olmuştur.

Bu arada kampanya süresince benim karşımda duran ancak son zamanlara doğru kazanacağımız anlaşılınca yanımıza gelen Ahmet Çilesiz'i arkadaşlarımız benim yanıma getirdiler. Kendisine belediyede bir görev vermemi söyle-

diler. Onlara “Tamam, Hasan Yılmaz’ı desteklemekten vazgeçtiğini gösteren bir belge getirsin görev vereceğim. Aksi takdirde benimle birlikte gece gündüz çalışmış arkadaşlara haksızlık yapmış olurum” dedim. Tabi böyle bir belge getiremedi ve ben de ona herhangi bir görev vermedim.

Öte yandan kadro kurmak da zordu. Kendime göre bir ekip oluşturmakta çok zorlandım. Mevcut kadroların çoğu yıpranmış isimlerdi. Kimi halkın diline düşmüş, kimileri de sorumluluk üstlenmekten imtina eden kişilerdi. Dışarıdan adam getirmenin de ayrı bir sıkıntısı vardı. “Zeytinburnu’nda adam mı yok? Niye dışarıdan adam getiriyorsun?” gibi dirençlerle karşılaşıyordum. Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık durumu bir hal vardı. Böyle olunca da bütün yük benim omuzlarıma kalmıştı.

Seçim döneminde verdikleri destekten dolayı hemşerilerimden bazıları farklı görevlere getirdim. Ancak beklediğim performansı bulduğumu söyleyemem. Hatta içlerinden bana kötülük edenler, ihanet içinde bulunanlar oldu. Meselâ bunlardan birini özel kalem müdürü yapmıştım. İnanılmaz kötü niyetli çıktı. Görevden almak istedim, ricalardan, baskılardan dolayı almadım. İlerleyen yıllarda en büyük hainliği de ondan gördüm.

Belediyenin kendi idaresinin dışında üstlenmek zorunda olduğum Zeytinburnu Spor Kulübü vardı. Ayrıca camiler, okullar ve çeşitli sivil toplum örgütlerine de destek olmak zorundaydım. O zamanlar bugünkü gibi değildi. Onlara belediyenin bütçesinden kaynak ve imkân ayırmak yasal olarak yasaktı.

Başkanlık Nasihatı...

Seçimleri kazanıp koltuğa oturduğum ilk günlerde hiç tanımadığım bir kişi yanıma yaklaşarak tavsiyede bulunacağını söyledi ve şöyle dedi;

“Üç şeyden uzak dur. Alkolden, kadından ve paradan...”

Sonrasında adam ortadan kayboldu. Yıllarca bu adamın kim olduğunu düşündüm. Ta ki 2009’a kadar... 2009’da kim olduğunu öğrendim.

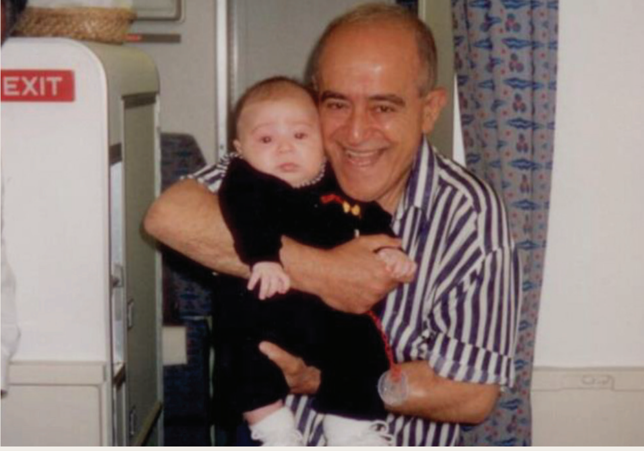
Belediyenin Genel Hali...

Şehirleşmesini tamamlamış, altyapı sorunlarını çözmüş yerlerde belediyecilik yapmakla, Zeytinburnu’nda belediyecilik yapmanın elbette farklı yanları vardı. Ataköy, Bahçeşehir gibi yerlerde belediyecilik yapmak son derece kolaydı. Ama Zeytinburnu öyle değildi. Gecekondudan kurtulup şehirleşmeye çalışan, çarpık yapılaşması ve yetersiz altyapısıyla sorunlar yumağı haline gelmiş bir ilçeydi.

İller Bankası payları ciddi kesintilere uğruyor, tüm çabalarıma rağmen oradan yeterli desteği alamıyordum.

Hem büyükşehir belediyesi hem de merkezî yönetim başka partilerin elindeydi. 1993 yılı Kasım ayında göreve gelen DYP-SHP Koalisyon Hükümeti, iç borçlanma politikasında maliyetleri düşürecek arayışlara girmiş, borçlanma ihalelerini iptal etmiş, 1994 yılı başından itibaren borçlanma kâğıtları üzerinden elde edilen faiz gelirlerine ek vergi getirme kararı almıştı. Bunun sonucunda ülkeden hızlı bir sermaye çıkışı başlamıştı. Türkiye döviz rezervlerini bir anda yok edebilecek büyük bir şokla karşılaşmıştı. Bunun sonucunda da hükümet bir dizi ekonomik tedbir kararı almış, tasarruf tedbirleri kapsamında belediyeler iğne bile alamayacak duruma gelmişlerdi. Belediyeyi birtakım bağışlarla ve müteahhitlere yaptığımız ödemeler sonucu sağladığımız lojistik desteklerle yürütmeye çalışıyorduk.

Mensubu olduğum partinin belediyecilikle ilgili bir şablonu yoktu. İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile birlikte birçok ilçede seçimleri kazanan Refah Partisi’nin belediyecilik dersleri verdiğini, yerel yönetimler akademisi kurduğunu

Giresun'a giderken oğlum Ali Galip, Sakıp Sabancı ile birlikte uçakta.

İsmini Zeytinburnu'nda caddeye verdiğimiz Şehit Yavuz Bahar'ın
anne, babası ve meclis üyelerimiz ile birlikte.

Berna Yılmaz Giresun Bulancak'ta ambulans teslim töreninde.

hepimiz duyuyorduk. Hatta o zamanlar büyükşehirde daire başkanı olan Necmi Kadıoğlu ile aramız çok iyiydi. Zaman zaman yanıma gelir belediye öncesi partide ilçe belediyelerine, belediyecilik dersleri verdiğini anlatırdı. Bizim öyle bir çalışmamız olmadığı gibi bu yönde bir eğilim de bulunmuyordu.

Belediye başkanlarının göreve geldikleri zaman eskilerden hesap sorma gibi bir yaklaşımları olur. Seçim süresince yaşananlardan kaynaklanan bir durumdur bu. Kulağınıza abartılı bilgiler getirirler. Hırsızlık ve suistimal yaptığına inandırırlar. Bende de öyle olmuştu. Hasan Yılmaz'ın Mercedes firmasına inşaat yaptırdığı bunun karşılığında da makam arabası aldığı söyleniyordu. Ben bunu kampanya esnasında kullanmış, "seçimi kazandığımız takdirde bunun hesabını soracağım" demiştim. Belediye başkanı olduğumda baktım ki, makam arabası dökülüyor. Düz yolda bile giderken sağa sola savruluyor. İlk fırsatta Hasan Bey'den özür diledim. "Yanlış bilgi getirip bu sözleri bana söyletmişler, kusura bakma" dedim. Aynı şekilde "Hasan Yılmaz, makam odasında kendisine lüks banyo yaptırmış. Bunun için İtalya'dan fayans bile getirtmiş" demişlerdi. Onun da asılsız olduğunu gördüm. Yapılan basit bir banyoydu. Üçüncü sınıf malzemeler kullanılmıştı ve alçıları neredeyse dökülecek durumdaydı. Nitekim başıma döküldüler.

Büyükşehir Belediye Meclisinin Olaylı Açılışı...

1994 yerel seçimleri Türk siyaseti açısından büyük bir sürprizle sonuçlanmış, Refah Partisi İstanbul ve Ankara'nın da içinde bulunduğu beş büyükşehir ve 26 ilin belediye başkanlığını kazanmıştı. İstanbul'un birçok ilçesinde de başkanlık koltuklarına yine Refah Partili belediye başkanları oturmuştu.

Seçimlerden sonra büyükşehir belediye meclisinin ilk toplantısına katılmak için meclis salonuna gittik. İlk sorun ve tartışma da burada patlak verdi. Tayyip Bey, meclisin ilk oturumunu geleneksel olarak yapılan saygı duruşu yerine "Fâtiha" okutarak açınca ortalık bir anda karıştı. Bu hareket sonraki yılların ayak seslerinin oracıktan duyulmasıydı. Meclisin muhalif üyeleri olarak bizler Tayyip Bey'e aldırmadan Atatürk için saygı duruşunda bulunup, İstiklal Marşı okuyarak karşılık verdik. O günlerin gazete ve televizyonlarında bu hadise büyük yankı buldu. Günlerce süren tartışmalar yapıldı.

Güreş Şampiyonası...

1994 yılında Dünya Güreş Şampiyonası'nın serbest ve grekoromen stil kategorilerinde 31.'si düzenlenmişti. Müsabakanın erkekler serbest stil müsabakalarına İstanbul ev sahipliği yapıyordu.

6-7 Ağustos tarihlerinde yapılan müsabakaların açılış törenlerine Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'in yanı sıra İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olarak Tayyip Erdoğan da katılmıştı.

Törende Tayyip Bey'e söz verilmemesi gerginliğe sebep oldu. Biz de protesto ederek tavır koyduk. Hatta ben "Abdi İpekçi'nin çöplerini almayacağız" diye gazetelere beyanat verdim.

Başkanlık Ziyaretleri...

Belediye başkanı olduktan sonra öncelikli olarak seçim çalışmaları süresince yanımızda olan dernekleri, vakıfları, şahıs ve kurumları ziyaret edip destekleri için teşekkür ziyaretleri yaptık.

Bu arada seçimleri kazandığımızı duyan tanıdıklar tebrik telefonları açıyor, memleketin dört bir yanından aramalar oluyordu. Arayanların başında Ağ-

rı'da birlikte çalıştığımız arkadaşlar vardı. "Başkan, buradayken söylemiştin; İstanbul'a gidince siyasete gireceğim, ya belediye başkanı ya da milletvekili olacağım demiştin. Sen sözünde durdun. Tebrik ediyoruz. Başarılarının devamını diliyoruz" diyorlardı.

Ağrı'daki mesai arkadaşlarıma söylediğim sözlerin benzerlerini askerlik yaparken GATA'da birlikte çalıştığım kişilere de söylemiştim. İlk fırsatta arabaya atladığım gibi Ankara'nın yolunu tuttum. GATA'ya varıp makam arabasını binanın önüne çektim. Bizim devamlı oturduğumuz bir oda vardı. Bütün arkadaşlar odanın camından bize bakıyorlardı. Arabanın kapısı açılıp da içinden benim indiğimi görünce çok şaşırdılar. Heyecanla bana el sallamaya başladılar. Çıktım yukarıya. Yanlarına vardım. Sarılıp kucaklaştık. Ağrılı dostlar gibi onlar da tebrik ettiler. "Bravo Adil! Sen bize milletvekili ya da belediye başkanı olacağım dediğinde biz güler, bu adam kafayı yemiş derdik. Haklıymışsın" şeklinde duygularını ifade ettiler.

Ziyaret listemizde basın kuruluşları da bulunuyordu. Basın danışmanımla birlikte gazetelere ziyaretlerde bulunduk. Ziyaretine gittiğimiz gazetecilerden biri de rahmetli Hasan Pulur idi. Balayı dönüşü Dalaman Havalimanı'nda tanıştığımız usta gazeteci Hasan Pulur bizi büyük bir nezaketle karşıladı. Oturup sohbet ettik. Bana, "Belediye başkanlığın süresince bir çok insanla karşılaşacak, enteresan olaylar yaşayacaksın; onları not al" şeklinde bir tavsiyede bulundu.

Nurettin Sözen'in Basın Özlemi...

Kazlıçeşme'deki deri fabrikalarının kaldırılmasında verdikleri mücadeleden dolayı eski büyükşehir belediye başkanı Nurettin Sözen'i belediyemize davet ettim. Basın mensuplarının huzurunda kendisine bir teşekkür plaketi verdim. Sözen, plaketi aldıktan sonra makam masamın önüne oturdu ve gazetecilerle konuşmaya başladı. Konuşurken o kadar kendinden geçmişti ki yüzünü bana dönmedi bile. O zaman anladım ki; Nurettin Bey, plaket almaktan ziyade basınla hasret gidermeye, âdeta basın toplantısı yapmaya gelmişti.

Yenilenen Seçimlerde Vefa Borcu

27 Mart 1994'te yapılan yerel seçimler, İstanbul'un iki ilçesinde iptal edildi. Bunlar Fatih ve Beykoz'du. Fatih'deki seçimleri Refah Partisi adayı Mehmet Ali Şahin, Beykoz'u yine aynı partiden Yücel Çelikbilek kazanmıştı. Ancak bu iki ilçenin oy pusulalarında İşçi Partisi'nin gösterilmemesi nedeniyle itiraz edilmiş, Yüksek Seçim Kurulu seçimlerin yenilenmesine karar vermişti.

Bu iki ilçede 10 Temmuz 1994 Pazar günü bir kez daha sandık başına gidilecekti. Doğru Yol Partisi'nin Beykoz Belediye Başkan Adayı Seyit Ali Yazgan Giresunlu bir iş adamıydı ve Zeytinburnu seçimlerinde bana destek olmuştu. Hem maddî anlamda küçük bir katkıda bulunmuş hem de Zeytinburnu'na gelip benim için çalışmıştı.

Her yıl Haziran ayında Beykozlu Giresunlular bir araya gelir, Kaymak Donduran Yayla Şenlikleri yaparlardı. Bu şenlikler o kadar benimsenmiş ve sevilmişti ki; İstanbul'daki Giresunlular'ın geleneksel hale getirdikleri bir festivale dönüşmüştü.

Özellikle yenilenen seçim öncesi Beykoz belediye başkan adayları açısından bu festival çok önemli hale gelmişti. Öyle ki, Mesut Yılmaz ve Tansu Çiller kendi adaylarına destek olmak amacıyla oraya geleceklerdi.

Şenlik öncesi DSP Beykoz İlçe Teşkilâtı, il başkanını arayıp benim orada olmamın önemli olacağını söylemişler. "Giresunlular Adil Emecan'ı çok severler.

Gelsin bizim adayımıza destek olsun" demişler. İl başkanının tâlimatı üzerine şenlik piknik alanına gittim. Hemşerilerim inanılmaz ilgi gösterdiler. Herkesin gözü benim üstümdeydi ve adeta şenliğin yıldızı gibiydim. Bu esnada DSP il başkanı yanıma geldi. "Genel Başkanımız Bülent Ecevit Beykoz Meydanı'nda miting yapacak, karşılamak için Edirnekapı'ya gidelim. Alıp otobüsle Beykoz'a getirelim" dedi.

Gitmek istemedim. Seyit Ali, seçim boyunca benim yanımda bulunmuş, destek olmuştu. İl başkanına, "Mesut Yılmaz ve Tansu Çiller buraya geleceklermiş, benim burada bulunmam daha doğru olur. Siz Beykoz Meydanı'na gelince beni haberdar edersiniz ben oraya gelirim" dedim. "Doğru söylüyorsun Adil Bey" dedi.

Daha sonra beni aradılar. "Biz miting alanına geldik" dediler. Bu defa da, "Burası çok yoğun, ben burayı terketmeyeyim başkanım" dedim. Seyit Ali Bey'e karşı kendimi borçlu hissediyordum.

Siyasi Bir Tespit...

Bu arada yenilenen bu seçimlerde Fatih'i sağın merkez adayı gibi sunulan ANAP'lı Sadettin Tantan, Beykoz'u Refah Partisi adayı Yücel Çelikbilek kazanmıştı.

Bu seçimlerde Refah Partisi'nin nasıl organize bir şekilde çalıştığını görmüş, başta Recep Tayyip Erdoğan olmak üzere bu partiye mensup belediyelerin çok başarılı olacağını ve bu hareketin yakın bir tarihte Türkiye'yi yöneteceğini anlamıştım.

Hatta bu düşüncemi Atatürkçü Düşünce Derneği'nin düzenlediği bir panelde de dile getirdim.

Henüz belediye başkanlığımın ilk aylarıydı. Okan Bayülgen'in annesi Doğudan Bayülgen'in başında bulunduğu Atatürkçü Düşünce Derneği'nin Beşiktaş'ta düzenlediği bir panele beni konuşmacı olarak çağırmışlardı. Orada açıkça söyledim. "Arkadaşlar, Refah Partililer bu siyasi mücadeleyi kazanacaklar. Çünkü onlar bardağı ortasından hep beraber tutuyorlar. Halbuki kendilerine Atatürkçü, Cumhuriyetçi, demokratım diyen arkadaşlar bardağı ucundan tutuyorlar. Bunun sonucunu şimdiden görmek lazım. Bu mücadeleyi Refah Partililer kazanır" dedim. Ben bu tespiti daha üç aylık belediye başkanı iken yapmıştım. Nitekim aradan geçen yıllar ve yaşanan siyasi süreç beni haklı çıkardı.

Yalın, Anlaşılır, Şeffaf ve Dürüst Bir Belediyecilik...

Doğru söylemek gerekirse; belediye başkanlığına talip olurken çok büyük projeler ve hayali hedefler ortaya koymamıştım.

Hasan Yılmaz, "Tren yolunun üstünün kapatılması projesi hazır" dedi. Halbuki hazır olmadığını gördük. Aslında millet de biliyordu; bu tip projelerin oyalama ve göz boyama için dile getirildiğini...

"Oy istemeye yüzümüz var" diyerek seçim kampanyası yürütmüştüm. Halkın içinde halktan biri olacağız, güler yüzlü olacağız, dürüst olacağız gibi basit ve anlaşılır sloganlar kullanmış, gündelik sıkıntıları hedef alan bir başkanlık sözü vermiştim. Çünkü, yolda basit bir çukurun sürüncemeye bırakılarak günlerce kapatılmadan durması vatandaşı daha çok rahatsız ediyordu. O sıkıntılar giderilmeden, devâsâ projelerden bahsetmek bana çok anlamlı gelmiyordu. Her zaman hayatın içinde, vatandaşın yanı başında, şeffaf ve dürüst bir yönetim modeliyle kendimizi daha çok sevdireceğimize inanıyordum.

Ben Zeytinburnu'nda faaliyet gösteren çok önemli bir hastanede çalışmış, görevimi hakkıyla yapıp vatandaşa güzel bir şekilde hizmet etmiştim. Giresunlu

hemşerilerime birlik ve dayanışmanın önemini ve gücünü gösteren bir dernekleşme örneği sunmuştum. Ama başkan olmadan önce Zeytinburnu'nu çok iyi tanımıyordum. Hangi mahalle nerede başlar, nerede biter bilmiyordum. Hangi mahallenin öncelikli hangi sorunları vardır hâkim değildim.

Ama belediye başkanı olur olmaz dersime çok iyi çalıştım. Öyle ki başkanlığımın ikinci ayında yaptığımız meclis toplantısında söz alıp iki saate yakın konuşma yaptım. Bırakın mahalleleri Zeytinburnu'nun hangi sokağında hangi problem varsa hepsini ezbere anlattım. Hangi sıkıntıyı nasıl gidereceğimi, hangi mahalleye nasıl hizmet götüreceğimi yalın ve anlaşılır cümlelerle açıkladım.

Salonu dolduran herkes ağzı açık bir şekilde beni dinlediler.

Devraldığım kötü yönetime, belediyenin imkânsızlıklarına, hükümetin tasarruf tedbirlerine, kadrosuzluğa ve partimin kısıtlı desteğine rağmen yüklendiğim sorumluluğu hakkıyla yerine getirmek, Zeytinburnu'nu geliştirmek ve halkımıza hizmet etmek amacıyla kolları sıvayıp çalışmaya başladım.

İyi Diyalog, Güzel Hizmet...

En büyük sermayem insan ilişkilerindeki başarım ve herkesle iyi diyalog kurma becerimdi. Nitekim Büyükşehir Belediye Başkanı Recep Tayyip Erdoğan'la ve büyükşehirin diğer yöneticileriyle kurduğum diyalog sayesinde ihtiyaçlarımızı gidermeye çalışıyor, onların imkânlarını Zeytinburnu'na yönlendiriyordum.

Tayyip Bey'in çalışmalarını yakından takip eder, sıkıştığım zaman yanına koşardım. Genellikle haftanın belli günleri Alibeyköy'deki İGDAŞ veya Aksaray'daki İSKİ Genel Müdürlüğü'nde olur, müdürlerle toplantılar yapardı.

Ne zaman asfalta sıkışsam bulunduğu yeri öğrenip hemen oraya koşardım. Sekreterine de "Tayyip Bey beni çağırmış, onun için geldim" derdim. Sekreterleri mecburen "Adil Bey geldi efendim" diye haber verirlerdi. İçeri girer girmez de hiç bozuntuya vermez, "Buyurun başkanım, beni emretmişsiniz" derdim.

Tayyip Bey, "Yoo, ben seni aramadım Adil" dese de, "Valla bana öyle haber geldi" diyerek geçiştirirdim. O da mecburen, "Madem geldin, buyur otur" derdi. Çayımı, kahvemi söylerdi. Ben de hemen, "Başkanım asfaltım bitti, iş makineleri bomboş duruyor" der, yüklüce miktarlarda asfaltımı alır, giderdim.

Bu şekilde İSKİ'den de çok önemli hizmetler aldım.

Sümer Mahallesi'nde, tren yolu alt geçidi vardı. Hastanede çalıştığım dönemlerde ben de oradan gelip giderdim. Orada bir kanalizasyon çalışması yapılmış, o çalışma sonrası alt geçit kapalı kalmıştı. Bir gün mahalle sakinleri yanıma geldiler ve beni alıp götürdüler.

Kanalizasyon çalışması yapılan çevreyi gezdirdiler. Manzara çok kötüydü. Binaların altı lağım çukuru haline gelmişti ve felâket kötü kokuyordu. Mahalleliler, "aylardır bu halde yaşıyoruz başkanım, bizi bu dertten kurtar" dediler.

Hemen İSKİ Genel Müdürü Veysel Eroğlu'nu aradım. "Genel Müdürüm, Allah rızası için acilen Zeytinburnu'na gelin" dedim. Sağolsun beni kırmayıp geldi. Binaları, lağım kokusunun nefes bile aldırmadığı sokakları gezdik. Durum o kadar kötüydü ki, Veysel Bey'in bile üzüntüden gözleri yaşarmıştı. Sebebini araştırıp bulmaya çalıştık. Bu çalışma sonrası durum anlaşıldı. Kanalizasyon çalışması sonrası pisliği deşarj edecek düzeneğin kurulmadığı, teknik teçhizatın ithalâtı konusunda birtakım zorlukların yaşandığını bu yüzden işin yarım bırakıldığını öğrendik.

Bu tespit sonrası Veysel Bey duruma hemen müdahale etti. Teknik cihaz ve ekipmanlar kısa zamanda getirilerek sahil yolunda deşarj istasyonu yapılıp faaliyete geçirildi. Böylece Sümer Mahallesi'nin en pis sorunlarından biri İSKİ ile kurulan bu diyalog sayesinde kolayca çözülmüş oldu.

Veysel Bey'le yaşadığımız ilginç olaylardan biri de kazı alanlarının kapatılmasıyla ilgilidir. İSKİ kendileriyle kurduğumuz yakın ilişki ve diyalog sayesinde Zeytinburnu'na önemli hizmetler yapıyordu. Bunlardan birisi de su borularının döşenmesiydi. Borular hızla döşeniyor ancak kazıların üstü kapatılmıyordu. Belediyeciliğin acemilik döneminde olduğumuz için bunları bizim kapatacağımızı zannediyor ve harıl harıl asfalt bulmaya çalışıyor, buldukça kapatıyorduk. Meğerse kapatma işlemini kazıyı yapan firmanın yapması gerekiyormuş.

Arkadaşlarımız bunu öğrenip bana aktardıklarında bir kez daha İSKİ Genel Müdürü'nü aradım. Biraz da sitemle, "Sayın Genel Müdürüm, yaptığınız kazıların üstünü niye kapatmıyorsunuz?" dedim. Veysel Bey şakacı bir ses tonuyla, "İnsaf Doktor Bey, Zeytinburnu'na yüz kilometre su borusu döşüyoruz" dedi. "Sen bize o kadar döşeme. Kazıların üstünü kapatma parası ver daha iyi" dedim. Sonraların Çevre Bakanı Erdoğan Bayraktar, o dönemde KİPTAŞ'ın genel müdürüydü. Tayyip Bey, görevden alınıp da Ali Müfit Gürtuna gelinceye kadar bu görevde kaldı.

Ali Müfit, onu görevden aldıktan sonra benim yanıma geldi. Zeytinburnu'nda bugün Ak Evler denilen yerde bir proje yapacağını söyledi. "Bu projeyi ben yapacağım. 5000'lik planlar var ama 1/1000'den uygulama yapılır diye teknik bir not var. Bana yardımcı ol" dedi. Ben de ona yol gösterdim. "Erdoğan Bey, siz büyükşehir belediyesine avam proje tasdiki yaptırın, sonra bana gelin. Ben sizin önünüzü açacağım" dedim.

Erdoğan Bey, beni dinledikten sonra gidip büyükşehirde işini çözdü. Ben de ona söz verdiğim gibi destek olarak işinin yapılmasını sağladım. Böylece hem Zeytinburnu düzenli bir projeye kavuştu hem de Erdoğan Bey'in işi görüldü.

Maltepe'nin Zeytinburnu'na Tescili...

Maltepe Mahallesi, Zeytinburnu'nun en önemli iş ve ticaret merkezidir. Bu özelliğinden dolayı da hem istihdam alanıdır hem de iş yeri ve ticaret vergileri bakımından belediyeye ciddi gelir kaynağı sağlar.

Bayrampaşa Belediyesi, E-5 otobanının kuzeyinde kalan bu mahallenin kendilerine bağlanması gerektiği savunarak dava açmış ve İstanbul'daki davayı da kazanarak İl Özel İdaresi'nden de geçirmişti.

Yerel mahkemenin kararına itiraz ederek konuyu Danıştay'a taşıdım. Kararın lehimizde çıkması için de çeşitli temaslarda bulundum. İzmir Valisi Kutlu Aktaş'tan destek istedim. Kutlu Bey, beni eski valilerden olan bir Danıştay üyesine gönderdi. İsmi Doğan'dı. Doğan Bey'e durumu anlattım. Yanımda çok sayıda fotoğraf götürmüştüm. O fotoğraflar yardımıyla Maltepe'nin bizden alınmaması gerektiğini izah ettim.

Onun vasıtasıyla davaya bakan birkaç hakime de itirazlarımı dillendirdim. Sonuçta davayı biz kazandık. Avukat olmadığım halde Dava Daireleri Genel Kurulu'nda tek başıma savunma yapıp Maltepe'nin Zeytinburnu'nda kalmasını sağladım.

Bu sonuç, vatandaş tarafından pek bilinmese de Zeytinburnu için çok büyük bir hizmettir. Maltepe gibi sanayi ve ticaret merkezi bir mahallenin Zeytinburnu'nda kalması muazzam bir başarıdır.

Gözü Kara Bir Başkanlık...

Ben belediye başkanlarının görev yaptıkları şehirlerin gelişimine mutlaka katkı sağlamaları gerektiğine inanarak başkanlık yaptım. Bunun için de birçok riskini göze alarak bazen mevzuat hükümlerini göz ardı ettim.

Ruhsatsız yaptırdığım için eleştirilen birçok tesis ve bina bu gözü karalık sayesinde tamamlanmış, Zeytinburnu'nu modern bir şehir haline getirmiştir.

Meselâ bunlardan biri E-5 kenarındaki Yeşil Kundura binasıdır. Bu binayı ruhsatsız olarak yaptırdım. Daha sonraki yıllarda da savunmam gereken tüm yerlerde çıkıp cesaretle savundum. Çünkü bölgenin gelişmesi için o binanın yapılması gerekiyordu. Mevzuat düzenlemelerinin tamamlanmasını beklemek, zaman kaybıydı. Halbuki ben zamanla yarışıyordum.

Aynı şekilde Oto Showroomlar, Opel, Fort, Reno bayilikleri bu şekilde yapıldı. Pislik yuvası, tır garajı, tamirhane olan, hatta uyuşturucu satılan yerleri yıkıp attım. Onların yerine modern ve temiz iş yerleri kuruldu. Zeytinburnu'nun gençleri için istihdam alanları doğdu. Hem şehir gelişti hem de insanlara yeni ekmek kapıları aralandı. Benim gözü karalığım olmasa, inandığım projelere destek veremez, şehrin gelişim ve dönüşümüne katkı sağlayamazdım.

Zeytinburnu, alışveriş ve eğlence merkezlerinin olmadığı, gecekondular tarafından çepeçevre sarılmış bir ilçeydi. Zeytinburnu'nda yaşayan insanlar alışveriş ihtiyaçlarını karşılamak için Bakırköy'e, Ataköy'e gidiyorlardı.Bunu değiştirmek ve ilçeye modern bir alışveriş merkezi kazandırmak istiyordum.

Belediye başkanlığımızın ilk aylarıydı. Büyükşehir belediyesinden 5000'lik planlar gelmişti. Düşündüğümü yapabilmek için planlara bunun işlenmesi gerekiyordu. Bir aylık itiraz süresi vardı. Bu süreyi değerlendirmek, itiraz hakkını kaybetmemek için şehir plancısı arkadaşlarımla gece yarılarına kadar çalıştık. Onlara dedim ki, "Zeytinburnu'na bir AVM yapılsın. İnsanlarımız dışarıya gitmek zorunda kalmasın." Bugünkü Olivium Alışveriş Merkezi'nin olduğu yer uygun görünüyordu. Nurettin Sözen zamanında yapılan planlarda konut ve ticaret alanı olarak düzenlenmişti. "AVM'yi buraya yapacağız" dedim. İtirazlarımızı yazıp büyükşehir belediyesine gönderdik ve kabul ettirdik.

Sonra toprak sahiplerine gittim. "Arkadaşlar burada güzel bir alışveriş merkezi yapacaksınız. İçinde sinema salonları, yemek, oyun, eğlence ve mağazalar olacak. Başka türlü izin vermem" dedim. "Tamam başkanım" dediler. Sonra bir deri satış projesi merkezi ile yanıma geldiler. Yaptıkları projeyi gösterdiler. Ben de kabul ettim. Daha sonra outlete dönüştü.

Olivium Alışveriş Merkezi böyle yapıldı. Çok da güzel oldu. Zeytinburnu, başka ilçelerden de insanların severek geldikleri modern bir tesise kavuştu. Değer kazandı.

Erikli Baba Dergâhı...

Kazlıçeşme'de Alevi-Bektaşî Kültürü açısından son derece önemli bir dergâh vardır. Rivayete göre burada yatan Erikli Baba, Alevî-Bektaşî toplumunun "serçeşmesi" kabul edilen Hacı Bektâş-ı Velî'nin ilk halifelerindendir. Oniki İmamlardan İmam Mûsâ Kâzım'ın soyundan gelmektedir.

Dergâhların kapatıldığı 1925'ten beri kaderine terkedilen, deri işleme atölyelerinin arasında kaybolup giden dergâh, dericilerin buradan gitmesinden sonra ortaya çıkmış ve restorasyonu için birtakım teşebbüslerde bulunulmuştu.

Ben göreve geldiğimde bu restorasyonun yapılabilmesi için çok büyük emek ve destek verdim. Dergâhın yanına cemevi yapmak istiyorlardı. Buna da destek verdim. Cemevinin temel atma merasiminde bu düşüncemi açıkça da söyledim. "Bu ülkede cami varsa, cemevi de olmak durumundadır" dedim.

O zaman bana çok tepki gösterenler, sözlerimi yadırgayanlar oldu.

İnanç ve ibadet hürriyetinin bir gereği olarak cemevlerinin yapılmasına, açılmasına ihtiyaç olduğunu söylediğimde beni eleştirenler yıllar sonra benim dediğim noktaya geldiler. Hükümetlerinin en büyük açılımlarından biri olarak "Alevî açılımı" yapmak istediler.

Bugün Erikli Baba Kültür ve Cemevi, Zeytinburnu'nda faaliyet gösteriyor. Şehrin ve ülkenin değişik yerlerinden insanlar ziyarete geliyorlar. Bunları gördükçe faaliyetlerin temelinde etkim ve rolüm olduğu için ben de çok mutlu oluyorum.

Sağlık Hizmetleri...

Zeytinburnu'na getirdiğimiz önemli yeniliklerden biri de sağlık alanında oldu. İlk özel hastane benim dönemimde yapıldı. Üstelik bunu da önemli risk üstlenerek yaptım.

Bugün Avrasya Hastanesi olarak hizmet veren bu hastanenin sahibi olan Hüseyin Urlu Beyefendi bana geldi. "Adil Bey, kat karşılığı bir arsa aldık. Arsa sahibine bloğunu yapacağız. Bize düşen kısımda bir hastane yapmak istiyoruz" dedi. "İyi düşündünüz mü? Orada hastane gider mi?" diye sordum. "Denemek istiyoruz, tutarsa insanlara da bir faydamız dokunur" dedi. "Kararınızı verdiyseniz niye bana geldiniz?" dedim. "Çünkü burası konut alanı, hastane izni yok" dedi. Meseleyi anlamıştım. İmar planı dışında bir çalışmayla konut alanına hastane yapmak istiyorlardı. Bile bile buna göz yummak benim için büyük riskler taşıyordu. Bir yanda da vatandaşın iyiliğine olacak bir yatırım söz konusuydu. Üstlendiğim riskle, vatandaşın sağlayacağı faydayı karşılaştırıp kararımı verdim. "Projeniz hazır mı?" dedim. "Hazır" dediler. "Paranız var mı?" dedim. "Var" dediler. "Öyleyse gidin yarın başlayın. Ben plan değişikliği için gereken çalışmaları yapacağım. Varsın plan arkadan gelsin; siz biran önce bitirin. Hatta paranız biter de inşaatı tamamlayamazsanız bana gelin. Ben size belediyeden kum ve çakıl bile veririm. Yeter ki Zeytinburnu bir hastaneye kavuşsun" dedim.

Zeytinburnu ilk özel hastanesine bu şekilde kavuştu. Ama ben yıllarca bunun acısını çektim. İnsanlar bu hastaneye benim de ortak olduğumu söyleyerek dedikodu yaptılar. Belden aşağı vurmak için olmadık yalanlar söylediler.

Bunun gibi Zeytinburnu'ndaki ilk özel Avrupa Koleji de tamamen benim girişimlerim sonucu hayata geçti. Otomobil şirketlerinin showromları da benim girişimlerimle Zeytinburnu'na geldiler. Bu şekilde hem şehrin sosyal yaşamına bir kalite geldi hem de ticaret hayatı canlandı.

Belediyeciliğin yoğun temposu içerisinde gecemi gündüzüme katarak çalışırken bir yandan doktor olmam bir yandan da eski işyerim olması sebebiyle Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastanesi'nden ilgi ve alâkâmı hiç eksik etmedim. Oranın daha çok gelişmesi ve daha modern cihazlara kavuşması için çalışmalar yaptım.

Kutlu Aktaş Bey'in destekleriyle bir tomografi cihazı kazandırdım. Mesut Yılmaz'ın eşi Berna Yılmaz Hanımefendi'nin ve sanatçı Emrah'ın destekleriyle yeni bir mutfak yaptırdım.

Aynı destek ve ilgiyi Balıklı Rum Hastanesine de gösterdim. Burada uyuşturucu bağımlılarının tedavisi için bir klinik kurulmasına ön ayak oldum.

Okullaşmada Atılım

Başkanlığım süresince en çok önem verdiğim işlerin başında Zeytinburnu'na kazandırdığım okullar gelir. Üstelik bu okulların çoğunu belediye bütçesinden tek kuruş bile harcamadan hayır sever iş adamlarına yaptırdım. Bunlardan biri Haluk Ündeğer İlkokulu'dur.

Haluk Bey, çok değerli bir iş adamıdır. Bir gün onun ofisinde sohbet ederken, "Adil Başkan, Zeytinburnu Stadyumu'nda güzel bir konser düzenle, ben de yardımcı olayım" dedi. Ona, "Konser yapılır biter. Gel kalıcı bir iş yap" dedim.

Zeytinburnu Spor soyunma odasında kardeşim Halil ile.

Ankara'da Diyarbakır Spor'u yenip 1. Lig'e yükseldiğimizdeki sevinç anı.

Muazzez Ersoy ile Zeytinburnu Spor şampiyonluk kutlaması.

"Nedir o?" dedi. "Meselâ okul yaptır" dedim. "Nereye?" diye sordu. "Merkez Efendi ile Seyit Nizam arasında tramvay yolu kenarında boş bir arazimiz var. Planlarda da okul alanı olarak işlenmiş. Gel oraya güzel bir okul yap, eğitime katkın olsun" dedim. İstekli olduğunu görünce de hemen elinden tutup araziyi göstermeye götürdüm. Kabul etti. Kısa zamanda prosedürler tamamlandı ve inşaat yapılıp okul hizmete girdi.

Saniye Sezgin Elmas İlkokulu'nu da bu şekilde yaptırdım. İnşaat masraflarını karşılayan Sezgin Bey, Belgrat Kapı dediğimiz bölgede bakkal ve marketlere gıda toptancılığı yapan büyük bir market kurmuş, yanına da kendisi için bir ofis yapmıştı.

Bir akşam yemeğinde Zeytinburnu Spor Kulübü'ne yardım etmesi için ricada bulununca, "Üstüme gelme başkan, ben Diyarbakır'a okul yaptıracağım" dedi. "Bırak Diyarbakır'ı da, bu okulu gel Zeytinburnu'na yap" dedim. Kabul etti. "Söz veriyorum sana bir ilkokul, bir lise bir de huzurevi yapacağım" dedi.

Hemen hazırlıklara başladık. Ona okul yerini ayarladık. Başladı ve bitirdi. Hatta temel atma törenine de Mesut Yılmaz'ı çağırdık.

Sonraki yıllarda Sezgin Beyler'in işlerinde bazı sıkıntılar yaşandı. Bu yüzden söz verdiği huzurevini yapamadı. Ama ilkokulu bitirip teslim etti. Gökalp Mahallesi'nin âcilen okula ihtiyacı vardı. Mevcut derslikler ihtiyacı karşılayamıyordu. Ben bugünkü Kaymakamlık binasının olduğu yere okul yaptırarak bu ihtiyacı karşılamayı planlamıştım. Ama askeriyenin baskısıyla yapamamıştık. Mensucat Fabrikası'nın terkin alanı doğunca bu projemiz de hayata geçmiş oldu.

Zeytinburnu'nda halen yerel gazetecilik yapan Kemal Yıldırım isimli bir arkadaşımız var. Bu okulların yapılması için nasıl cansiperane çalıştığımı görmüştü. "Başkanım bu okula sizin adınızın verilmesi için kampanya başlatacağım" dedi.

Okulun önünden geçen cadde Kazakistanlı ünlü şair, besteci ve filozof Abay Kunanbayoğlu'nun adını taşıyor, kısaca Abay Caddesi deniyordu. Murat Aydın döneminde meclis üyesi arkadaşlarımızdan Kazak kökenli İlyas Beyin teklifiyle okula da bu ismin verilmesini uygun görüldü. Abay İlköğretim Okulu oldu. Böylece bizim isim de güme gitti.

Olivium'un toprak sahiplerinden Mehmet Gözüsulu'ya rica ederek aynı şekilde bir okul yapmasını istedim. Mehmet Bey yeni bir okul yapmadı ama faaliyetteki bir okulumuza ek bina yaptı. Daha sonra da bu okula Celalettin Gözüsulu adını verdik.

Abdülhak Hamit Okulu'nun ek binası bir türlü yapılamıyordu. O dönemde İstanbul Valiliği yapan Kutlu Aktaş Bey'den bir ziyaret esnasında rica ettim. Vali Bey, derhal olaya el atarak inşaatın yapılmasını sağladı.

28 Şubat sürecinin yaşandığı günlerdi. Millî Eğitim Bakanlığı tarafından çok sayıda okul ihalesi yapılmıştı. Bu okullardan birisi de Merkezefendi Mahallesi'ndeki 75. Yıl İlköğretim Okulu idi.

Bir sabah hiç tanımadığım biri tarafından yolum kesildi. "Başkanım ben okulun ihalesini aldım ama yapamıyorum. Çünkü Kömür İşletmeleri idaresi mülkiyetin kendisine ait olduğunu söyleyerek inşaatı yaptırmıyor" dedi.

"Hiç kimseyi dinlemeyecek ve inşaata hemen başlayacaksın. Sana engel olmaya kalkan olursa da benim telefonumu vereceksin. Senin önünde hiç kimse duramaz" dedim. Adamcağız teşekkür ederek gitti ve inşaata başladı. Yedi ay gibi bir sürede de okulu tamamlayarak teslim etti.

Bunlar gibi daha çok örnek sayabilirim. Özetle söylemek isterim ki; benim dönemim Zeytinburnu'nun okullaşma alanında ciddi atılımların yapıldığı bir dönemdir.

Öğretmenevi, halkın katkı ve desteği ile başlamış bir projeydi. Ancak parasızlıktan yarım kalmıştı ve tamamlanamıyordu. Devletin bir ihalesi olmadığı için de resmî ödenek anlamında bir çözüm bulunamıyordu.

Valimiz Kutlu Aktaş Bey'in Zeytinburnu'na yaptığı bir ziyaret esnasında konuyu kendilerine arzettim ve yardımlarını rica ettim. Sağolsun beni kırmadı. Destek ve yardımlarıyla inşaat tamamlandı. Böylece ilçemiz Millî Eğitim'in yanı sıra bir çok sivil toplum örgütünün de faydalandığı güzel bir tesise kavuştu.

Emniyet Müdürlüğü Binasının Yapımı

Zeytinburnu Emniyet Müdürlüğü binasının inşaatı da aynı şekilde devlet-vatandaş iş birliği ile başlamış bir projeydi. Belediye başkanı olarak inşaatın her aşamasında müdahil oldum. Belediyemize iş yapan iş adamlarını oraya yönlendirerek demirini, çimentosunu aldırdım. İnşaat bittikten sonra da son rötuşların tamamlanıp açılışının yapılması için İstanbul Valisi Kutlu Aktaş'ın devreye girmesini temin ederek Ankara'dan ödenek gönderilmesini sağladım.

Yıllar sonra Emniyet Müdürlüğü Koruma Derneği Dergisi'nde benden hiç bahsedilmediğini görüncü üzüldüm.

Parklar ve Spor Tesisleri...

Bugün Merkezefendi Mahallesi'nde çok bir güzel bir park ve yanında spor tesisleri vardır.

Bu tesislerin temeli ve ilk düzenlemeleri benim eserimdir. Bir kısmına 75. Yıl İlköğretim Okulu'nun yapıldığı arazisi Türkiye Taş Kömürü İşletmeleri Genel Müdürlüğü'ne aitti. Kurumun genel müdürü olan Yusuf Çebi beye bizzat kendim gittim. Beş dönem boyunca Birinci Lig'de top koşturmuş ve önemli başarılara imza atmış olan Zeytinburnu Spor Kulübü'nün antreman sahasının olmadığını söyleyerek burayı kulüp adına istedim. Yirmi dönümünü kiraladım. Buraya güzel bir antreman sahası ve sosyal tesis binası yaptım. İkinci bir sahanın da yapımını başlattım. Arazinin geri kalan kısmına Türkiye Eğitim Gönüllüleri Vakfı için güzel bir eğitim parkı yapacaktım. Seçimleri kaybedince kısmet olmadı.

Benden sonra belediye başkanlığına gelen Murat Aydın Bey oraya çok güzel bir park ve futbol sahası yaptı. Sosyal tesisi yenileyip halkın hizmetine sundu.

Ortaya çıkan iş çok güzeldi. Ancak bütün bunlar yapılırken bir kez bile adımın anılmaması üzüntü vericidir. Araziyi benim aldığımı herkes bilir. Ne konut alanına açtım ne de başka bir amaç için kullandım. Neticede yeşil alan sıkıntısının had safhaya çıktığı, insanların nefes almak için boş yer aradığı İstanbul'da Zeytinburnu sakinleri için güzel bir alan bıraktım.

Aynı şekilde, bugün botanik park olarak düzenlenen arazide bir beton santrali vardı. O santrali boşaltıp yıkarak güzel bir mahalle parkı yaparak Zeytinburnu'na yeşil alan olarak bıraktım.

Belgratkapı'da, İstanbul surlarının karşısında bugünkü Biruni Üniversitesi'nin hemen altında bulunan ve bugün belediye tarafından işletilen lokanta ile çay bahçesinin bulunduğu on dört dönümlük arazi Trafik Vakfı tarafından işgal edilmiş bir yerdi. İstanbul Valisi Kutlu Aktaş Bey'le yakınlığıma güvenerek onlarla mücadeleye girip boşalttırdım. Ardından da soluğu Millî Emlâk Genel Müdürlüğü'nde aldım. Cumhuriyet Halk Partisi'nin önemli siyasetçilerinden biri olan Akif Hamza Çebi o zamanlar Millî Emlâk Genel Müdürü'ydü. Ondan araziyi belediye adına alıp yeşil alan olarak tescil ettirdim.

Daha sonradan belediye, burada kendi sosyal tesisini kurup vatandaşlara uygun şartlarda hizmet vermeye başladı.

Sümer Mahallesi'ndeki Elektrik İdaresi'nin hemen yanında kullanılmayıp atıl bir halde duran boş bir arazi vardı. Biraz araştırınca arazinin mülkiyetinin İETT'ye ait olduğunu öğrendim.

Büyükşehir Belediye Genel Sekreteri Mustafa Açıkalın'ın yanına gittim. Bu atıl araziyi değerlendirmek istediğimi, en azından yarısını park olarak düzenleyip mahallelinin hizmetine sunacağımı söyledim. Mustafa Bey, bu isteğime hiç beklemediğim bir cevapla karşılık verdi: "Başkan, niye yarısına yapıyorsun? Al tamamına yap" dedi.

Onun bu güzel jesti ile kazandığımız arazide hemen park çalışmalarına başladık. Bizden sonra da Murat Bey yeni bir düzenlemeyle parkı daha güzel hale getirdi.

Erdoğan Bayraktar'ın yaptığı Ak Evler Projesi'nin yanına güzel bir park yaptık. Bunun dışında Nuri Paşa Mahallesi'nde, Sümer Mahallesi'nde mahalle parkları yaptık.

Bir özeleştiri olarak bu parkları hakkıyla koruyup gözettiğimi söyleyemem. Ancak mahalle aralarında nefes alacak yeşil alanların, parkların yapılmasına büyük özen gösterdim.

Sümer Mahallesi'nde bugün Kiptaş Konutları'nın yapıldığı yere nefis bir park yapmıştım. Parkın adını da Şerife Bacı koymuştum. Biliyorsunuz Seydilerli Şerife Bacı, İstiklal Harbi'nin sembol isimlerinden biridir. İnebolu'dan Kastamonu'ya cephane taşırken 1921 yılının Aralık ayında donarak şehit olmuştur. Şimdi İnebolu sahilinde, Kastamonu yolunun başladığı yerde Arnavut kaldırımı döşeli bir parkın içindeki Şehit Şerif Bacı Anıtı bulunmaktadır. Anıtın plaketinde, bu anıtın Şerife Bacı'nın anısını yaşatmak için 2001 yılında dikildiği belirtilmektedir.

Ben, Kurtuluş Savaşı'nın kadın kahramanlarını simgelemesi açısından onun ismini bu anıttan çok daha önce bir parka vermiştim. Ne yazık ki bu park sonraki yıllarda Kiptaş tarafından yapılan konutlara kurban gitti.

Merkezefendi ile Seyit Nizam arasında, tramvay yolu kenarındaki eski bostan halinin bulunduğu araziyi park olarak düzenledim, Şehitler Parkı adını verdim. Arazinin bir kısmına da lise binası yapıldı.

Yine Çırpıcı Mahallesi'nin girişindeki gecekonduların yıkımını gerçekleştirerek tamamını park ve yeşil alan olarak düzenledik.

Ayrıca Haluk Ündeğer İlköğretim Okulu'nun yan tarafındaki bölüme güzel bir sağlık ocağı yaptım. Maliyet tutarının yarısını da bağışçı olarak Hacı Mehmet Uygun karşıladı. Bu bina bugün hâlâ faaliyettedir ve Zeytinburnu Sağlık Grup Başkanlığı olarak hizmet vermektedir.

Telsiz Mahallesi ve Sümer Mahallesi'ne PTT binaları kazandırdık. Sümer Mahallesi'ndeki PTT binası büyüktü. Bu binanın bir kısmını muhtarlık bir kısmını da mahalle camisi imamı için lojman olarak düzenledik.

Yine Sümer Mahallesi'nde amatör kulüplerimiz için yer tahsisi yaptık. Çeşitli kulüplerin forması altında futbol oynayan yüzlerce sporcumuz buradan faydalandılar. Aynı alana Amatör Spor Kulüpleri için tesis de yaptırdık. Benzer bir tesisin Beş Telsiz Mahallesi'nde yapılması için çalışmalar başlattık. Benim dönemimin sonlarında inşaatı tamamlanmak üzereydi. Daha sonra bitirilerek kullanıma açıldı. Batı Trakya Spor Kulübü, kendisine tahsis edilen bu tesisi spor ve kültür merkezi olarak kullanmaktadır.

Atölye, Garaj ve Veterinerlik Binaları...

Akif Hamza Çebi'nin genel müdürlüğü esnasında belediyeye kazandırdığım yerler bununla sınırlı değildir. Belediyenin Silivrikapı'daki mezarlık içinde kullandığı Atölye ve Garaj Binası ile Veterinerlik binalarının olduğu yerlerin arazisi de bu şekilde alınmıştır.

Garaj binasının inşaatını da ben başlatmıştım. İnşaatın bitirilip binanın tamamlanması benden sonra gerçekleşti. Açılış törenine beni de çağırdılar. Sağ olsun; Belediye Başkanı Murat Aydın Bey, törende bana da söz hakkı verdi. Konuşmamda Akif Hamza Çebi'nin bu yerlerin ilçemize kazandırılmasındaki katkılarına değinip teşekkür ettim. Hatta yapılan tesislere onun adının verilmesi teklifinde bulundum. Ne var ki bu teklifim belediye yönetimi tarafından uygun bulunmadı.

Zeyport...

Yıllarca Zeytinburnu sahilini işgal eden kumcular, benden önceki yönetimlerin gayretleri sonucunda oradan uzaklaştırılmışlardı. Ama sahilin değerlendirilmesi konusunda altın vuruşu ben yaptım. Tamamıyla ben kapattım.

Deniz Ticaret Odası yöneticileri, kumculardan boşalan sahil için bir çalışma yapmışlardı. Karaköy'deki limanın yeterli gelmediğini söylüyor, özellikle bavul ticareti için Zeytinburnu'nda yeni bir liman yapılmasını istiyorlardı. Bununla ilgili olarak güzel bir proje yapılmıştı. Projeyi yapan da Denizcilik Bakanlığı müsteşarıydı.

Proje masaya yatırıldı. Bakanlık, oda temsilcileri ve büyükşehir belediyesi ve ilçe belediyesi olarak bizim de içinde bulunduğumuz ekipler tarafından çalışmalar yapıldı. Bu çalışma toplantılarına büyükşehir belediyesini temsilen İDO Genel Müdürü olarak Binali Yıldırım Bey katılıyordu. Görüşme ve toplantılar sonucunda çok ortaklı bir şirket kurulmasına karar verildi. Şirketin ismi ZEYPORT idi. Şirkette Zeytinburnu Belediyesi'nin de hissesi vardı. Şirketin kuruluş imzasını Binali Bey ile ben attım. Bildiğim kadarıyla şirket hâlâ aktif bir şekilde faaliyetine devam ediyor. Ortaklık yapısı zamanla değişti mi, belediyenin hissedarlığı devam ediyor mu bilmiyorum.

Yıldırım Demirören'e Jest...

Şu an Türkiye Futbol Federasyonu Başkanlığı yapan Yıldırım Demirören ile de o dönemde bazı görüşmelerimiz oldu. İlk görüşme teklifi Yıldırım Bey'den geldi. Likit gaz taşıyan tankerlerinin Zeytinburnu Limanı'nı kullanabilmesi için benden yardım istedi. Tankerlerin buradan karaya çıktıktan sonra sahil yolunu kullanarak Ambarlı'ya gitmesi gerekiyormuş. Fakat gerekli izni alamamışlar. Ben devreye girerek onun önünü açtım.

Kaderin garip bir cilvesidir ki; belediye başkanlığından düştükten sonra kendilerine iyilik yaptığımız birçok insan gibi o da bizi tanımaz oldu.

İlk Kentsel Dönüşüm Örneği: Denizatı Sitesi

Muzaffer Çavuşoğlu'nun belediye başkanlığı zamanında başlatılan ve Sümerkent adı verilen güzel bir kentsel dönüşüm projesi vardı. Zamanla birtakım olaylar olmuş, belediye, büyükşehir ve müteahhit firma arasında anlaşmazlıklar yaşanmış ve müteahhit battığı için inşaat yarım kalmıştı.

Ben belediye başkanı olduğumda bu enkazı ortadan kaldırmak ve inşaatı tamamlamak için teşebbüse geçtim.

Her şeyden önce projeyi üstlenecek iyi bir müteşebbis bulunması gerekiyordu. Bu müteşebbis hem müteahhitliği, hem belediyeciliği, hem kooperatifçiliği bilecek hem de atraksiyon yapabilme becerisine sahip olacaktı. Bu dört özelliğe sahip birini bulabilmek için çeşitli araştırmalar yaptım ve nihayet Bakırköy'ün eski belediye başkanlarından Naci Ekşi'nin ağabeyi Ercihan Ekşi Beyefendi'de karar kıldım. Ercihan Bey söylediğim bütün bu özelliklere sahip bir müteah-

hitti. Projeyi ona götürerek ön çalışma yapmasını rica ettim. Ercihan Bey, beni kırmayıp ciddi bir etüt yaptıktan sonra bir teklif sundu. "Turan Güneş Bulvarı boyunca dükkânlar yapılmasına müsaade ederseniz bu projeyi tamamlayabiliriz" dedi.

Onun teklifini meclise götürdüm. Meclis üyesi arkadaşlar arasından bir komisyon kurduk. Komisyonda her partiden üye vardı. Bu arkadaşlarla Ercihan Bey'in firması arasında uzun görüşmeler yapıldı. Sonunda şöyle bir karara vardılar: Yol boyunca dükkânlar yapılmasın, bunun yerine proje alanındaki binaların ortasına yüksek bir bina daha yapılsın. Bu binadan da belediyemize pay kalsın."

Bu şekilde bir karara varılınca projeyi alıp Büyükşehir Belediye Başkanı Recep Tayyip Erdoğan'a götürdüm. Kendileriyle İSKİ'nin Aksaray'da bulunan Genel Müdürlüğü'nde uzun bir görüşme yaptık. Projenin geçmişini ve varılan kararı arzettim. O da, "Siz bu fikirdeyseniz ben de kabul ediyorum. Buyurun yapın" dedi. Projenin ismi Denizatı Kent oldu. Böylece projenin tamamlanması için yeniden çalışmalar başladı. Kısa zamanda binalar yükselerek birkaç yıl içerisinde yarısı bitirildi.

Sonrasında belediye ile büyükşehir arasında birtakım anlaşmazlıklar oldu. İETT'ye kalan bölümler yapılmadı. Benden sonra da öylece kaldı. Niçin yarım kaldığını, hangi sebeplerle tamamlanmadığını hâlâ anlamış değilim. Şu anda o bölgede kentsel dönüşümün tekrar yenilenmesi ile ilgili birtakım çalışmalar olduğunu duyuyorum.

Seyit Nizam Camisi'nin karşısında yer alan ve çirkin bir görüntü arz eden çok sayıda gecekonduyu yıkıp ilk kentsel dönüşüm örneklerini sergiledik. Gelişim Sitesi bu yıkımlar sonrasında yapıldı.

Öte yandan çok sayıda tarihî çeşmenin restorasyonunu yaptırarak vatandaşımızın hizmetine sunduk.

Sosyal Belediyecilik İçin Öncü Bir Hizmet

Belediye başkanlığım döneminde başlattığım örnek hizmetlerden biri de aşevi binasının yapılmasıdır. Zeytinburnu Stadı'nın hemen altında inşa edip faaliyete soktuğumuz aşevimiz, İstanbul'daki belediyeler arasında da örnek alınıp taklit edilen önemli bir sosyal hizmet çalışmasıdır.

Yıllarca Zeytinburnu'nda yaşayan çok sayıda yoksul vatandaşımıza ücretsiz sıcak yemek vermiş ve büyük takdir toplamıştır.

Dericilere Küçük Bir Katkı...

Kurumsal bir kimlik kazanıp örgütlü bir şekilde gelişmeleri konusunda dericilere de katkılarım oldu. Zeytinburnu'ndaki dericiler, çoğu zaman birbirine benzeyen talepler için ayrı ayrı yanıma gelirlerdi. Sayıları da oldukça çoktu. Onlara, dernek kurup istek ve taleplerini bu dernek vasıtasıyla takip etmelerini tavsiye ettim. Onlar da beni haklı bulup Zeytinburnu Dericiler Derneği'ni kurdular. Bu dernek zamanla büyüyüp Türkiye Deri Konfeksiyoncular Derneği oldu. Daha sonra içlerinden bazıları özellikle de ihracat yapan firmalar bir araya gelip İstanbul Deri ve Deri Mamülleri İhracatçıları Birliği'ni kurdular. Birlik zamanla büyüyüp ülkemiz adına ihracat yapan önemli kuruluşlardan biri haline geldi.

Sahil Trafiği...

Sümer Mahallesi sınırları içinde yer alan ve bugün sahil yolunda Gelik Lokantası olarak hizmet veren lokantanın önünde geniş bir yeşil alan vardı. Zaman

zaman oraya uğrar, lokanta sahiplerine bu alanı Millî Emlâk Genel Müdürlüğü'nden bir an önce kiralamalarının iyi olacağını söylerdim. Onlar da her defasında, nasılsa kira vermeden kullanıyoruz diye umursamaz, "Bizim yerimiz bize yetiyor" diyerek geçiştirirlerdi.

Çok geçmeden başka biri Ankara'dan işi bitirip burayı kiralamış. Lokantanın sahibi koşarak yanıma geldi. "Başkanım, biz yandık bittik. Masa ve sandalyelerimizi nereye koyacağız?" dedi. Zamanında beni dinlememenin acısıyla kıvranarak yardım istedi. Gene de onlara yardımcı oldum. Giriş kısmındaki boşluğu çevirerek masa ve sandalyelerini koydular.

İşin ilginç tarafı; Gelik'in önündeki araziyi kiralayan Orhan Tepe isimli beyefendi bana gelerek ortaklık teklif etti. "Beraber benzin istasyonu yapalım, Mc Donald's açalım" gibi şeyler söyledi. Hiçbirini kabul etmedim. "Bu alana bir benzin istasyonu yapmak cinayet olur, zaten yoğun olan sahil trafiğini içinden çıkılmaz hale getirir. Ben buraya tek bir çivi bile çaktırmam" dedim.

Hakikaten de yaptırmadım. Bir müddet sonra adamcağızın ekonomik olarak güç durumlara düştüğünü daha sonra da öldüğünü duydum. Çok üzüldüm. Benim yüzümden bu hale geldiğini düşünerek vicdan azabı çektim.

Ama asıl acı olan tarafı; benim gözüm gibi koruyup kolladığım bu arazi benden sonra elden gitti. Kısa zamanda benzin istasyonu yapıldı. Bugün bile ne zaman yanından geçsem o günleri hatırlar, kahrolurum.

Ecevit'in Yanında Gazi Mahallesi Ziyareti...

12 Mart 1995'te Gaziosmanpaşa ilçesinin Gazi Mahallesi'nde çoğunluğunu Alevî yurttaşlarımızın oluşturduğu bir kahveye kimliği belirsiz kişiler tarafından silâhlı bir saldırı olmuş, 18 kişinin öldüğü saldırı toplumda büyük bir infial oluşturmuştu.

14 Mart günü, yani saldırıdan iki gün sonra DSP Genel Başkanı Bülent Ecevit, Gazi Mahallesi'ni ziyarete geldi. Küçükçekmece Belediye Başkanı arkadaşım Nurettin Şen ile birlikte kendisine eşlik ettik.

Giresun'un Enişteesi Ecevit...

DSP İlçe Teşkilâtı, Zeytinburnu Kapalı Spor Salonu'nda bir toplantı düzenlemişti. Toplantıya eşi Rahşan Hanım'la birlikte Genel Başkan Bülent Ecevit de gelecekti.

Bu arada Rahşan Hanım'ın köken olarak Giresunlu olduğunu öğrenmiştim. Benim gibi koyu Giresun milliyetçisi birinin bu bilgiye ilgisiz kalması düşünülemezdi.

Toplantı başladığında bir fırsatını bulup Rahşan Hanım'ın kulağına eğildim. "Bülent Bey konuşmasında sizin Giresun Şebinkarahisar'lı olduğunuzu söyleyebilir mi?" dedim.

Rahşan Hanım anlam veremediğim bir şekilde tepki gösterdi. "Aman Adil Bey, bu tip şeyleri konuşmayalım lütfen" dedi.

Aradan birkaç yıl geçti. Bülent Bey başbakanlık görevinde iken ağır bir hastalığa yakalandı. Gazeteler, televizyonlar günlerce onun hastalığını konuştular. Siyasiler, bu haliyle devleti yönetemediğini iddia edip istifa etmesi gerektirdiğini dillendirdiler.

Şebinkarahisarlılar ayağa kalktılar. "Bizi bırakma" sloganları eşliğinde eniştelerine destek olmak için Ankara'ya doğru yürüyüşe geçtiler.

Sonrasında Ecevit'ten il olmak için destek istediler. Hatta bu isteklerini gerçekleştirmek için hasta yatağında iken ziyaret edip destek verdiler.

İsa Yusuf Alptekin'in Hayal Kırıklığı...

Çin Cumhuriyeti'nin ilk döneminde Uygur Türkleri siyasetçisi olarak adını duyuran ve Doğu Türkistan davasını beynelmilel bir dava haline getiren efsane lider İsa Yusuf Alptekin Türkiye'de idi. Bir şekilde bana ulaşmış, Bülent Ecevit ile görüşmek istediğini söylemişti. Küçükçekmece Belediyesi'nin yaptığı asfalt fabrikasının açılışı için Bülent Bey tam da o günlerde İstanbul'a gelecekti. "Küçükçekmece Belediyesi'ne gelin sizi orada görüştürelim" dedim.

Partiye ait bir otobüsle açılış alanına giderken İl Başkanı Erdoğan Toprak'a konuyu açtım. O da görüşme talebini Bülent Ecevit'e iletti. Fakat Bülent Bey bunu uygun görmemiş. "Çin Devleti ile birtakım sıkıntıların yaşandığını, görüşmenin yapılması halinde bu sıkıntıların daha da artacağını" söylemiş.

Asfalt fabrikasının açılış töreninden sonra belediyeye gittiğimizde İsa Yusuf Alptekin'in bizi beklediğini gördüm. Durumu kendisine anlattım. Çok üzüldü. Türklük davasına ömrünü vakfetmiş böylesine muhterem bir insanın eli boş olarak oradan ayrılmasına ben de çok üzüldüm.

DSP'de Sıkıntılar...

Küçükçekmece Belediye Başkanı ile birlikte DSP'nin İstanbul'daki iki belediye başkanından biriydim. Partinin bütün organizasyon masraflarını biz karşılar, maddî olarak yükünü biz çekerdik.

Buna rağmen genel merkez teşkilâtından olduğu gibi ne il ne de ilçe teşkilâtlarından da gerekli desteği göremezdik. Hatta çalışmalarımız bizzat kendi yerel teşkilâtımız tarafından genel merkeze yanlış aktarılır, şikâyetler yapılırdı.

Bir defasında projelerimizi ve hizmetlerimizi vatandaşlara daha iyi tanıtabilmek amacıyla partili arkadaşlarla belediyemizin nikâh salonunda bir toplantı düzenlemiştim. Toplantının hemen arkasından genel merkeze şikâyet gitmiş. Beni Ankara'dan aradılar. "Partinin kurumsal kimliği ile belediyenin kimliği birbirinden ayrıdır. Niçin belediye binasında partililerle toplantı yapıyorsun?" diye fırça attılar. Halbuki yaptığımın doğru olduğuna inanıyordum. Zira ben her yere yetişemezdim. Mensup olduğum partinin teşkilât elemanları belediye başkanının çalışmalarını öğrenmesinden ve bunu seçmenlere anlatmasından daha doğal ne olabilirdi?

Bu olaydan sonra belediye-parti teşkilâtı ilişkilerinde bir soğukluk başladı. Daha doğrusu onlarla temas kurarken korkmaya ve çekinmeye başladık.

Genel merkezin durumu da ilginçti. İktidarı isteyen bir siyasi partiden ziyade âdeta emekliler lokali gibiydi. Ne zaman Ankara'ya gitsem ve ne zaman genel merkeze uğrasam bunu çok açık bir şekilde görüyor ve üzülüyordum.

Genel merkezden içeri girdiğimde merdiven başında küçük bir oda dikkatimi çekerdi. Hiç girmediğim bu odanın ışık almayan bir arşiv odası olduğunu, Rahşan Ecevit'in sürekli bu odada oturup çalışmalar yaptığını öğrendim. Meğer il ve ilçe teşkilâtlarının dosyaları o odadaymış ve Rahşan Hanım tüm atamaları burada yaparmış.

Bu oda dışında dikkatimi çeken bir başka şey de, genel merkezde oturan üç-dört kişilik gruptu. Sürekli olarak orada bulunur çay, sigara içerlerdi. Çoğu zaman da önlerindeki kül tablaları tepeleme sigara izmaritleriyle dolu olurdu. Onları bu halde görünce şaşırır, "Bunların işleri güçleri yok mu?" diye dü-

Recep Tayyip Erdoğan ile bir törende birlikte.

Lise açışında Süleyman Demirel'e Zeytinburnu'nun anahtarını teslim ederken.

Zeytinburnu Merv Caddesi açılışında
Süleyman Demirel ve Recep Tayyip Erdoğan ile.

şünürdüm. Bu kişilerden biri Metin Bostancıoğlu diğeri de Zeki Sezer'di. 1999 seçimlerinden sonra kurulan 56. ve 57. Ecevit Hükümetleri'nde Metin Bostancıoğlu Millî Eğitim Bakanı oldu. Zeki Sezer de Devlet Bakanlığı'na getirildi. Sonra da DSP'ye genel başkan seçildi. Onları bu makamlarda görünce genel merkezdeki mesailerinin anlamını daha iyi çözmüş oldum.

DSP'nin belediye başkanı olarak genel merkezde gördüğüm manzara beni üzerdi. "İktidara oynayan bir partinin kalbi böyle olmamalı" diye düşünür, kahrolurdum. DSP'yi siyasetin en hareketli olduğu günlerde bile iktidar olma çabası içinde görmedim. Bir tek rahmetli Bülent Ecevit'in daktilo başında çalışırken ki hallerini hatırlıyorum. Kendisini ziyaretlerimizde çok nazik davranır, aynı nezaketle uğurlardı. Onun bu beyefendi halini unutmam mümkün değil. Yıllar sonra ABD Başkanı Clinton ile konuşurken ki zerafetinin bir âcizlik gibi gösterilip öyle kullanılmasından çok üzüntü duydum.

Hiç unutmam; bir defasında Küçükçekmece Belediye Başkanı arkadaşım Nurettin Şen ile Ankara'ya gitmiş, genel merkezi ziyaret edip ayrılırken Genel Başkan Yardımcısı Cevdet Selvi ile karşılaşmıştık. Odasından çıkmış, kapısını kilitliyordu. Bizi görünce durup odaya geri döndü. Biz de yanına girdik. "Başkanım, genel başkan yardımcısı olarak görevleriniz nelerdir?" diye sorduk. Bize şöyle dedi: "Başkanlar, ben her gün geliyorum. Oturup çayımı içiyorum sonra da gidiyorum. Kimsenin bana bir şey sorduğu veya bir görev verdiği yok."

DSP'nin hali buydu. Her ne kadar 18 Nisan 1999 seçimlerinden birinci parti olarak çıkıp koalisyonun büyük ortağı olarak hükümet kurduysa da, bunu terör örgütü PKK'nın başındaki Abdullah Öcalan'ın yakalanmasına borçlu olduğunu, daha doğrusu o konjektüre borçlu olduğunu herkes biliyordu. Zaten rahmetli Ecevit bile, "Apo'yu niye yakalayıp bize teslim ettiler anlayamadım" sözleriyle itiraf etmişti.

1995 Haziran ayında bazı köylerin belde statüsü kazanması nedeniyle buralarda belediye başkanlığı seçimleri yapılacaktı.

Çatalca'nın Karaca ve Çiftlikköy beldelerinde yapılacak seçimler için il Teşkilâtı tarafından Bakırköy'deki Mavi Marmara Et Lokantası'nda bir gece yapıldı. Gecenin masrafları satılan biletlerden karşılanacaktı. Halbuki kimsenin bilet filan aldığı yoktu. Küçükçekmece Belediye Başkanı ile birlikte biletlerin tamamını biz almak durumunda kaldık. Ayrıca bu iki beldede seçim kampanyası esnasında yapılacak tüm masrafları da biz üstlendik. Gıda paketleri, araç, bayrak ve flama giderleri bizim tarafımızdan karşılandı.

Bütün bunlar bilindiği halde hakkımızda olmadık dedikodular çıkarıldı. Küçükçekmece Belediyesi tarafından yapılan ve açılışı da bizzat Bülent Ecevit tarafından yapılan asfalt fabrikasına benim ortak olduğumu bile söylediler. Bu iddiaları ileri sürenlerin çoğu DSP'liydi. Bunları kimse susturmuyor, seçim harcamalarını sırtımıza yükleyen il yönetimi bile destek çıkmıyordu.

Bu arada Aralık 1995'te yapılacak milletvekili genel seçimleri için aday tespitleri yapılıyordu. Benim başkan yardımcılığımı yapan İbrahim Yiğit ile ilçe yönetiminden Mustafa Ekiz milletvekili olup parlamentoya gitmeyi çok istiyorlardı. Ben de onlara destek olmak için çeşitli girişimlerde bulunuyordum. Bunun için kalkıp Ankara'ya Hüsamettin Özkan ile görüşmeye gittim. O dönem Hüsamettin Özkan demek neredeyse DSP demekti. Ecevitler'in en yakınındaki isim olarak çok güçlüydü.

Meclisteki odasında buluşup konuştuk. Yanında İstemihan Talay da vardı. İsteğimizi ilettim. Bu arkadaşların milletvekili adayı gösterilmesinin partimiz açısından iyi olacağını söyledim.

Listeler açıklanınca tam bir hayal kırıklığı yaşadım. Partinin İstanbul'daki iki belediye başkanından biri olarak isteklerimin dikkate alınmadığını görmek beni üzdü. Bundan sonraki gelişmeler kırgınlığımı iyice artırdı.

DSP'den Kopuş...

Duygusal olarak kopmuştum. Uğur Dershaneleri sahibi Enver Yücel, Anavatan Partisi'ne geçmem için temaslarda bulunacağını söyledi. "Seni Mesut Yılmaz ile görüştüreyim" dedi.

Bu görüşmeden sonra durumu İl Başkanı Erdal Aksoy'a ve Genel Başkan Mesut Yılmaz'a aktardı.

Conrad Otel'de bir akşam yemeğinde bir araya geldik. Mesut Bey, önce çekimser durdu. "Bülent Ecevit ile aramız çok iyi durumda. Ona ayıp olmaz mı?" dedi. İl Başkanı Erdal Aksoy Bey çok bastırdı. Ben de, "Siz emrederseniz gelirim" dedim. Bu şekilde anlaştık. Geriye babamı ikna edip, onayını almak kalıyordu. Enver Yücel, Bahçelievler Belediye Başkanı Saffet Bulut ve Kavaklı Belediye Başkanı Orhan Tıraşoğlu ile birlikte babamın Yenibosna'daki evine gittik. Babam başlangıçta biraz direndiyse de sonunda razı oldu. Bedrettin Dalan'ın yeniden ANAP'a geçişi için yapılan bir törende on sekiz aylık DSP'li belediye başkanlığı macerasına noktayı koyup ANAP'a geçtim.

Sabah Gazetesi'nde şehir haberleri yapan Erdal Bilaller isimli bir gazeteci vardı. Bu geçişle ilgili olarak yaptığı haberin başlığına "Geciken Bir Transfer Hikayesi" başlığını koymuştu.

DSP'den ayrılıp ANAP'a geçişim kamuoyu tarafından duyulunca beni ilk arayanlardan biri de Büyükşehir Belediye Başkanı Recep Tayyip Erdoğan oldu.

"Adil sen ne yaptın?" dedi.

"Ne yapmışım başkanım" dedim.

"Beni rezil ettin" diye devam etti.

Şaşırmıştım. "Niye rezil etmişim başkanım?" diye sordum.

"ANAP'a geçmişsin. Halbuki ben arkadaşlarla iddiaya girmiştim. Adil'i bizim partiye alacağım demiştim" dedi.

Kendisine nazikce teşekkür ettim.

DSP'den ayrılıp ANAP'a geçtikten bir müddet sonra Rahşan Ecevit'in koruma âmiri ile Kumkapı'da buluştuk. Görüşme talebi ondan gelmişti. Çocuğunu Zeytinburnu Spor Kulübü'ne alarak eğitmemi istiyordu. Bu buluşmada Mustafa Sarıgül de bulundu.

Koruma amiri, sohbetin bir yerinde lafı DSP'den ayrılışıma getirip bu ayrılıktan dolayı Ecevitler'in çok üzüldüklerini söyledi. "Rahşah Hanım'la İstanbul'a gelmiştik. Tam Boğaz Köprüsü'nden geçerken, Doktor Bey'i biz çok seviyorduk. Neden bizden ayrıldı anlamayadık" şeklinde konuştuğunu söyledi. Bunu duyunca çok duygulandım.

DSP'deki kırgınlığıma rağmen Bülent Ecevit'i çok sever, onun eşsiz nezaketine ve beyefendiliğine hem hayranlık hem de saygı duyardım.

DSP'den ayrıldıktan yaklaşık bir yıl sonra kendisiyle Ankara-İstanbul tarifeli uçağında karşılaştım. Ankara'da yapılan Futbol Federasyonu seçiminden geliyordum. Uçağa girer girmez valizime yer aramaya başlamış, üçüncü sıranın sağ tarafındaki kabinde boş bir yer bulmuştum. Valizimi yerleştirip yerime dönecektim ki orta sıralardaki koltuklardan birinde Rahşan Ecevit'i gördüm. Pencere tarafında da Bülent Ecevit oturuyordu. Hemen yerime döndüm. Yanımda duran Şekerbank Genel Müdürü Hasan Basri Aktan'a Ecevitler'i gösterip ne yapmam gerektiğini sordum. "Git konuş, eski liderine selâm vermemek saygısızlık olur" dedi. Ben de onun gibi düşünüyordum ama ters bir cevap vermesinden çekiniyordum. İçim içime sığmaz bir vaziyette bir müddet bekledim. Sonra da yanlarında oturan milletvekili Aydın Tümen Bey'e sokularak kendimi tanıttım. "Hanımefendi izin verirlerse, Bülent Bey'le görüşmek istiyorum" dedim. Çünkü onları tanıyan herkes çok iyi bilirdi ki; Rahşan Hanım'ın izni olmadan Bülent Bey'le görüşmek mümkün değildi.

Aydın Bey, gerekli izni aldıktan sonra olumlu haberi verdi. Yerimden kalkıp yanlarına vardım. Önce Rahşan Hanım'a sonra da Bülent Bey'e saygılarımı sundum. Partilerinden ayrılmış olmama rağmen en ufak bir kırgınlık belirtisi göstermediler. Büyük bir nezaketle halimi, hatırımı sordular. Aklıma üç gün önce doğum günü olduğu gelmişti. Doğum günlerini kutladım. O da bana "Oğlunuz ne yapıyor?" dedi. Hem şaşırmış, hem de sevinmiştim. Oğlum Ali Galip daha üç yaşındaydı. Makam odamın arkasındaki dinlenme odasına onun bir resmini asmıştım. Ecevit'in Zeytinburnu'na geldiğinde o resmi gördüğünü ve unutmadığını görmek benim için inanılmaz bir mutluluktu.

Recep Tayyip Erdoğan'a Merkez Siyaset Önerisi...

Anavatan Partisi'ne geçip Mesut Yılmaz'ı biraz daha yakından tanıma fırsatı bulduktan ve Tansu Çiller'in de siyasetini gördükten sonra Recep Tayyip Erdoğan'ın halka yakın duran siyaset tarzını sevmeye başlamıştım.

Bir gün belediyedeki makamında kendisiyle konuşurken bunu açıkça dile getirdim. "Abi sen biraz daha merkeze yaklaşır, ortadan bir politika izlersen Mesut Yılmaz'ı da Tansu Çiller'i de bitirirsin" dedim. Bunu söylediğimde bana teşekkür ettikten sonra Genel Başkanları Necmettin Erbakan'ı ve partinin diğer yöneticilerini kastederek, "Başımızdakiler buna izin vermezler" dedi.

Aradan yıllar geçti. Adalet ve Kalkınma Partisi'ni kurarak seçimlere girdi. 2002 seçimlerinde partisi en yüksek oyu alarak hükümeti kurdu. Kendisi siyasi yasaklı olduğu için henüz milletvekili olamamıştı. Ama eli kulağındaydı. Siirt seçimlerine belki bir hafta filan vardı. Bahçeşehir Üniversitesi'nin liderlik okulunun açılışına gelerek bir konuşma yaptı. Konuşmadan sonra birlikte yemeğe geçtik.

Asfalt Muhabbeti...

Tayyip Bey'le birlikte Çırpıcı Mahallesindeki Veli Efendi İlköğretim Okulu'nda eğitim-öğretim sezonunun açılışı nedeniyle yapılan bir törene katılmıştık. Mahallenin bütün sokaklarını bahardan itibaren bütünüyle asfaltlamıştım. Törenden sonra mahalle sakinleriyle bunu konuşuyorduk. Mahalleliler, yoğun geçen kışın ardından yaptığımız bu çalışmadan övgüyle bahsedip bana teşekkür ediyorlardı.

Tayyip Bey vatandaşlarla aramızda geçen konuşmayı duydu. Bana doğru dönerek, "Adil, o asfaltı sana ben verdim" diyerek yapılan hizmeti sahiplenmeme itiraz etti. Ben de, "Başkanım, sen beni arayıp da asfalta ihtiyacın var mı diye sormadın ki… Ben geldim senden istedim ve aldım. Onun için bu hizmet benimdir" diye karşılık verdim.

İbrahim Erkal'ın Ayıbı...

Bir defasında Almanya'da Giresun Spor için yardım gecesi düzenlenmişti. Ben de gecede konser vermesi için sanatçı İbrahim Erkal ile anlaşmıştım.

İşlerim dolayısıyla kendim gidemeyince yerime Özel Kalem Müdürü'mü gönderdim. Ancak konser günü tatsız bir olay yaşandı. Özel Kalem Müdürüm Almanya'dan arayarak sanatçının gelmeyeceğini söyledi. Kısa bir araştırmanın ardından olayı öğrendim. Meğer İbrahim Erkal'ın uçak fobisi varmış. Binlerce kişiye mahcup olmanın siniriyle telefona sarıldım. Menejeri vasıtasıyla ulaştım. "Niye gitmedin arkadaş" diye bağırdım. "Uçak yolculuğundan korkuyorum" dedi. Kan beynime sıçramıştı. "Niye bunu zamanında söylemedin? Uçak yolculuğundan korkuyorsan arabayla gönderirdik. Senin bizi o insanlar nez-

dinde küçük düşürmeye ne hakkın var" dedikten sonra ağzıma geleni söyleyip bir hayli hakaret ettim. Apar topar geceye yetişti.

İbrahim Erkal ile belediye başkanlığından sonra Yeşilköy'deki Polat Otel'de verilen bir akşam yemeğinde karşılaştık. O olayı hatırlayıp benden özür diledi.

Zeytinburnu Spor Kulübü...

Zeytinburnu'nda belediye başkanlığı aynı zamanda spor kulübünün de başkanlığı demekti. Kulübün masraflarını yüklenmek zor ve meşakkatli olduğu için bunu üstlenecek birileri bulunmaz bu yükü belediye omuzlardı. Ben de belediye başkanlığı dönemimin yaklaşık dört yılında kulübün başkanlığını yaptım. Bir sezon Birinci Lig'de mücadele ettik.

1996-97 sezonuydu, İkinci Ligde play-of'a kalmıştık. Birinci Lig'e çıkacak takımlardan ikisi belli olmuş, Çanakkale ve Sarıyer doğrudan Birinci Lig'e çıkmıştı. Takımı Gerede'de kampa göndermiştim. Fakat ciddi para sorunumuz vardı. Bu yüzden futbolcularımızın da moralleri bozuktu.

Show TV Spor Müdürü İlker Yasin'i ziyarete gitmiştim. Onunla konuşurken söz doğal olarak bizim takıma geldi. İlker, "İnşallah çıkarsınız" dedi. "Hiç sanmıyorum. Paramız yok, futbolcular keyifsiz. Ben de otel masraflarını nasıl ödeyeceğimi düşünüyorum" dedim.

Tam da o günlerde CİNE-5 isminde şifreli bir kanal kurulmuş, önümüzdeki sezon maçlarını yayınlamak için görüşmeler yaptığı konuşuluyordu. İlker Yasin, "Maç yayınlarıyla ilgili anlaşma yapıldı. Takımlara iyi para vereceğiz. Takımı Birinci Lig'e çıkar, parayı merak etme" dedi. Hatta doğrudan Birinci Lig'e çıkan Çanakkale ve Sarıyer'e ödemelerin yapıldığını söyledi.

Bu haber çok hoşuma gitti. İlker Yasin'in yanından ayrıldığım gibi doğruca Gerede'ye kampa gittim. Futbolcuları toplayıp müjdeyi verdim. "Çocuklar Allah yardım ediyor bize. Birinci Lig'e çıkacağız" dedim.

Bu arada karşılaşacağımız takımlar belli olmuş, tam istediğimiz gibi bir gruba düşmüştük. Karşımıza çıkan tüm rakipleri yenip finale kaldık. Final maçını Diyarbakır ile oynadık. 1-0 yenerek Birinci Lig'e çıktık.

Bu maç çok olaylı olmuş, maçtan sonra futbolcularımıza saldırmışlardı. Öte yandan saçları döküldüğü için olduğundan yaşlı görünen Galip diye bir futbolcumuz vardı. Maçın en çalışkan, performansı en yüksek oyuncusuydu. Bu defa onu şikâyet ettiler. "Kırk yaşındaki adam, bu kadar koşamaz. Kesin doping yapmıştır" dediler.

Tartışma, televizyon ekranlarına da yansıdı. Diyarbakır Spor Kulüp Başkanı Mehmet İpek ile canlı yayında tartıştık.

Tabi tüm bu saldırı ve tartışmalar sonucu değiştirmedi. Yeniden Birinci Lig'e çıkmış olduk.

İkinci Lig Play-of'dayız. Kendi evimizde Rize Spor'la maçımız vardı. Rizeli iş adamlarının oluşturduğu bir taraftar grubu, stada girdikten sonra nasıl yaptılarsa bizim bulunduğumuz şeref tribününe kadar sızmayı başarmışlar. Maç esnasında bağırıp çağırıyorlar, bunları gören bizim taraftarlar da onları bizim aldığımızı düşünerek kızıyorlar. Bize doğru bağırıp slogan atıyorlar.

Neyse ki kendi taraftarlarımızın tezahüratlarını sineye çekip durumu bir şekilde idare ettik. Maçı da 3-0 kazandık. Bu maçın ardından rövanş için Rize'ye gittik. Emniyet Müdürü Coşkun Hayal arkadaşımızdı. Gitmeden önce bilgi vermek için kendisini aradım ama ulaşamayıp not bıraktım.

Rize'de Dedeman Otel'e yerleştik. Ertesi günkü maçla ilgili olarak kendi aramızda kritik yapıyorduk ki birden bir gürültü koptu. İki tane fanatik Rize taraftarı oteli basmışlardı. Büyük tantana oldu. Futbolcuların da karıştığı kavgada

silâhlar çekildi. Saldırganların gerekçesi Zeytinburnu'nda kendilerine iyi davranılmamasıymış. "Ne İsâ'ya, ne Musâ'ya yaranamamak" diye bir deyim vardır ya; tam öylesi bir durumdu. Biz, onlar yüzünden kendi taraftarımızdan fırça yemiştik, şimdi de kendi taraftarımız yüzünden onlardan neredeyse dayak yiyecektik.

Oteldeki baskında yaşanan arbedeyi hafif sıyrıklarla atlattık. Ertesi sabah arayan Emniyet Müdürü, "Neredesiniz? Sizi bulduramadım" dedi. Rize'de zaten bir tane otel vardı. Emniyet tedbiri almayışına, "arayıp da bulamamış olma"-sını bahane göstermesi şaşılacak şeydi. Doğrusu bu tavırlarından korktum. Neyse ki korkularım yersiz çıktı. Sıkı emniyet tedbirleri arasında maça çıktık. 1-0 kazanıp döndük.

Yine İkinci Lig'de bir Play-of maçındayız. Maçlar çekişmeli geçiyor, Birinci Lig'e çıkmak için kıyasıya mücadele ediyoruz. Bu defaki rakibimiz Erzurum. Mevsim kış, havalar da çok soğuk…

Teknik Direktörümüz Güvenç Kurtar'ın önerisi ile hava şartlarına uyum sağlamak için Erzurum'a iki gün öncesinden gittik. Futbolcularımız zemine sağlam bassınlar diye altı çivili özel kramponlar yaptırmıştık.

Palandöken'de bir otele yerleştik. İki gün sonra da şehre indik. Saha buzla kaplıdır diye hâlâ endişe içindeydik. Stada gelince gördük ki buz filan yok. Çimler olduğu gibi duruyor.

Oysa durum hiç de göründüğü gibi değilmiş. Futbolcularımız sahaya çıkar çıkmaz ayakta durmakta bile zorlandılar. Âdeta buz pistinde dans ediyor gibiydiler. Meğer çimlerin dipleri olduğu gibi donmuş. Takım resmen döküldü. Yine de 1-0'lık bir yenilgiyle büyük bir fark yemeden döndük.

Bu şekilde olaylı bir maçımız da deplasmanda Adana Spor'la oldu. Maça çok iyi başlamış 1-0 öne geçmiştik. Fakat durum bir anda tersine döndü. Üst üste üç gol birden yedik. Hırsımdan çatlamak üzereydim. Tribünleri terkedip şeref salonuna indim. Sinirimden ve üzüntümden ağlıyordum. Birden tribünlerden bir uğultu yükseldi. Merakla yukarı çıktım. Takımımız gol atmış, maç 3-2 olmuştu. Oturup maçı seyretmeye devam ettim. Fakat bir türlü istediğimiz oyunu oynayamıyorduk. Tekrar aşağıya indim. İner inmez de yeniden bir uğultu yükseldi. Hemen yukarı çıktım. Takımımız bir gol daha atmış ve beraberliği sağlamıştı.

Maç bu sonuçla tamamlandı. Takımımızın geriden gelip beraberliği sağlaması rakip takımı çılgına çevirmişti. Adana Spor taraftarları futbolcularımıza saldırmaya başladı. Adana Valisi Oğuz Kaan Köksal bizimle birlikteydi. Saldırıları görüyor fakat hiçbir müdahalede bulunmuyordu. "Sayın Valim, bize saldırıyorlar lütfen bunu engelleyin" dedim. Vali Bey, sırtını döndü ve istifini bile bozmadan, "Bizim emniyetçiler işini yapar" diyerek çekip gitti. Bize sahip çıkmadı. Dayak yemekten son anda kurtulup İstanbul'a döndük. Vali Bey, kendisine haklı olarak yaptığım uyarıdan nedense alınmış. Ortak dostumuz olan Akıllı Kent Otomasyon Sistemi'nin kurucularından olan ünlü iş adamı Şekip Karakaya Bey'e beni şikâyet etmiş. "Başkan bize çok kızdı" demiş.

GS'ye Üyelik ve Şampiyonluk Maçı…

Zeytinburnu Spor'un birinci ligde olduğu ve benim de kulüp başkanlığını yaptığım dönemde, aldığımız başarısız neticelerden dolayı kaleci ihtiyacı doğmuş, GS'den Hayrettin'i transfer etmek istemiştik. O günlerde Mustafa Sarıgül, kulübün yönetimindeydi. Onun aracılığıyla transfer gerçekleşmişti.

Bu transferin ardından GS'nin Küçükçekmece gölü kenarındaki kürek tesislerine belediye olarak 25.000 TL harcama sözü de vermiştik. Bu rakam, Sarıgül'ün devreye girmesiyle üç katına çıktı. Sarıgül bize 75.000 TL harcattı.

Barış Manço'ya plaket verirken.

Beşiktaş'ın efsane başkanı Süleyman Seba ile sohbet.

Rauf Denktaş ile adının verildiği cadde açılışında.

Bu gelişmelerden sonra Faruk Süren'in kontenjanından ben de GS'ye üye oldum. Üyelik numaram 11285 idi.

Kaderin garip bir cilvesidir ki; aynı yılın son maçı Galatasaray ile Zeytinburnu arasında oynanacaktı. Zeytinburnu'nun küme düşmesi kesinleştiği için bizim açımızdan formalite bir maçtı. Öte yandan Galatasaray açısından çok önemliydi. Kazanması halinde şampiyon olacaktı. Görünürde çok kolay geçmesi ve GS'nin rahatça kazanması gereken bir müsabakaydı. Zaten ben de Giresun Spor'un şampiyonluk maçını izlemek üzere Giresun'a gitmiştim.

Ne var ki gelişmeler hiç de öyle olmamış. 60. dakikaya kadar Galatasaray gol atamamış. Ergün Gürsoy çılgına dönmüş ve tribünlerde beni aratmış. "Bu adam, ne biçim bir Galataraylı? Neden ortalarda yok? Kime hizmet ediyor?" diye bağırıp çağırmış.

Neyse ki maç GS'nin 4-0'lık galibiyetiyle bitti. Galatasaray şampiyon oldu. İstanbul'a dönünce arkamdan söylenenler hep kulağıma geldi. Hemen Ergün Gürsoy'u aradım. "Maçı mı satacaktık? GS ruhu bu mudur?" diye çıkıştım.

Futbolcu Transferinde Bıktıran Pazarlık...

Çanakkale Dardanel Sporlu meşhur futbolcu Papen Mustafa'yı Zeytinburnu'na transfer etmek için görüşmeler yapıyorduk. Kulüp Başkanı Niyazi Önen ile telefonda birkaç saat süren çetin bir pazarlık yaptık ve bu pazarlık sonunda transfer rakamında anlaştık. Ne var ki o pazarlık ve anlaşmadan sonra yeni isteklerde bulunmaya başladı. "Biz Mustafa'ya transfer bedeli dışında iki milyar yüz bin lira daha vermiştik. Onu da istiyoruz."

Ben çok bozuldum. Üç saat süren ve anlaşmaya varılan pazarlığın ardından yeni taleplerde bulunması canımı sıkmıştı. Yeni ve uzun bir görüşme maratonu daha başladı. Ne kadar uğraştıysam bir kuruş bile indiremedim. Mecburen onu da kabul ettik.

Tam, "Hayırlı olsun" diyorduk ki, bir istek de daha bulundu. "Başkan, sizin kulübün alt yapısında Ziya diye bir çocuk var. Onu da istiyoruz. Bonservisini bize yolla" dedi. "Niyazi Başkan, durup durup yeni şeyler istiyorsun; yeter artık" diye çıkıştım. "O zaman bu iş olmaz" deyince de mecburen alttan aldım. "Tamam, çocuğu sana vereceğim ama izin ver de arkadaşlarına, hocalarına usulen bir sorayım" dedim. "Yok, hemen yaz yolla" diye bastırdı.

Mecburen elime kalemi aldım. "Çanakkale Dardanel Spor'dan futbolcu Mustafa'nın bonservisini şu kadar paraya alıyoruz. İlave olarak alt yapıdan futbolcumuz olan Ziya'nın da bonservisini kendilerine veriyoruz" diye yazdım.

Tam imzalayacaktım ki aklıma bir cinlik geldi. Yanımda amcamın oğlu Mustafa vardı. Kalemi ona uzattım. "İmzala şurayı Mustafa" dedim. Kâğıdı ona imzalatıp gönderdim.

Aradan bir hafta geçti. Niyazi Önen beni aradı. "Adil Başkan, Ziya'nın bonservisini bize gönder" dedi. Çok rahat bir şekilde "Göndermiyorum" dedim. "Nasıl göndermezsin, elimizde imzalı taahhüdün var" diye bağırdı.

Koca bir kahkaha attım. "O imza benim değil Niyazi Bey, istersen mahkemeye ver" dedim. "Neden böyle yaptın?" dedi. "Benimle kademe kademe pazarlık yaptın. Tamam Ziya'yı da göndereceğim dediğim halde, imzalı taahhüt istedin. Senin kasanda ödenmeyen çekler yok mu? Onlarda da imza var. Alabiliyor musun? İnsanların sözüne itimat etmeyi öğren, bu da sana ders olsun" deyip telefonu kapattım.

Aradan yıllar geçti. 2007 veya 2008 yazıydı. Antalya'dan dönerken uçakta Niyazi Öner ile karşılaştık. Niyazi Bey beni görünce, yaptığımız pazarlığı ve son-

rasında yaşananları hatırlattı. "Başkan sen bana iyi bir ders verdin. Bu dersi hiç unutmuyorum" dedi. Konuyu öylece kapattık.

Erman Toroğlu'nun Dudak Okuması...

Zeytinburnu Spor'un Birinci Lig'de olduğu sene Fenerbahçe ile maçı vardı. Maçın hakemliğine Osman Avcı atanmıştı. Hakemliğinin yanında ANAP'ın Zeytinburnu Genel Kurul delegesiydi. Maçtan önce onu arayıp bizi ezdirmemesini, hakkımızı yememesini söyledim. O da, "Merak etme başkan" dedi. Bu görüşmeyi futbolcularımıza da anlatıp rahat olmalarını ifade ettim.

Maç başladı. Fenerbahçe Kulüp Başkanı Ali Şen ile birlikte trübünden izliyoruz. Maçın altmış beşinci dakikasına kadar her şey iyi gitti. 1-1'lik beraberlik vardı. Tam bu esnada Fenerbahçe'nin santraforu Saffet Sancaklı bir hava topu mücadelesinde sırtını bizim stoper oyuncumuz Galip'e dayayıp kendini yere attı. Osman Avcı da bu numarasını yutarak frikik verdi. Frikik gol oldu. Ardından bizim takım çözüldü ve goller arka arkaya gelmeye başladı. Maç, 4-1 Fenerbahçe'nin galibiyetiyle bitti.

Ben haksız frikik kararı üzerine, elimi gayri ihtiyari sallamış ve "lânet olsun" diye bağırmıştım. Kararı Ali Şen de yanlış bulmuş ve benim tepkimin haklı olduğunu söylemişti.

Aynı gece televizyonda spor programı seyrediyordum. Erman Toroğlu, maçın önemli anlarını ekrana getiriyor ve yorumlar yapıyordu. Birden hakemin frikik kararını yorumlarken, ekrana benim tepkili el hareketimi getirdi. Dudak okuma yöntemiyle de ne dediğimi deşifre etti. Bunu yaparken de beni eleştirdi. Ben de telefonla canlı yayına katıldım. Maçı birlikte izlediğimiz Fenerbahçe Kulüp Başkanı Ali Şen'in de gösterdiğim tepkiye hak verdiğini söyledim. Benim ardımdan Ali Şen de yayına bağlandı. Kararın doğru olduğunu, benim el hareketime de asla hak vermediğini söyledi ve âdeta beni yalancılıkla suçladı.

İşte o an ne diyeceğimi şaşırdım. Ali Şen'e "Size yakışmıyor" dedim. O günden beri hem Erman Toroğlu'nun saygısızca söylediği sözleri hem de Ali Şen'in halini düşünür ve Türk futbolunun halini anlamaya çalışırım.

Elazığ'da Olaylı Maç...

Elazığ'a maça gitmiştik. Rakip takımın yöneticileri bizi çok iyi karşıladılar. Yedirdiler, içirdiler, gezdirdiler. Her şey çok güzel gidiyor, dostluk ve kardeşlik içinde bir maç olacağını düşünüyorduk.

Ertesi gün sahaya inince durumun hiç de öyle olmayacağını gördük. Bizim takım maça çok hızlı başladı. Öyle ki ilk yarı tamamlanmadan 3-0 öne geçtik. İşte ne olduysa o zaman oldu... Akşam boyunca bizimle eğlenip kahkahalar atan Elazığ Spor Kulüp Başkanı bir anda âdeta canavara dönüştü. Yanımdaki koltuktan fırlayıp yüzü seyirciye dönük bir şekilde hakeme doğru elini sallayarak, "Ben bu hakemin anasını avradını..." diye ağır küfürler etmeye başladı.

Kulüp başkanı böyle yapınca taraftar durur mu? Onlar da en ağzı açılmadık küfürlerle hakeme saldırdılar.

Devre arasından sonra ikinci yarı başladığında da küfürler, hakaretler eksik olmadı. Ve hakem ister istemez bu baskıların etkisi altında kalıp aleyhimizde kararlar vermeye başladı. Maçı 3-3 zor kurtardık.

Dostane başlayan müsabaka hiç tahmin etmediğimiz bir atmosferde sona erdi. Yıllar sonra gazetenin birinde Elazığ Spor Kulüp Başkanı'nın bir gazeteciyi dövdüğünü okuyunca sahadan zor çıktığımız bu maçı hatırladım.

Caferî Camiinin Yapılması...

Belediye başkanlarının seçim sonuçları belli olup da mazbatasını aldığı andan itibaren parti rozetlerini çıkarmaları gerektiğine inanırım. Ben bu inancımı muhafaza ederek çalıştım. Zeytinburnu'nda görev yaptığım süre boyunca her türlü görüş, inanış ve mezhebe saygılı bir belediye başkanı olmaya özen gösterdim. Caferî Camii'nin yapılması konusundaki gayret ve çabam bunun örneğidir.

Caferîler'in Zeytinburnu'nda önemli bir nüfusları vardı. Özellikle Sümer Mahallesi'nde yoğunlaşmışlardı. Yıllardır bir cami yapmak istiyor ancak cami alanının plan ve mülkiyet sıkıntılarından dolayı yapamıyorlardı.

28 Şubat sürecinin sonlarına doğruydu. İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Tayyip Erdoğan görevden alınıp hapse gönderilmiş yerine Ali Müfit Gürtuna seçilmişti.

Güneydoğuda askerlik yaparken şehit olan bir Caferi vatandaşımızın cenaze törenine katılmak için Levent Camii'ne gittim. Daha sonraları Kara Kuvvetleri Komutanı olan Edip Başer Paşa o günlerde bizim bölgede görev yapıyordu. Törende onunla karşılaştım. Konuşurken konu Caferiîler'in cami sorununa geldi. "Paşam bunlar Cumhuriyet'e bağlı vatansever insanlar. Bakın şehit veriyorlar. Cami inşaatında sıkıntıları var. Büyükşehir belediye başkanıyla görüşseniz de yardımcı olsalar" dedim. Edip Başer Paşa konuyla ilgileneceğini söyledi. "Vali ve belediye başkanı ile konuşayım da derhal yardımcı olsunlar" dedi. Ondan bu sözleri duyunca Dernek Başkanı Mehmet Tahan Bey'i yanımıza çağırdım. "Mehmet Abi, paşamız ne diyor duydun mu?" dedim. Aynı şeyleri ona da tekrarladı. "Ben gerekli görüşmeleri yaparım siz inşaata başlayın" dedi.

Günün şartları itibarıyla askerlerin en güçlü oldukları zamanlardı. Ondan bu cesareti alan dernek yöneticileri hemen işe koyuldular. Ertesi gün sabahın yedisinde dozerleri dayayıp çalışmaya başladılar. Tabi bize de şikâyet telefonları yağmur gibi yağıyor, bu inşaata nasıl izin verdiniz diye kızıyorlardı. Ama ben rahattım. Şikâyetleri, "Benden değil devletten izin aldılar. İnşaatı devlet yaptırıyor" diyerek geçiştiriyordum. Sonuçta cami yapılıp bitti. Bugün de hâlâ ibadete açık.

Kanserli Çocuklara Umut Vakfı...

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Çocuk Kliniği hocalarından Profesör İnci Yıldız, bir gün yanıma gelerek bir vakıf kurmak istediğinden bahsedip benim de yardımcı olmamı istedi. Kurulacak vakıf maddî sorunları nedeniyle tedavileri aksama riski taşıyan çocukların tedavilerinin sürekliliğini sağlamak ve hem çocuklara hem de yakınlarına psikolojik destek sağlamaktı.

Güzel bir projeydi. Hemen kolları sıvadık. On iki kişilik kuruculardan biri olduğum gibi Zeytinburnu'nda ticaretle uğraşan Kaya Balkan'ı da kurucular arasında yer almaya ikna ettim. Galatasaray Kulübü'nün yönetimindeyken vakıfla kulübün yakınlaşmasına yardımcı oldum. Ayrıca UPS Kargo'nun da önemli katkıları oldu.

Vakıf zamanla büyüdü ve çok güzel hizmetler yaptı. Sonraki yıllarda İstanbul dışından tedavi için gelen çocukların aileleriyle birlikte ücretsiz olarak konaklayabilecekleri bir "Aile Evi" de açtı.

Vakıf hâlâ, "Nerede yaşam varsa, orada umut vardır" sloganıyla çalışmalarına devam ediyor.

Bir Anlık Çiçek Tasarrufu...

Belediye başkanlığım esnasında kendi aldığım bazı kararları yine kendimin bozduğu zamanlar da oldu. Bunlardan biri, hatırladıkça tebessüm ettiğim çiçek tasarrufuna yönelik bir karardı.

Görevimiz esnasında nişan, düğün, açılış davetlerine çiçek gönderiyorduk. Ancak çiçek harcamalarını resmî bütçeden karşılamamız yasaktı. Bu yüzden de ekonomik anlamda bize bir hayli yük oluyordu.

Bir gün makam arabasında giderken yanımda bulunan arkadaşlara tâlimat verdim. "Bir daha düğünlere, açılışlara çiçek gönderilmeyecek" dedim. Onlar da "tamam başkanım" dediler. Bu yasak kararını verdiğimiz andan çok değil birkaç dakika sonra arabamız kırmızı ışıkta durdu. Arabaya yaklaşan bir adam cama vurdu. Ben de camı açtım. Adamcağız, minnet dolu bir yüz ifadesiyle, "Başkanım düğünüme gönderdiğiniz çiçek için çok teşekkür ederim" demez mi?

Araba hareket eder etmez, biraz önce verdiğim yasak kararını hemen kaldırdım. "Arkadaşlar, çiçek göndermeye devam" dedim.

Zabıta Müdürünün Gecekondusu...

Hatırlayınca güldüğüm o günlere ait trajikomik olaylardan biri de zabıta müdürümüze ait gecekondunun çökmesidir.

Mâlûm; Zeytinburnu İstanbul'un en önemli gecekondu bölgelerinden biriydi. Tek katlı gecekonduların yanına yapılmış üç dört katlı yığma binaların yenilenme çalışmaları yapılırken, bazen bitişiğindeki temelsiz binaların çöktüğü zamanlar oluyordu.

Bir defasında aynen böyle oldu. Bir binanın yanındaki gecekondu çalışma esnasında aniden çöküverdi. İşin ilginç yanı çöken bina bizim zabıta müdürümüze aitti. Bu tür yapıları önlemekle yükümlü bir bürokratın kendi evinin de aynı durumda olması o günün gazetelerinde bir hayli konu oldu.

İçişleri Bakanı Mehmet Ağar'a Şikâyet...

Refah Partisi ve Doğru Yol Partisi tarafından 1996'da kurulan Refah-Yol Koalisyon Hükümeti'nin iktidarda olduğu dönemdi. İçişleri Bakanlığı koltuğunda Mehmet Ağar oturuyordu. İktidar partilerinin Zeytinburnu teşkilâtları kendi partilerinin iktidarda olmasının getirdiği bir özgüvenle yoğun ve yıpratıcı bir çalışma yürütüyorlardı. Özellikle ilçemizdeki kaçak inşaatlarla ilgili bir dosya hazırlayıp Ankara'ya götürmüş, İçişleri Bakanı Mehmet Ağar'a elden teslim etmişlerdi.

Doğrusu bazı inşaatlarda mevzuata uymayan noktalar vardı. Çünkü güzel olduğuna, Zeytinburnu'na katma değer sağlayacağına inandığım projelere sahip çıkar, bunların bir an önce yapılması için mevzuattaki prosedürlere fazla takılmazdım. Bunu sonraki yıllarda çeşitli gazete ve televizyonlarda da açık açık söyledim. Halkın huzuruna çıkıp göğsümü gere gere savundum. Çünkü bunlar sayesinde Zeytinburnu'na yatırım geldi. Birçok insan buralarda istihdam edilerek evlerine ekmek götürdü.

Mehmet Ağar, kendisine şikâyete giden heyeti karşılamış, bir güzel ağırladıktan sonra göndermiş. Sonrasında bu şikâyetlere itibar etmedi. Takdir ve inisiyatif hakkını bizden yana kullandı. Hakkımızda ciddi bir soruşturma açtırmadı. Çünkü kendisiyle yakından tanışırdık. Rahmetli kızının hastanede yattığı günlerde birkaç defa ziyaret etmiş, acılı günlerinde yanında olmuştum. Benim bu işlerden şahsî menfaat temin edecek bir adam olmadığımı yakinen bilirdi.

Süleymancı Bir Meclis Üyemizin Halleri...

Yaşar Demirkan isimli bir meclis üyemiz vardı. Kendisi Anavatan Partisi'nden meclise girmişti. Ben de DSP'den ANAP'a geçince aynı partinin siyasetçileri

durumundaydık. Bu arkadaşımız Süleymancı olarak bilinirdi. Bu cemaatin en aktif üyelerinden biriydi. Öyle ki, cemaat lideri Kemal Kaçar'ın peşinden ayrılmazdı. O ne zaman İstanbul'a gelse hemen havaalanına koşar ve karşılayanların en önünde yer alırdı.

Bir gün uçakla bir yerden geliyordum. Yolcular arasında Kemal Kaçar da vardı. Yolculuk tamamlandı. Uçak piste inip aprona yanaştı. Kapı açılır açılmaz merdivenin başında Yaşar Demirkan'ı gördüm. Nasıl yaptıysa uçağın yanına kadar gelmişti. Kemal Kaçar yere iner inmez hemen elindeki valizi alıp kapıda bekleyen aracına kadar götürdü.

Daha sonraları bu arkadaşın Mesut Yılmaz'ın peşinden ayrılmadığını bütün karşılama ve uğurlama merasimlerinde yanında bulunduğunu duyduk. Hatta Mesut Bey'in bunu espri konusu ettiği, karşılayıcılar arasında Yaşar Demircan'ın olmadığı zamanlar, "Yaşar'ı göremedim. İstanbul'a gelmedik mi?" diye konuştuğu söylenirdi.

Yıllar geçip de 2011 seçimleri öncesine gelindiğinde CHP il örgütü tarafından çıkarılmış bir dergi gördüm. Burada Kemal Kılıçdaroğlu'nun bir fotoğrafı gözüme çarptı. Hemen arkasında Yaşar Demirkan'a benzeyen bir adam vardı. İlk bakışta o zannettim. "Kemal Kaçar ve Mesut Yılmaz'dan sonra sıra Kemal Kılıçdaroğlu'na mı geldi?" diye düşündüm.

Taciroğlu'na Hayat Dersi...

Bir gün Bayrampaşa'daki Toptancı Hali'nin temel atma törenine katılmam için bir davetiye geldi. Ben de kalkıp gittim. Tören alanında Büyükşehir Belediye Başkanı Recep Tayyip Erdoğan, Bayrampaşa Belediye Başkanı Hüseyin Bürge ve benim dışımda başka hiçbir belediye başkanı yoktu. İstanbul'un hal esnafı için büyük önemi olan tesisin temelini üç belediye başkanı birlikte attık.

Ertesi gün, gazetelerde Taciroğlu Peynirleri tarafından verilen bir teşekkür ilanı yayınlandı. Toptancı Hali'nin temel atma törenine katılımlarından dolayı Büyükşehir Belediye Başkanı Recep Tayyip Erdoğan'a ve Bayrampaşa Belediye Başkanı Hüseyin Bürge'ye teşekkür ediliyordu. İlanda benim adıma yer verilmemişti. İlanı bu halde görünce doğrusu çok üzüldüm. Zeytinburnu halkı adına kalkıp Bayrampaşa'ya kadar gitmiş ve törene katılmıştım. Âdeta yok sayılmam büyük saygısızlıktı.

Bu ilandan birkaç gün sonra Basın Danışmanım Mete Alpmen odama gelerek, "Başkanım, ilçemizde büyük gıda firmalarından kimler var?" diye sordu. Ben de, "Sahil yolunda Taciroğlu'nun Peynir Üretim Atölyesi Peysan var. Ne yapacaksın?" dedim.

"Gıda terörü çok yaygın. Firmalar gerekli özen ve dikkati göstermiyorlar. Ruhsattan ve Zabıta Müdürlüğü'nden arkadaşları gönderip denetim yaptıralım. Mutlaka aksayan bir şeyler bulacaklardır. Onlara bu aksaklıkları gidermeleri için bir hafta süre verelim. Sonra da sizinle kameralar eşliğinde baskın yapalım. Gerekli çalışmaları yapmayanları kamuoyuna teşhir edelim" dedi.

Dediklerini haklı buldum. Arkadaşları denetim için gönderdik. Bir hafta sonra da basın mensuplarını yanımıza alarak Peysan'a baskın yaptık. Manzara Mete'nin tahmin ettiği gibiydi. Bir hafta önceki denetime ve verilen süreye rağmen her şey olduğu gibi duruyordu. Küflü peynirler yerlere dökülmüştü. Peynir ve yağ paketleme ünitelerinde sinekler uçuşuyor, ağzı açık tenekeler örümcek ağlarına teslim olmuş bir vaziyette öylece duruyordu. Her taraf pislik ve koku içindeydi.

Gazeteciler manzaraya şahit oldular. Fotoğraflar çekildi, görüntüler alındı. Akşam olunca da bütün televizyonlar, "Peynir kralının üretim tesislerinden şok görüntüler" anonsuyla geniş bir şekilde yayınladılar.

Ertesi gün sabahın erken saatlerinde firmanın sahibi olan Ali Zafer Taciroğlu beni aradı. “Başkan beni mahvettin” diye feryat etti. “Niye böyle yaptın?” gibi sözlerle sitem etti. Ben de kasıtlı bir durumun olmadığını söyledim. “Arkadaşlar bölgede tanınmış bir marka aramış, tesadüfen sizi bulmuşlar. Sitem edeceğinize size yapılan uyarıları dikkate alsaydınız” dedim. Bu telefon görüşmesi kesmemiş olacak ki, Zafer Bey ertesi gün randevu bile almadan belediyeye geldi. Aldım içeriye. Karşıma oturur oturmaz, “Bizim hiç mi hatırımız yok başkan?” dedi.

“Sizinle tanışmıyoruz bile Zafer Bey, ne hatırınız olacak... Ben buraya belediye başkanı olalı kaç zaman oldu. Bir kez çiçek mi gönderdin? Telgraf mı çektin? Tenezzül edip tanışmaya mı geldin? Neyin hatırı olacak? Sonra siz tanınmış bir peynircisiniz. Peynir, Türk mutfağının en önemli gıda ürünüdür. Bu ürünün sağlıklı şartlar altında üretilmesi, muhafaza edilmesi gerekmez mi? Vatandaşa biraz saygı gösterin, onların sağlığıyla hoyratça oynamayın” dedim.

“Haklısınız” dedi. Çiçek, telgraf göndermeme sitemimi de şöyle bir gerekçe gösterdi: “Ben size çiçek göndermiş olsam, birileri çıkar, Taciroğlu’nun belediye ile ne işi var ki çiçek gönderiyor diye konuşurlar. Ben dedikodu olmasın diye göndermedim...”

O böyle bir cümle kurunca elime büyük bir koz vermişti.

“Öyle mi? Geçen gün gazetede teşekkür ilanı yayınladınız. Açılışa gelmiş olmama rağmen benim adımı bile anmadınız. Büyükşehir belediye başkanına, Bayrampaşa belediye başkanına isimleriyle teşekkür ettiniz. Onlarla gizli saklı bir işiniz mi var ki bu ilanı verdiniz?” dedim.

Benim bu sözlerim üzerine yüzü kıpkırmızı oldu. Ardından koltuğa doğru şöyle bir yayıldıktan sonra, “Başkan, yaşın çok genç ama bana büyük bir hayat dersi verdin” dedi. Ve şöyle devam etti:

“Yıllar önce Turgut Özal da benzer bir ders vermişti. Özal ile aramız çok iyiydi. Her fırsatta yanına gider, hiç kimseyle konuşmadan doğrudan odasına girerdim. Bir gün bana, ‘Taciroğlu sen benim odama girmeden önce bürokratların yanına uğruyor, hatırlarını soruyor musun?’ dedi. ‘Hayır’ dedim. ‘Yanlış yapıyorsun. Yarın, öbür gün ben giderim ama onlar kalır. Onlarla aranı iyi tut ki, devletteki işlerin yürüsün’ dedi. Bu bana büyük bir ders olmuştu. İkinci dersi de sen verdin.”

Kumcuların Tahliyesi

Benden önceki belediye başkanı Hasan Yılmaz zamanında Zeytinburnu sahilini işgal eden kumcuların büyük bir bölümü gönderilmişti. Ama bazı kumcular hâlâ çalışmaya devam ediyorlardı.

Onlara, “Burayı tümüyle boşaltıp bir an önce gidin” diye haber gönderdim. Ne var ki gitmemek için direnmeye devam ettiler.

Direnişin devam ettiği o günlerde İzmir Çeşme’de yapılacak olan bir toplantıya katılmak üzere uçağa bindim. Baktım Büyükşehir Belediye Başkanı Tayyip Erdoğan da orada. Hemen yanına gittim. “Başkanım bu kumcular başımızın belâsı. Göndermek için uğraşıyorum ama gitmiyorlar” dedim. O da bana, “Nurettin Sözen bunlarla ciddi miktarda kum alım anlaşması yapmış. Bu anlaşmaya dayanarak ben bunlardan kum alıyorum. Bu yüzden de bir şey diyemiyorum. Ama sen bildiğin gibi yap. Uğraş, buradan gitsinler. Ben senin arkandayım” dedi.

Tayyip Bey’den bu teminatı alınca toplantı sonrası üzerlerine gitmeye başladım. Sahil yolunun üstünde bir köprü vardı. Kamyonlar sahilden yüklerini aldıktan sonra bu köprüyü kullanarak yola çıkıyor ve havaalanı tarafına gidiyorlardı. Hemen köprüyü kapattım. Asfaltını kazıyarak kullanılmaz hale getirdim.

Köprüyü kullanamayan kumcular sahil yolundan Aksaray istikametine gidip ileriden “U” dönüşü yaparak işlerini yapmaya çalıştılar. Bunu yaparken de hem trafik cezası yiyor hem de eziyet çekiyorlardı. Onları bıktırmıştım. Sonunda beni tehdit etmeye, “Köprüyü açın yoksa kamyonlarla belediyeyi basacağız” demeye başladılar. Geri adım atmadım. Sonunda direnemeyip pes ederek Zeytinburnu sahilini tümüyle terkettiler.

Onların gidişinden sonra bir gün evden belediyeye doğru gelirken sahilde tören hazırlığı yapıldığını gördüm. Büyük bir platform kurulmuş, her taraf bayrak ve flamalarla donatılmıştı. Ne olduğunu bilmiyordum. Durumu öğrenmeleri için arkadaşlara tâlimat verdim.

Kısa zamanda haber geldi. Meğer İstanbul Büyükşehir Belediyesi kumcuların gönderilmesiyle ilgili bir tören düzenliyormuş. Tören yapılan ilçenin belediye başkanı üstelik bu konuda inanılmaz çaba harcamış biri olarak bana haber bile vermemişlerdi.

Canım sıkıldı. Kalkıp tören alınana gittim. Baktım, büyükşehir belediye başkanı orada, Güngören Belediye Başkanı Yahya Baş orada, ama ben çağrılmamışım. Gidip protokole oturdum. Mecburen bana da söz hakkı verdiler. Konuşmak için kürsüye çıkınca, Tayyip Bey’e dönüp sitem ettim. “Başkanım, kumcuları ben boşalttım, buranın kahrını ben çektim. Bunu bilmenize rağmen Güngören belediye başkanını çağırıyorsunuz ama beni çağırmıyorsunuz; bu oldu mu şimdi?” dedim.

Tayyip Bey, bunun üzerine yanındakilere dönüp bir şeyler söyledi. Her halde neden çağrılmadığıma ilişkin bilgi aldı. Sonra da bana, “Size de haber verilmiş” diyerek geçiştirdi.

Aramızdaki bu tartışma o günün gazetelerinde geniş bir şekilde yer aldı.

Mezarlık Alanında Görüş Ayrılığı...

Belediye çalışmaları konusunda Tayyip Bey ile farklı düşündüğümüz konulardan biri de gazetelere, “Mezarlık Aralarını Açtı” şeklinde yansıdı.

Tayyip Bey, bir gün Kazlıçeşme’ye gelmiş. Haber alıp yanına gittim. “Burayı mezarlık alanı olarak açmak istiyorum” dedi. Ben itiraz ettim. “Mezarlık yapmayalım, halka açık bir park alanı olarak düzenleyelim. Osmanlı döneminden kalan bazı mezar taşlarını da bir köşede toplayıp müze olarak düzenleyelim. Turistik de bir bölge olsun” dedim.

Aslında konuştuğumuz aramızı açan bir olay değildi. Sadece kendi görev ve sorumluluklarımızdan doğan sebeplerle farklı düşünüyorduk. O da kendi cephesinden haklıydı. Zira o tarihte büyükşehir belediyesinin yetkileri Çatalca, Büyükçekmece, Silivri gibi geniş araziye sahip birçok yeri kapsamıyordu. Mevcut sınırlar içinde de mezarlık yeri bulmak zordu.

Sakıp Sabancı’nın Dostluğu...

Türkiye’nin en büyük iş adamlarından biri olan rahmetli Sakıp Sabancı aynı zamanda çok iyi yürekli, hatır bilir bir adamdı. Beni de sever, takdir ederdi.

Kardeşi Özdemir Sabancı’nın elim bir suikast sonucu öldürülmesi hepimizi çok üzmüştü. Cenazesi toprağa verilmek üzere Adana’ya götürülmüştü. Bu acı gününde yanında olmak için ben Adana’ya gittim. Mezarlıktaki defin esnasında Sakıp Bey bir ara fenalaşıp yere yıkılır gibi oldu. Hemen koluna girdim. Uzun bir müddet birlikte yürüdük.

Akşam üzeri dönüş için Adana Havaalanı’na geldik. Mesut Yılmaz ve Tansu Çiller başta olmak üzere tüm devlet ve siyaset erkanı oradaydı. Tam o günler-

Bülent Ecevit'in belediyemizi ziyareti.

de de ANAYOL HÜKÜMETİ kurulması için son görüşmeler yapılıyordu. Ben de DSP'den ANAP'a daha yeni geçmiştim.

Sakıp Sabancı, o günkü tarif edilmez acısına rağmen Mesut Yılmaz'ın kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadı ve bu esnada eliyle beni gösterdi.

Mesut Yılmaz'ın da içinde olduğu kalabalık grupla birlikte İstanbul'a dönmek üzere uçağa bindik.

İstanbul'a geldikten sonra Giresun Milletvekili Rasim Zaimoğlu ile birlikte belediyeye geldik. Rasim Bey, bu esnada Sakıp Sabancı'nın beni ne kadar çok sevdiğini, Adana Havalimanı'nda Mesut Bey'in kulağına eğilerek benim hakkımda övgü dolu sözler söylediğini aktardı.

Rahmetli Sakıp Bey'in onca acısına rağmen gösterdiği bu candan yakınlık benim için çok anlamlı bir hatıra olmuştur. Gerçekten de Sakıp Sabancı ile çok özel yakınlığım ve dostluğum olmuştur.

Bir keresinde kendisini Giresun'a götürmüş, havaalanında krallar gibi karşılamış, kurbanlar kesmiş ve Yayla Ağası yapmıştık. Oğlum Ali Galip o zamanlar üç aylıktı. "Ağam, oğlumun sünnetinde kirve olur musun?" dediğimde, "Ne demek, tabi ki olacağım" demişti. Ondan sonraki günlerde de ne zaman karşılaşsak oğlumu sorar, "Ali Galip büyümedi mi? Ne zaman kestireceğiz" diye takılırdı.

Sakıp Sabancı'nın İltifatları...

Bir gün rahmetli Sakıp Sabancı beni aradı. Kardeşi Hacı Sabancı'nın bana geleceğini ve onunla ilgilenmemi rica etti. Ben de memnuniyet duyacağımı söyledim. Hacı Sabancı, randevulaştığımız gün ve saatte belediyeye geldi. İstanbul'da bir üniversite kurmak istediklerini, merkez bina olarak da Cevizlibağ'da mülkiyeti kendilerine ait olan Tercüman Gazetesi'nin eski binasını düşündüklerini söyledi.

Sabancı Ailesi'nin böylesine güzel bir projede Zeytinburnu'nu düşünmeleri beni çok heyecanlandırmıştı. Bunu ifade ettikten sonra her konuda yanlarında olacağımı söyledim. Hatta bahçeye yeni bir bina bile yapabileceklerini bunun için de her türlü teknik desteğe hazır olduğumuzu ifade ettim. "Siz yeter ki, ilçemize bir üniversite kazandırın" dedim.

Hacı Bey, görüşmemizi yapıp gittikten sonra Sakıp Sabancı beni tekrar aradı. İlgi ve desteğimden dolayı teşekkür etti. Bu esnada kendisine, Bülent Ecevit'i de projeden haberdar etmesini rica ettim. Onun projeden bilgisi olması durumunda benim çok daha rahat hareket edeceğimi, işlerin çok daha süratli ilerleyeceğini söyledim. Bu sözlerim ona da mâkul geldi. Arayacağını ifade etti.

Bir müddet sonra Bülent Ecevit belediyemizi ziyaret etti. Bu ziyaret esnasında Sakıp Sabancı'nın kendisini aradığını söyledi. "İlginden çok memnun kalmış, senin hakkında övgü dolu sözler söylüyor. Sol bir partinin müspet yaklaşımı onu çok sevindirmiş" dedi.

Sakıp Ağa'nın bu şekilde bir değerlendirmede bulunması beni mutlu etmişti. Ama esas sevindirici olan Türkiye'nin en büyük holdinglerinden birinin ilçemize üniversite kazandıracak olmasıydı.

Ne var ki olmadı. Sabancılar, bizim ilçemizde kurmayı düşündükleri üniversiteyi bilmediğim bir sebepten dolayı Anadolu yakasına taşıdılar.

Kaymakamın Sarhoşluk Halleri...

Öğretmenler Günü vesilesiyle çeşitli programlar yapar, Zeytinburnu'nda görev yapan öğretmenlerle bir araya gelirdim. Bir defasında Yılmaz Erdoğan'ın bir oyununu izlemek üzere onları Beşiktaş Kültür Merkezi'ne götürmüştüm.

Bizimle birlikte ilçe kaymakamımız da gelmişti. Fakat bu kaymakamın çok kötü bir özelliği vardı. Mesai saatleri dahil olmak üzere sürekli içki içer, neredeyse ayık gezdiği görülmezdi. Oyunu izlerken de büyük ihtimalle sarhoştu.

Yılmaz Erdoğan sahnede çeşitli espriler yapıyor, salonu dolduran öğretmenlerimiz keyifli bir akşam geçiriyorlardı. Espriler bir ara bir kaymakamın anıları üzerinde yoğunlaştı. Kaymakamın başından geçenleri anlatırken atanmış memurların çektiklerini hicvediyor, onlara inceden dokunduruyordu.

Bizim kaymakam bu esprilere çok alındı. Hatta kendini tutamayıp bir ara ayağa kalktı ve "Hep atanmışları hicvediyorsunuz da neden siyasetçilere dokunmuyorsunuz?" diye laf attı. Yılmaz Erdoğan da bunu ciddiye alıp ters bir karşılık verdi. Salonda tatsız bir hava oldu. Kaymakam oyunu terketti.

Perde arasında kaymakamın oyunu terkettiğini öğrenen Yılmaz Erdoğan ikinci bölümde de konuşmaya devam etti, onun arkasından espriler yaptı.

Aslında çok büyütülecek bir konu değildi. Ama ikisi de konuyu ciddiye almış ve aralarında maksadını aşan bir diyalog gelişmişti. Oyun bittikten sonra biz kulise geçip Yılmaz Erdoğan ile biraz sohbet ettikten sonra salondan ayrıldık.

Aradan kısa bir zaman geçti. Zeytinburnu'nda yayınlanan yerel bir gazete özel bir ödül gecesi düzenlemişti. O gecede gazetenin sahibi Ali Ceylan, ödül vermek üzere kaymakamı sahneye davet etti. Yılmaz Erdoğan ile yaşanan olayı büyüterek öyle bir takdimi vardı ki hepimiz şaşırıp kaldık.

"Geçtiğimiz günlerde bir gösteride devletin valisine yapılan hakarete tahammül edemeyip itiraz eden kahraman, yiğit, devlet adamı kaymakamımıza bu ödülü vermekten onur duyuyorum." Gazeteci arkadaşımıza göre kaymakam kendisine yöneltilen haksızlığa isyan etmiş bir kahramandı.

Bu gazla sahneye çıkan kaymakam da basit bir şakayı anlamsız bir şekilde büyüttükçe büyüttü. Organizasyonu yapan ben olduğum için söylemin ucu bana dokunmaya başlamıştı.

Sahneye çıkma sırası bana geldiğinde burnumdan soluyordum. O sinirle doğrudan kaymakamı hedef alan bir konuşma yaptım. "Sıradan bir olaydan hiç kimse kendine kahramanlık pâyesi çıkarmaya kalkmasın" dedim.

Sahneden inip yerime geçtim. Protokol olarak kaymakamla aynı masada oturuyorduk. Mercedes'in yöneticileri de dahil masamızda ilçe dışından gelmiş önemli misafirler vardı. Buna rağmen kaymakam bey, işi uzatmaya devam etti. İleri geri konuştu. "Tabi siz seçilmiş insanlarsınız ya, siyasilersiniz ya bizi sürdürürsünüz" dedi. Misafirlerin yanında çok mahcup oldum. Masanın altından bir tekme attım. "Yeter artık kaymakam bey" diye bağırdım.

Sarhoştu. Ağzı içki kokuyordu. Zaten söylediğim gibi ayık gezdiği pek görülmezdi. Ben her şeye rağmen kendisine önem verir, devletin temsilcisi olduğu için makamına hürmeten saygı gösterirdim. Uğurlarken kendisine eşlik eder, arabası hareket edene kadar ayrılmazdım.

Sonraları özel hayatı ile ilgili olarak da birtakım olumsuz gelişmeler kulağıma çalınınca İstanbul valisine konuyu açmış, "uygunsuz fiillerle basına çıkması durumunda kendisinin de zarar görebileceğini, bu yüzden de bir an evvel tedbir alması gerektiğini" söylemiştim. Kutlu Bey, benim bu sözlerim üzerine kaymakam hakkında inceleme başlatmış, birtakım uygunsuzluklar tespit etmişti. Ceza veya tedbir anlamında idarî birtakım işlemler yapıldı ancak bunlar görevden almaya kadar gitmedi.

Gülay Atığ'ın Kaçışı...

İlyas Restoranları sahibi İlyas Çokay'ın kızı Gülay Atığ, istikbal vaat eden genç bir politikacıydı. Daha 25 yaşında iken Demokrat Merkez Partisi'nin Çatalca'da ilçe kuruculuğunu yapmış, Süleyman Demirel'in daveti üzerine Doğru Yol

Partisi'ne geçerek 1992 yılında Çatalca'ya belediye başkanı seçilmişti. 1993 yılında DYP'den istifa ederek Anavatan Partisi'ne geçti. Benim Zeytinburnu belediye başkanı seçildiğim 27 Mart 1994 seçimlerinde ANAP'tan Şişli belediye başkanı oldu. Bu arada eşi Sadrettin Atığ'dan boşanarak iş adamı Orhan Aslıtürk ile evlendi.

Zaman zaman Gülay Hanım'la çeşitli programlarda karşılaşır, belediye çalışmaları ve siyasetin genel gidişatı hakkında konuşurduk. Akıllı, girişken, gelecek vaat eden biriydi. Bir keresinde Ankara uçağında yan yana oturmuş, yolculuk boyunca konuşmuştuk. Bana Mesut Yılmaz'ı şikâyet etmiş, kendisiyle çok uğraştığını, eniştesini ilçe başkanı yaparak sıkıntıya düşürdüğünü anlatmıştı. Ben de kendisine gelecekte partiye genel başkan olabileceğini, bu yüzden de dikkatli olmasını söylemiştim.

Bir davette de Gülay Hanım'ın babası İlyas Çokay ile aynı masaya oturmuştuk. İlyas Bey yemek boyunca konuşup bana çeşitli nasihatlerde bulunmuştu.

Daha sonraları kızının vukuatları basının diline düştü. Eşinin şirketleri aracılığıyla belediyeden büyük paralar kazandığı iddia edildi. Mahkemeler dava açtı, belediye meclisinde soruşturma komisyonları kuruldu. Gülay Hanım, davalar ve soruşturmalar sürerken eşinin özel uçağıyla Fransa'nın ünlü bir tatil beldesine kaçtı. Yıllarca da dönmedi.

Gülay Atığ'ın kaçış haberlerini duyduğumda aklıma babasının yemek masasında verdiği nasihatleri hatırladım ve "bize nasihat ederken anlaşılan kızını ihmal etmiş" diye düşündüm.

Birlik Laboratuvarının Âkıbeti...

Ali Talip Özdemir, Bakırköy belediye başkanıydı. Aynı zamanda bizim de üyesi olduğumuz Marmara ve Boğazlar Belediyeleri Birliği'nin başkanlığını yapıyordu.

Bir gün gazetede, Belediyeler Birliği'ne laboratuvar kurulması için yurt dışından hibe verildiğini okudum. Tam da bu günlerde İncirli'den geçerken yol kenarında bir bina gördüm. Üzerinde "Bakırköy Belediyesi Laboratuvarı" yazıyordu. Arabadan inip yanına giderek yakından da inceledim. Nedense aklıma gazetede okuduğum hibe haberi geldi. "Ali Talip Özdemir, Birliğin parasıyla bu laboratuvarı kurmuş olmasın" diye düşündüm.

Bundan bir müddet sonra Polat Otel'de Belediyeler Birliği'nin toplantısı yapıldı. Bu toplantıda kürsüye çıkan Ali Talip, Birlik olarak laboratuvar kurduklarını, yerinin de İncirli'de olduğunu söyledi.

Onun bu sözleri üzerine dayanamayıp söz aldım. "Sayın Başkan, o laboratuvarın üzerinde Birliğin tabelası yok, Bakırköy Belediyesi'nin tabelası var. Siz Birliğin parasıyla kendinize laboratuvar yapmışsınız" dedim.

Hiç kimsenin beklemediği bir çıkıştı. Ortalık bir anda karıştı. Bağıranlar, itiraz edenler oldu. Bu esnada yemeğe geçildi. Ben yemeğe katılmayıp dışarı çıktım.

Yemekten sonraki ilk oturumda Ali Talip Özdemir yeniden kürsüye çıktı. "Arkadaşlar yemek arasında konuyu arkadaşlara sorup incelettim. Adil Başkan haklıymış. Hepinizden özür dilerim. Yarından tezi yok üzerindeki tabelayı değiştirtiyorum" dedi.

Taşar, Şaşar Bir Bakan...

Belediye başkanlığımın ilk yıllarıydı. Mesut Yılmaz bizi Dolmabahçe'de toplantıya çağırmıştı. Yabancı ülke heyetleri filan vardı. Mustafa Taşar da Turizm Bakanı olarak oradaydı. Bir ara Bakan Bey ile yan yana gelince kendi bakanlığıyla ilgili bir konu arzettim. Ankara'ya gelince uğramamı söyledi.

Bir zaman sonra Ankara'ya gittiğimde Meclis'e uğrayıp bazı ziyaretler yapmıştım. Bu esnada Turizm Bakanı Mustafa Taşar ile karşılaştık. Etrafı oldukça kalabalıktı. Yanına sokulup, "Sayın Bakanım Bakanlığa ne zaman gideceksiniz?" diye sordum. Bana doğru baktı. Biraz sert bir şekilde ve sesini de yükselterek, "Niye soruyorsun kardeşim? Bir şey istiyorsan burada söyle" bağırdı. Galiba tanıyamamıştı.

Kalabalığın içinde azarlar gibi konuşması beni öfkelendirmişti. "Sayın Bakan İstanbul'da böyle söylemiyordunuz! Görüyorum ki; siz Taşar değil, "şaşar"-mışsınız" deyip oradan uzaklaştım.

Kümbet Şenlikleri ve Adnan Şenses...

Giresun'un Kümbet Şenlikleri meşhurdur. 1989 yılından beri her Temmuz ayının ikinci Pazar günü Dereli Belediye Başkanlığı'nın öncülüğünde yöre halkı ve turistlerin yoğun olarak katıldığı şenlikler yapılır.

Giresun'un hem Türkiye'de hem de dünyada tanınması için büyük önem taşıyan bu şenliklere katkım olsun diye bir defasında Adnan Şenses'i götürdüm. Sahneye davet ettiler. Güzel bir konuşma yaptı. Kendisini oraya getirdiğim için bana teşekkür etti. Sonra da nezaketen birkaç şarkı söyledi. Saz ekibi filan yoktu. Çıplak sesiyle okuduğu şarkılar çok sevildi, çok alkışlandı. Ama bana gösterilen ilgi çok fazlaydı. Bunu görünce şaşırmış, "Ben Turgut Özal'ın en parlak zamanında onunla birlikte Malatya'ya gittim ama böyle alkışlandığını görmedim. Sen bu millete ne yaptın?" demişti.

Bu arada Adnan Şenses ile konuşurken yaşlı bir adamın bize doğru yaklaştığını gördük. "Doktor nerede, doktor nerede" diye beni soruyordu. Oradakiler gösterdiler. Adamcağız yanımıza geldi. Gelir gelmez de boynuma öyle bir sarıldı ki anlatamam... Bir baba oğluna ancak bu kadar yürekten sarılabilirdi. Bir yandan sarılıyor bir yandan da, "Ah oğlum, ben senin hakkını nasıl öderim? Sen benim oğlumu iyileştirdin" diye içten bir sesle konuşuyordu.

O gitti, biraz sonra başka bir adam geldi. O da aynı şekilde sarılıp kucakladı. "Sen benim gelinimi iyileştirdin. Allah ne muradın varsa versin" diye dua etti. Sonra başkaları geldiler. Kendilerine nasıl yardımcı olduğumu, nasıl iyilikler ettiğimi söyleyip sarılarak sevgilerini gösterdiler.

Ben hemşerilerimin bu yakın ilgilerinden çok mutlu oldum, çok duygulandım. Bir ara takdir dolu bakışlarla beni izleyen Adnan Şenses'e dönerek, "Abi, sen millete ne yaptın diye sormuştun ya; cevabını aldın mı?" dedim. "Aldım Adil, çok iyi aldım. Aferin sana" dedi.

Soner Arıca...

Bir konser için sanatçı Soner Arıca'yı Giresun'a götürüyordum. Trabzon Havalimanı'na indikten sonra art arda iki araçla Giresun'a doğru yola çıktık. Ben önden gidiyordum. Akçaabat'ta Nihat isminde meşhur bir köfteci vardı. Yemek molası vermek için orada durdum. O an aklıma bir muziplik geldi. Garson kızları yanıma çağırarak dedim ki: "Biraz sonra Soner Arıca buraya gelecek. Yanıma oturduğunda tanımazlıktan gelip, daha çok bana ilgi gösterin. Onu biraz kıskandıralım."

Kızlar "tamam" diyerek gittiler. Biraz sonra Soner, köftecinin bahçesinden içeri girdi. Garsonlar hiç oralı bile olmadılar. Onunla ilgilenmiyor, sıradan bir müşteri gibi davranıyorlardı. Ben de Soner'in yüz ifadesine bakıp kıs kıs gülüyordum.

Ne var ki, bu durum çok sürmedi. Garsonlarla anlaşarak yaptığımız oyun beklenmedik bir şekilde bozuluverdi. Yan masalarda oturan müşteriler "Aaa! Soner Arıca gelmiş" diye bir çığlık kopardılar.

Müşterileri hiç hesaba katmamış, muziplik planları yaparken onlara söylemeyi unutmuştum.

Bu olaydan uzun bir süre sonra Ataköy Marina'daki restoranlardan birinde Ordulu dostlarımızın davet ettiği bir düğüne katıldım.

Oturduğumuz protokol masası giriş kapısından biraz uzaktaydı. Bir ara kapıdan içeriye sarışın uzun boylu biri girdi. "Soner Arıca gelmiş" diye ayağa kalktım. Düğün Ordulular'ın, Soner de Ordu'lu olunca oraya gelmesini hiç yadırgamadım.

Masamıza geldi. Sarılıp öpüştükten sonra hal hatır sorup ayaküstü sohbet ettik. Ben bu esnada ona sürekli "Soner" diye hitap ediyordum.

Bu muhabbetten sonra yanımızdan ayrılıp sahneye doğru yöneldi. Hemen ardından da anons geldi. "Şimdi de huzurlarınızda genç sanatçımız Ahmet!"

Ben öylece kalakaldım. Meğer benim Soner Arıca zannettiğim kişi, orada sahneye çıkan bir çocukmuş. Üstelik farklı cinsel tercihi olan da biriymiş...

Bunu öğrenince çok telaş ettim. Kendisine yakınlık gösterdik diye yanımıza gelir, şarkı söylerken bir de boynuma sarılırsa ben ne yapardım? Bir bahane uydurarak hemen masadan kalkıp salonu terkettim.

Giresun Mitingleri...

Anavatan Partisi'ne geçtikten sonra iki kez Giresun'da yapılan mitinglere katıldım. Bunlardan ilkinde Mesut Yılmaz başbakan, ikincisinde muhalefet partisi lideriydi.

İlk mitingde parti otobüsündeydim. Benimle birlikte yirmiye yakın misafir milletvekili vardı. Otobüsün üzerine çıkmış halkı selâmlıyorduk. Meydanda on bini aşkın kalabalık vardı. Sunucu teker teker isimlerimizi okuyup takdim ediyordu. Burhan Kara'nın adı söylenince, iki yüz üç yüz kişi alkışlıyor, Yavuz Köymen'in adı söylenince elli-yüz kişi alkışlıyor, Giresun Milletvekili Rasim Zaimoğlu'nun adı okununca bin kişi alkışlıyor, sıra bana gelip de ismim anons edilince âdeta meydan yıkılıyordu.

Hemşerilerimin göstermiş olduğu bu ilgi herkesin dikkatini çekmişti. Hatta otobüsün içine girdiğimizde tecrübeli siyasetçiler bunu dile getirmekten kendilerini alamadılar. "Oğlum sen bu insanlara ne yaptın?" dediler. "Sadece belediye başkanlığımda değil, lise yıllarımdan beri Giresun ile haşir neşirim. Doktorken de belediye başkanı iken de memleketimi hiç unutmadım" dedim. "Belli... Giresunlu milletvekilleri kendilerine yer bulsunlar, burası seni istiyor" dediler.

Hemşerilerimin aynı ilgi ve teveccühü akşamki programda da sürdü. İl yönetimi, Mesut Yılmaz'ın onuruna bir yemek düzenlemiş, il ve ilçe teşkilâtlarındaki tüm partililer yemeye katılmışlardı. Oradaki takdimde de ismim okunduğunda salon alkıştan yıkıldı.

Yanımda oturan Mesut Yılmaz'ın kardeşi Turgut Yılmaz bana dönerek, "Adil sen Giresun'un neresindensin?" diye sordu. Yoğun ilgiyi görünce beni Giresun merkezden zannetmişti. "Tirebolu'nun Yaraş Köyü'ndenim" dedim.

Benim bütün bu çabalarım Giresun'da biliniyor, konuşuluyordu. Şampiyonluk maçı için oraya gittiğimde taraftarlar beni bağrına bastı. Giresun Spor'un "Çılgın Balıkçılar" diye adlandırılan taraftar grubu vardır. Maç bitip de şampiyonluk gelince şeref trübünün önüne koşup tezahürat yapmaya başladılar. "Adil Başkan buraya, Adil Başkan buraya!"

Şampiyon takımın ne başkanı, ne teknik direktörü ne de oyuncuları... Hepsini bir kenara bırakıp beni omuzlarına aldılar. Bütün stadı dolaştırdılar. On yedi bin kişilik stadyum âdeta beni bağrına bastı.

Bana gösterilen bu ilgi zannediyorum bazılarını tedirgin etti. Sonradan aralarına katılmış birisi olarak yıllardır orada bulunan siyasetçilerin önüne geçmemden birileri rahatsız oldu.

En başta da Burhan Kara… Anavatan Partisi'nin kurucu üyesiydi. Teşkilât Başkanlığı, Sosyal İlişkiler Başkanlığı ve Genel Başkan Yardımcılığına kadar partinin üst düzey sorumluluklarını üstlenmişti. 1984'ten itibaren kesintisiz olarak parlamentodaydı. O günlerde de Devlet Bakanı olarak kabinede görev yapıyordu. Bu özellikleri nedeniyle Giresun teşkilâtı tümüyle onun kontrolü altındaydı. Onun onay vermediği birinin milletvekili veya belediye başkanı olması zordu.

Bulancak Belediye Başkanı, hasta nakillerinde sıkıntılarının olduğunu söylemiş ve bir ambulans alınması için benden ricada bulunmuştu. Ambulansı alıp Bulancak'a götürdük. Hem hizmetimizi göstermek hem de hemşerilerimizle buluşmak amacıyla şehir meydanında teslim töreni düzenlemek istedik. Bu esnada Berna Yılmaz da Giresun'u ziyarete gelmişti. Bu törende siz de bulunun diye kendisine haber gönderdik.

Fakat bu törenin yapılmasına Burhan Kara karşı çıktı. "Törene gerek yok" diyerek tepki gösterdi. Benim vatandaşla buluşmamı istemedi. Ben de bu engellemeden Berna Hanım'ı haberdar ettim. Törenin siyasi anlamda getirisi olacağını söyledim. Zaten beni severdi. Hak verdi ve törenin yapılmasını istedi. Biz de Burhan Kara'nın direnişine rağmen töreni yaptık ve muhteşem bir katılımla ambulansı Bulancaklı hemşerilerimizin hizmetine sunduk.

1999 yılında mahalli seçimlerle parlamento seçimleri birlikte yapılacaktı. Giresun'dan milletvekili olmak istiyordum. Üstelik Turgut Yılmaz da Giresun'da ne kadar sevildiğimi görmüş, beni destekleyeceğini söylemişti. Nitekim birçok kişiden listenin ikinci sırasına adımı yazdırmak için uğraştığını duyuyordum. Fakat ortada bir Burhan Kara faktörü vardı. Onu aşmadan listeye girmek zor görünüyor, bana karşı olan barajını bildiğim için de onayını almaya çalışıyordum.

Seçim öncesine rastlayan Ramazan ayında Taksim Ceylan Otel'de verilen iftar yemeğinde bir araya geldik. Eşlerimiz de yanımızdaydı.

Burhan Bey'e seçimlerin çok sıkıntılı geçeceğini özellikle Giresun'da işlerinin zor olduğunu söyledim. Giresun'dan milletvekili adayı yazılmam için destek olmasını istedim. Aday olduğum takdirde işlerin kolaylaşacağını hatta kendilerinin Giresun'a gelmelerine bile gerek kalmayacağını anlattım. Beni dikkatle dinledi ve konuyu Mesut Yılmaz ile görüşeceğine söz verdi.

Aradan birkaç günlük kısa bir zaman geçti. Yine bir iftara katıldım. Bu defaki iftarın ev sahipliğini Turgut Yılmaz yapıyordu. İftar masasında otururken yanıma İl Başkanı Sühan Özkan'ın koruması olan İrfan geldi.

"Abi hayırlı olsun, Giresun'dan ikinci sıra milletvekili adayısın" dedi. Hemen onun ardından Kadıköy ilçe başkanı masama uğrayarak aynı şeyleri söyleyip tebrik etti.

Meğer İl Başkanı Sühan Bey'le Kadıköy ilçe başkanı aynı arabayla iftara gelmişler. Yanlarında Turgut Yılmaz da varmış. Bütün bunlar arabada konuşulmuş.

Zaten biraz sonra da Turgut Bey bir konuşma yapıp anlatılanları âdeta teyit etti. Konuşmasında seçimlerden bahsetmiş ve sözü ilçe belediye başkan adaylarının kimler olacağına getirmişti. İlçelerden tek tek bahsederken sıra Zeytinburnu'na gelince "Belediye başkanımızın durumu belli olunca adayımız ona göre belirlenecek" dedi.

Orada bulunan ve konuşmayı dinleyen Zeytinburnu İlçe Başkanı Mehmet Ali Susur, milletvekilli adaylığım için yapılan görüşmelerden habersiz olduğu için Turgut Bey'in sözlerini yanlış anlıyor. İftardan sonra ilçeye gidiyor. "Adil Emecan'ı Zeytinburnu'nda aday yapmayacaklar" deyip bir yazı hazırlatıyor belediye başkan adaylığı için kendi ismini imzaya açıyor.

Neticede Burhan Kara nezdinde yaptığım girişimler sonuç vermedi. Turgut Yılmaz'ın bütün uğraşları da boşa gitti. Mesut Yılmaz, halkın bana olan yoğun ilgisini bizzat kendi gözleriyle görmesine, Giresun'da yapılan tüm anketlerde ismimin önde çıkmasına rağmen iyi bir liderlik örneği sergileyemedi ve partisinin daha çok milletvekili çıkarabileceği bu seçimlerde beni milletvekili listesine koymadı. Neticede 18 Nisan 1999'da yapılan seçimlerde Giresun'da %14 oy alabilen ANAP, dördüncü parti olarak ancak bir milletvekili çıkarabildi. O isim de liste başındaki Burhan Kara idi.

Mesut Yılmaz, liderlik zaafının sebep olduğu olumsuz sonuçları kısa zamanda gördü. İlk meclis başkanlığı seçimlerinde kendisini satanların başında Burhan Kara geldi. Eyüp Aşık'la birlikte sırf keyif için gittikleri Amerika'dan dönmedi. Meclis Başkanlığı'na MHP'nin adayı Ömer İzgi seçildi.

Kargo Uçağında Yolculuk...

18 Nisan 1999 seçimleri öncesi aday tanıtım toplantısı için Ankara'ya çağrılmıştım. Ancak çok önemli bir işim nedeniyle aynı gün İstanbul'a dönmem gerekiyordu. Toplantı sonrası tarifeli seferlerde yer bulamadım. Bunun üzerine UPS Kargo'nun sahibi kadim dostum Haluk Bey'den yardım istedim. O da bir uçak tahsis ettiğini, uçağın havaalanında beni beklediğini söyledi.

Salondan ayrılırken Ticaret Odası Başkanı Cengiz Kaptanoğlu ve yardımcısı Halim Mete ile karşılaştım. Bana, başkan İstanbul'a nasıl dönüyorsun? diye sordular. Ben de durumu anlattım. "Haluk Bey, özel uçak hazırlattı" dedim. Özel uçak lafını duyunca, "Yer varsa biz de gelelim" dediler.

Birlikte salondan çıkıp havaalanına doğru hareket ettik. Ne var ki burada bizi bir sürpriz bekliyordu. Haluk Bey'in hazırlattığı uçak bir kargo uçağı imiş.

Mecburen bindik. Koltukları olmayan hangar gibi kocaman bir uçak... Zeminde bir yerlere iliştik. Ve İstanbul'a kadar hayatımızın en sarsıntılı, en zor ve en unutulmaz yolculuğunu yaptık.

Emlakbank Genel Müdürünün Vefasızlığı...

UPS Kargo'nun sahibi Haluk İndeğer'i, işadamı Sezgin Elmas'ı ve Emlakbank Genel Müdürü Şükrü Karahasan'ı bir akşam yemeğinde bir araya getirdim. O yemekte Şükrü Karahasan'ın anlattıkları beni hayretler içinde bıraktı.

Cavit Çağlar'ın ve Özer Çiller'in kendisine nasıl müdahil olduklarını, kimlere ne şekilde ihale verdirdiklerini bütün detaylarıyla anlattı. Zaman zaman gazetelerde bunlarla ilgili haberler okur, çoğu zaman olayların abartıldığını düşünürdüm. Meğer hepsi doğruymuş...

Sonraki yıllarda Şükrü Karahasan yurt dışına kaçtı. Hemşerim olduğu için onun hakkındaki haberleri daha bir dikkatli takip eder, çoğu zaman da yurt dışında ne yapıyor diye meraklanıp amcaoğlundan onunla ilgili bilgi alırdım.

Belediye başkanlığım sona ermesinden sonra Türkiye'ye döndüğünü duydum. Sonra bir gün Profilo Alışveriş Merkezi'nde karşılaştık. Yanında genç bir kız vardı. Gidip selâm verdim, halini hatırını sordum. Fakat ummadığım bir şekilde soğuk davrandı. Âdeta görmezlikten tanımazlıktan geldi.

Bu tavrına çok bozuldum. Halbuki belediye başkanlığım esnasında ona elimden gelen yardımı yapmış, banka şubesi açmasında her türlü kolaylığı sağlamıştım.

Akşam eve dönünce kendimi tutamayıp aradım. Bir genç kızın yanında yapmış olduğu terbiyesizlikten dolayı ağır bir şekilde fırçaladım.

Mesut Yılmaz'ın belediyeyi ziyareti.

Kutlu Aktaş ile Zeytinburnu'ndayız.

Uyanık Bir Siyasetçi...

Sinan Uyanık, siyaset hayatımda gördüğüm en ilginç adamlardan biridir. Soyadı gibi uyanık ve iş bitirici idi. Anavatan Partisi'nin büyükşehir meclisinde Grup Başkanlığı yapıyordu. Ama yaptığı işler unvanının ve işgal ettiği makamın çok üzerindeydi.

İş bitirmekte çok ilginç marifetleri vardı.

Meclis grubunda büyükşehir imar raporu görüşülürken, birdenbire telefonu çalar, herkesin duyacağı bir sesle "Buyurun sayın başbakanım" diyerek telefonu açar ve "Emredin efendim" sözleriyle dışarı çıkardı. Bir müddet dışarıda durduktan ve güya telefon görüşmesini yaptıktan sonra tekrar gruba döner, "Arkadaşlar Başbakanımız sayın Mesut Yılmaz'ın selâmları var, bu maddelerle ilgili şöyle söylüyor" der, böylelikle de istediği düzenlemeleri rahatlıkla meclisten geçirirdi.

Sonradan öğrendiğime göre Sinan Uyanık bu taktiği hep yaparmış. Zaten kışları Beykoz Konakları'nda, yazları Bodrum'da geçirir, Mesut Yılmaz'la da komşuluk ediyor.

Yaşar Öz ile İlgili Bir Duyum...

Yaşar Öz, Susurluk olayları sonrası adı en çok konuşulan isimlerden biriydi. Abdullah Çatlı'nın akrabası, Tarık Ümit'in ortağıydı. İçişleri Bakanı tarafından verilen uzmanlık belgesine sahipti. Çok sayıda pasaport ve silâhla yakalanmış ancak serbest bırakılmıştı. Susurluk olaylarının ortaya çıkmasından sonra bir müddet yurt dışına kaçmıştı.

O günlerde onunla ilgili bir duyum aldım. Mesut Yılmaz, güya Türkiye'ye dönüp konuşması karşılığında ona büyük paralar teklif etmişti.

NTV Televizyonu'nun kuruluşu nedeniyle Çırağan Otel'de verilen bir davette Mesut Yılmaz ile karşılaştım. Ve aldığım bu duyumu ona söyledim. "Efendim böyle bir şey konuşuluyor" dedim.

Mesut Bey, inkâr etti. "Yok, öyle bir şey" diye kestirip attı. Ne var ki zaman duyumlarımızı doğru çıkardı. Mesut Bey ne kadar inkâr etse de, Yaşar Öz Türkiye'ye geldi ve mahkemede önemli açıklamalar yaptı.

İşçilerin Nankörlüğü...

Belediye başkanlığım süresince en fazla dikkat ettiğim en çok titizlendiğim konu çalışanların paralarını zamanında ve eksiksiz ödemek oldu.

Belediye başkanlığımın daha ilk günlerinde işçilerimizi toplamış ve "Allah beni bayramlarda işçilerine para veremeyen bir başkan durumuna düşürmesin" demiştim. Beş yıl boyunca karşılaştığımız her türlü ekonomik zorluğa rağmen birinci önceliğimiz işçilerimizin hakkını vermekti. Bunun için para aradığım, borç aldığım dönemler oldu. Ama hep sözümde durdum. İşçilerin hem maaş hem de ikramiyelerini her ay tam zamanında ödedim. Toplu sözleşmelerini geciktirmeden hak ettikleri oranlarda imzaladım. Benim dönemimde işçiler en güzel yıllarını yaşadılar. Emeklerinin karşılığını fazlasıyla aldılar. Geçimlerini karşılamanın dışında birikim yaptılar. Evlerini, arabalarını edindiler.

1999 seçimlerine giderken doğal olarak yoğun bir kampanya dönemi yaşadık. Seçimler 18 Nisan'da yapılacaktı. Neredeyse son bir buçuk ay belediyeye bile uğrayamadım. Kaldı ki seçim önceleri insanlar vergilerini yatırmaktan imtina ederler. Bu sebepten dolayı son ay işçi maaşlarının ödenmesinde bir gecikme oldu. Seçimlerden bir gün önce yani 17 Nisan günü hiç beklemediğim hiç de ummadığım bir protesto ile karşılaştım. Beş yıl boyunca maaşlarını ödemek için titizlendiğim işçiler büyük bir vefasızlık örneği sergileyerek Zeytinbur-

nu'nun her tarafında bildiri dağıttılar. Beni işçi parası ödemeyen, belediyesinde para olmayan bir başkan gibi tanıttılar.

Babam bunu engellemek için çok uğraştı. Yanına aldığı eski bir sendikacı dostu ile sendikaya gitti. "Yanlışlık yapıyorsunuz, haksızlık yapıyorsunuz! Bu çocuk beş yıl boyunca sizi hiç mağdur etmedi. Ona vefasızlık yapmayın" diye yalvarıp ağladı.

Dinlemediler. Siyaseten beni yıpratmak için uğraşanlarla iş birliği edip bu bildirileri dağıttılar. Bunu hak etmemiştim. Yaşlı babamı da ağlatan bu nankörlüğü, bu vefasızlığı hiç unutmadım. 2014'te seçilen belediye başkanlarını (Avcılar, Beylikdüzü, Bakırköy) bu konuda uyardım. Nitekim Avcılar ve Bakırköyde bu problemleri yaşadılar.

İsrail Büyükelçiliğinde Resepsiyon...

Genç siyasetçilerimizden Şafak Pavey'in annesi Ayşe Önal arkadaşımdır. Bir gün onunla birlikte İsrail'in kuruluş yıldönümü resepsiyonuna katılmak üzere Hilton Oteli'ne gittik. Büyükelçilikte Kültür Ateşesi olarak çalışan bir arkadaşın davetini kıramamış, nezaketen gitmek durumunda kalmıştık.

Ertesi gün Vakit Gazetesi beni hedef gösteren bir haber yayınladı. "Doktor Adil Emecan, İsrail'in kuruluş programında ne arıyor?" şeklinde yazarak fotoğrafımızı basıp hedef gösterdi. Bu haber sonrası çok sıkıntı çektim. Allah'tan bir şey olmadan atlattık.

Tülay Hanım İçin Yazılan Mısralar...

Doktorluk hayatımın ilk yıllarında Ağrı'da tanışıp birlikte çalıştığımız Kutlu Aktaş ile baba-oğul gibiydik. Sevgili eşi Tülay Hanım da âdeta kendi çocuğu gibi beni çok severdi.

Ne var ki 1996 yılında zamansız bir şekilde aramızdan ayrıldı. Vefatını duyar duymaz çok üzülmüş ve cenazesine katılmak üzere bulduğum ilk uçakla İzmir'e gitmiştim. Cenaze töreni çok etkileyiciydi. Çoğunluğunu kadınların oluşturduğu binlerce kişilik bir kalabalıkla gözyaşları içinde uğurladık.

Ağrı'nın fakir çocuklarına hizmet götürmek için çırpınan, bana da her zaman kol kanat gerip sahip çıkan bu iyi yürekli kadının arkasından bir şiir yazdım:

Bende fazladır emeklerin
İnanıyorum ki en sevdiğisin meleklerin
Gidişinle parçaladığın yüreklerin
İnan ki en derin yerindesin.

Birçok yetimin anasıydın
Belki de tek dayanağıydın
Zannetme uzaklardasın
Hala onların başucundasın
Unutulmuyor hiç hayırların
Belleklerde kaldı anıların
Sonu gelmez ardından haykırışların
Sonu gelmez senin için duaların

Dolaştın hizmet verdin köylere, kentlere
Sımsıcak sarıldın analara, bebelere
Gelmemiş daha senin gibi ana Eleşkirt'e
Çeşme güzel çeşme, iki gözü iki çeşme

Az gelir senin gibi bir ana
Seni arıyoruz yana yana
Şükranlar yetimlerin duasına
Kavuşmuşsundur elbet cennet mekana

Anne adını taşıyan bu şiirim, "Zeytinburnu Belediye Başkanı Adil Emecan'ın şiiri" denilerek o günlerde bir gazetede yayınlandı.

Kehanet Gibi Bir Kanaat...

Kutlu Bey, eşinin vefatından sonra bir yıl daha İzmir'de görev yaptı. 1997'de İstanbul Valiliği'ne atandı. Bir yıllık bir görev süresinin ardından 5 Ağustos 1998 tarihinde İçişleri Bakanlığı'na getirildi. Bu göreve yeni başladığı günlerde kendisini ziyaret etmek için Ankara'ya gitmiştim. Bayındır Holding'e ait restoranın bahçesinde bir yandan yemek yiyor bir yandan da sohbet ediyorduk. Yanımızda Mehmet Ali Bey isminde bir vali de vardı.

Kutlu Bey bu yemek esnasında İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir'den bahsederek vali olmak istediğini bunun için de kendisiyle görüştüğünü söyledi. Kendisini Ağrı'dan tanıyordum. Benim görev yaptığım esnada o da Emniyet Müdürüydü. Gerçi Kutlu Bey de çok iyi tanıyordu. Gittiği yerlere onu da beraberinde götürmüş önce İzmir'e ardından da İstanbul'a Emniyet Müdürü yapmıştı. Ona rağmen itiraz ettim. "Efendim, Hasan Özdemir'den vali olmaz" dedim.

Bu ifadem o gün için belki yersizdi, belki Kutlu Bey'e de garip gelmişti ama ben uzaktan tanıdığım kadarıyla bu kanaatte idim ve dile getirmekten de kendimi alamamıştım.

Sonraki yıllarda Hasan Özdemir Ardahan'a vali olarak atandı. Ardından merkez valisi oldu. Merkez valisi kadrosuyla ikinci kez İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne getirildi. İstanbul Merkez Valileri Grup Başkanlığı'nda merkez valisi görevinde bulundu.

Bir zaman sonra Kutlu Aktaş Bey ile yaptığımız görüşmelerden birinde, benim onun hakkındaki kanaatimi hatırlatıp şöyle dedi: "Adil sen haklıymışsın… Bu Hasan'dan vali falan olmazmış…"

Vali Bey'in Gözyaşları...

Kutlu Aktaş, 5 Ağustos 1998'de kabineye girmiş, 55. Cumhuriyet Hükümeti'nde meclis dışından İçişleri Bakanı yapılmıştı.

Hayırlı olsun ziyaretinde bulunmak için Ankara'ya gittim. Makamında oturuyorduk. Bu esnada Mardin Valisi Muzaffer Bey geldi. Biraz üzgündü. Kendisiyle ilgili ilginç bir olay anlattı.

Meğer bir önceki seçimlerde milletvekilliği için Mesut Yılmaz ile bir görüşme gerçekleştirmiş. Mesut Bey kendisine Samsun milletvekilliği için söz vermiş. Bu söz üzerine eşi ile birlikte Kızılay'da bir mağazaya gitmişler. Takım elbise, ayakkabı vs. almışlar.

Adaylar açıklanınca ismini listede göremeyen Muzaffer Bey, ilk iş olarak satın aldığı kıyafetleri mağazaya geri iade etmiş.

Bu gelişmelerden haberi olmayan eşi, eve gelip de gardrobun boşaldığını fark edince, "Giysileri ne yaptın?" diye sormuş. O da durumu anlatıp, "Kısmet değilmiş, geri verdim" demiş. Kadıncağız bunun üzerine fenalaşmış, "Sen bu kıyafetlere lâyık değil misin?" diye ağlamaya başlamış.

Bakan beyin yanında tanıdığım vali beyin bu hali çok dikkatimi çekmişti. Onun ismini 1999 depreminden sonra atandığı bir vilayette vali konağına yaptığı harcamalar nedeniyle soruşturma geçirdiğinde bir kez daha duyunca o günkü halini hatırladım.

Necdet Özkan ve Çapkın Kayınbiraderi...

Eski Bayrampaşa belediye başkanı ve DSP'nin büyükşehir belediye başkan adayı olan Necdet Özkan bir gün beni arayıp görüşmek istediğini söyledi.

Her ne kadar Anavatan Partisi'ne geçip orada devam eden bir belediye başkanı olsam da; 1994 seçimlerinde birlikte çalıştığımız bir siyasetçiydi. Ona olan saygımdan dolayı randevu talebini kabul edip, verdiği adrese gittim.

Görüşmemiz Zincirlikuyu'daki bir binada oldu. Beni orada kayınbiraderi Orhan Aslıtürk ile tanıştırdı. Birlikte belediyelerle ilgili bir yazılım programı üzerinde çalıştıklarını, bunun yanında Orhan Bey'in yat imalâtı yaptığını söyledi. Denizcilik Bakanı Burhan Kara aynı zamanda hemşerim olduğu için onunla tanışmasına yardımcı olmamı rica etti. Bakan beyden onun adına randevu aldım. Ankara'da görüşüp tanışmalarını sağladım.

Mustafa Sarıgül'ün Özkan ailesiyle arası çok iyiydi. Hem Hüsamettin Özkan ile hem de Necdet Özkan'la dostlukları vardı.

Bir karşılaşmamızda ona bu görüşmeden bahsettim. Mustafa Sarıgül gülerek, Orhan Aslıtürk'ün Şişli Belediye Başkanı Gülay Atığ ile sevgili olduklarını söyledi. Bir türlü inanamadım. Çünkü o esnada Gülay Atığ evliydi.

Ama zaman Mustafa Sarıgül'ün verdiği bu bilginin doğru olduğunu gösterdi. Gülay Hanım kısa zamanda eşinden boşandı ve belediyeden iş verdiği için soruşturma geçirdiği Orhan Aslıtürk ile apar topar evlendi ve birlikte yurt dışına kaçtılar.

Unutulmaz Protestolar...

30 Ağustos Zafer Bayramı etkinlikleri çerçevesinde her yıl kutlamalar yapardık. Bu kutlamalar ülke genelinde millî duyguları galeyana getirecek etkinliklere sahne olur, militarist duygular kabartılırdı. Bir keresinde bu havayı birazcık değiştirip demokratik bir rüzgâr estireyim düşüncesiyle Zülfü Livaneli konseri organize ettim. Kazlıçeşme Meydanı'ndaki konser büyük ilgi gördü. Çok iyi duyuru yapamamıza rağmen on birlerce insan alanı doldurdu.

Konserin başında Zülfü Livaneli konuşma yapmam için beni sahneye davet edeceğini söyledi. Ben de teşekkür ederek sahneye çıkmamın yanlış anlaşılacağını, kendisini reklam amacıyla değil de 30 Ağustos kutlamalarına farklı bir hava katmak amacıyla çağırdığımızı ifade ettim.

Bu sözlerim Livaneli'nin çok hoşuna gitti. Konsere başlarken, "Belediye başkanları benim olduğum yerde sahneye çıkmak için takla atarlar. Buranın belediye başkanı buna gerek duymadı. Beni sizlerle baş başa bıraktı. Kendisine teşekkür ediyorum" diyerek seyircilere anons etti.

Konser esnasında ilginç de bir olay oldu. Ezan okunmaya başlayınca Zülfü Livaneli müziği susturup konsere ara verdi. Meydanda bulunan bir grup onun bu hareketini protesto etmek için alanı terkettiler.

28 Şubat sürecinin hemen sonrasında Telsiz Mahallesi'nde yaptığımız hizmet binasının açılış törenini yapacaktık. Açılışı Mesut Yılmaz yapacak, Burak Kut da konser verecekti.

Yağmurlu bir gündü. Buna rağmen açılış alanı tıklım tıklım dolmuştu. Ne var ki Mesut Yılmaz siyasetteki tembelliğini orada da göstermiş, insanların yağmur altında beklemelerine bakmadan üç saatten fazla geç gelmişti. Kalabalık bir grup bu duruma tepki gösterdi. Mesut Yılmaz, üç saat gecikmeyle çıktığı sahnede konuşmaya başlar başlamaz 28 Şubat'a tepki olarak alanı terk etti. Alanı terk edenlerin başında 28 Şubat'ı protesto eden sloganların yazıldığı şapkalar vardı.

Ferhan Şensoy'un Diline Düşmek...

Karagümrük Stadı'nda oturmuş Zeytinburnu Spor'un maçını izliyorduk. Müsabakanın ortalarına doğru bir telefon geldi. Baktım babam arıyor. Açtım. Sesi telâşlı ve nefes nefeseydi.

"Oğlum, annen ağaçtan düşmüş. Acele Çapa Tıp Fakültesi'ne gel!"

Apar topar çıkıp hastaneye koştum. Varınca da durumu öğrendim.

Evimizin önünde babamın Giresun'dan söküp getirerek diktiği bir incir ağacı vardı. Zavallı anneciğimin canı incir çekmiş. Bakmış ortalarda kimseler yok kendisi çıkmış ağaca. Çıktığı gibi de düşmüş. Üç kaburga kemiği kırılmıştı.

Tedavi olup zamanla iyileşti ama bu olay gazetelere kadar yansıdı. Hatta haberi gazeteden okuyan Ferhan Şensoy, "Falımızda Rönesans Var" kitabında esprili bir dille bunu yazdı.

"Kadının canı incir çekmiş de, koskoca belediye başkanı olan oğlunu aramamış. Arasaydı, oğlu bir itfaiyeciye söyler, anneme şuradan birkaç kilo incir alıp götürün diye emir verirdi. Zeytinburnu'nda yangın mı olur? Orası Bodrum mu? Hadi yangın oldu zabıtaya söyler gönderirdi. Pazardan anneme incir alın derdi. Hem pazarcılar incir parası da almazlardı."

Annemin incir sevdasından Ferhan Şensoy'un kitabına bile girmiştik.

Temizlik Müdürünün İşgüzarlığı...

Hüsnü isminde bir temizlik işleri müdürüm vardı. Arazide dolaşırken ne zaman bir aksaklık görüp telsizden bir anons yapsam anında cevaplayıp bilgi verirdi. Ben de "Ne kadar çalışkan adam, hemen olay mahalline koşup müdahale ediyor" diye takdir ederdim.

Bir gün, Merkezefendi Mahallesi'nde dolaşırken bir köşede toplanmamış çöp yığınları gördüm. Telsizle Hüsnü Bey'e bilgi verdim. Her zamanki gibi anında cevap verdi: "Başkanım o konunun gereği yapılmıştır."

Halbuki ben oradaydım ve çöpler olduğu gibi duruyordu.

O zaman Hüsnü Bey'in neden her anonsun akabinde "sorun çözüldü" diye bilgi verdiğini anladım.

Adam resmen sallıyordu. Onun bu hali benden önceki belediye başkanı Hasan Yılmaz'ın yardımcılığını yapan Necmi Meto'yu hatırlatmıştı.

Necmi, bir keresinde dışarıya hiç bakmadan ve hâlâ yatağındayken telsizden "çocuklar caddeleri suladınız mı" diye anons geçmiş. Halbuki dışarıda şakır şakır yağmur yağıyormuş.

O olaydan sonra temizlik işleri müdürünü değiştirmek zorunda kaldım.

Erbakan'dan Davet...

Rahmetli Necmettin Erbakan, Zeytinburnu'nda bir tekstil merkezinin açılışına gelmişti. Ben de oradaydım. Tanıştırdılar. Ben de, nezaketle elini sıkıp, "hoş geldiniz" dedim.

Beni tanımaktan memnuniyet duyduğunu söyledikten sonra, "Adınız da Adil'miş; Sizin başka partilerde ne işiniz var? Buyurun adil düzene" dedi.

Ben de, "Efendim, bütün adil sizde, bırakın başka partilerde de adil kalsın" diyerek teşekkür ettim.

Bu diyalogdan sonra ertesi gün yayınlanan bazı gazetelerde, "Erbakan'dan Emecan'a Teklif Var" haberleri yayınlandı.

Leyla Umar'ın Ayıbı...

Mesut Yılmaz'ın Başbakanlığı döneminde İsrail-Filistin-Ürdün gezisi oldu. Gezinin organize aşamasında Genç İşadamları Derneği'ni ziyaret etmiştim. Bu ziyarette dernek başkanı, kontenjanlarının olduğunu söyleyerek beni de davet etti.

Uçakta Mesut Yılmaz beni karşısında görünce çok şaşırdı. "Adil sen burada ne yapıyorsun?" dedi. Ben de derneğin davetini kıramadığımı söyledim.

Gezinin ilk ayağı Ürdün'dü. Orada Gazeteci Leyla Umar ile tanıştık. Aynı masada oturup birlikte yemek yedik. Ona, "Leyla Hanım Türkiye'ye döndüğünüzde sizi Zeytinburnu'na bekliyorum" dedim. Memnun olacağını söyledi.

Gezinin bitiminde İstanbul'a geldiğimizde telefon açıp davet ettim. Ne var ki hiç beklemediğim bir karşılık verdi. "Başkan ben senin davetine gelmem. Sen yanlış işler yapan bir adammışsın. Seninle birlikte görünmek istemiyorum" dedi. Çok bozularak telefonu kapattım. Ama bu olayı hiç unutamadım. Yıllar sonra kendisine bir mektup yazdım. "Bana büyük haksızlık yaptınız. Sizi asla affetmeyeceğim. Hatta benden önce ölecek olursanız cenazenize katılıp hakkımı helâl etmiyorum diye bağıracağım."

Leyla Umar, bu olaydan uzun zaman sonra, 16 Kasım 2015 yılında öldü. Gerçi cenazesine katılmadım ve yazdığımı yapmadım ama yine de öfkemi gideremedim. Hakkımı asla helal etmiyorum.

Temel Yavuz'un Siyaset Sörfü...

Zeytinburnu Giresunlular Derneği'nin ilk başkanı olan Temel Yavuz, siyasete meraklı biriydi. En büyük hayali de milletvekili olup Meclis'e gitmekti. Ben daha DSP'deyken Anavatan Partisi'ne katılmıştı.

Benim de DSP'den ANAP'a geçtiğimi duyunca çok sitem etti. "Madem sen de geçecektin neden bize söylemedin? Birlikte geçerdik. Milletvekili listesi yapılırken bana torpilin olurdu. Neticede belediye başkanısın."

Anavatan Partisi 24 Aralık 1995'te yapılacak genel seçimler için onu 19'ncu sıradan listeye yazmıştı. Canı çok sıkılmıştı. "Sen olsaydın seçilecek bir yerde olurdum" deyip duruyordu.

Temel Yavuz, kıymetini bilmeyen Anavatan Partisi'nden ayrılıp milletvekilliği adaylığından da çekildi. Üç bin kişilik kalabalık bir grupla MHP'ye geçtiğini yazdırdı. MHP, ANAP'a göre onun kıymetini daha çok bildi. Bir basamak aşağı indirerek 18'nci sıradan aday yaptı.

MHP'den de beklediğini bulamayan bizim Temel, daha sonraları oradan da ayrılıp Demokrat Parti'ye geçti. Bu onun dördüncü partisiydi. 1991 seçimlerinde Doğru Yol Partisi'nden aday olmuş ancak seçilememişti.

Fanatikliğin Böylesi...

Trabzon'da maça gitmiştik. Kaldığımız otelin yakınında bir cami vardı. Cuma namazını orada kıldık. Namazdan sonra hoca cami için yardım toplamaya başladı. Ben de iyi bir yardımda bulundum. Sonra da, "Hocam bu yardımı Zeytinburnu Spor adına yaptım. Bize dua et" dedim.

Miktar yüksek olunca hocanın hoşuna gitmişti. "Size bütün maçlarınızda başarılar diliyorum" dedi.

Cemaat içinde fanatik bir taraftar varmış. Hemen kendini gösterip itiraz etti: "Hoca, bu akşam bizimle maçları var. Niye onlara başarı diliyorsun" dedi. O zaman anladım ki, taraftarın fanatiği ne cami dinliyordu, ne hoca…

Vakıf Başkanının Memleketi...

Zeytinburnu'ndaki Balıklı Rum Hastenesi, İstanbul'daki Rum Cemaati'ne ait üç hastaneden bir tanesidir. Eski adıyla Yedikule Hastanesi olan bu yerin Karayani isminde ilginç bir vakıf başkanı vardı.

Onunla yaptığımız konuşmalarda bana hemşeri olduğumuzu söylerdi. Giresun'un Espiye ilçesinin batısında denize hâkim bir tepenin üzerinde bulunan Andoz Kalesi'ni anlatır, dedesinin adının da bundan dolayı Andor olduğunu söylerdi. Ben de onun sözlerine inanır ve her karşılaşmamızda "hemşerim nasılsın" diye halini hatırını sorardım.

Bir gün benden önceki belediye başkanı Hasan Yılmaz ile konuşurken, "Hasan Bey, Karayani Giresunlu imiş" dedim. O da hayret etti. "Ben onu bizim hemşerimiz biliyorum. Bana da Tokatlı olduğunu söylemişti" dedi.

Bundan sonra meseleyi anladım. Karayani Bey, belediye başkanının memleketine göre memleket değiştiriyormuş. Neyse ki, benden sonra belediye başkanı olan Murat Aydın da Giresunluydu. Karayani, bir daha ölünceye kadar memleket değiştirmek zorunda kalmadı.

Yiğitoğlu Ailesinin Silâh Tutkusu...

Mustafa Yiğitoğlu, düğün salonu işleten, Anavatan Partisi'nin bir ara ilçe başkanlığını da yapan, Zeytinburnu'muzun renkli simalarından biriydi.

Bir gün onunla Giresun'a Kümbet Yayla Şenliği'ne gittik. Kalabalık bir grup içinde arka arkaya yürüyoruz. Birden hemen arkamdan üst üste silâh sesleri gelmeye başladı. Dönüp baktım. Mustafa Yiğitoğlu, belinden tabancayı çıkarmadan sıka sıka ilerliyordu. "Ne yapıyorsun Yiğitoğlu? Kaza kurşunuyla beni mi vuracaksın?" diye çıkıştım.

Zaten göbekli biriydi. "Başkan, sen bizim gözbebeğimizsin. Seni hiç vurur muyum?" dedi.

"Vallahi onu bunu bilmem… Sizin köydeki eviniz bizim evden gözüküyor. Uzun namlulu tüfeği dayar, ben de sana sıkarım" diye espri yaptım.

2017 senesinde cami açılışı için Yiğitoğlu'nun köyüne gittik. Cuma namazı esnasında bir baktım önümde onların aileden Sacit Yiğitoğlu… Belindeki tabancanın da namlusu bana dönük… "Nedir bu Yiğitoğullar'ından çektiğim" diye mırıldandım. Namazı korkarak kıldım. Hoca hızlı kıldırsın diye dua ettim.

Sazlıbosna'ya Köprü...

Sazlıdere Barajı'nın hemen kenarında bulunan Sazlıbosna, bizim zamanımızda Çatalca'nın bir köyüydü. Arnavutköy'ün ilçe olmasından sonra oraya bağlandı. Bugünlerde Kanal İstanbul'un geçiş güzergâhında bulunduğu için bir hayli revaçta olan bu köyde bizim de arazilerimiz vardı. Bu nedenle zaman zaman giderdim.

Köyün yanından küçük bir dere akardı. Köylülerin evleri derenin bir kenarında, tarlaları da diğer taraftaydı. Daha sonra bu derenin üzerine Sazlıdere Barajı yapılıp da su toplamaya başlayınca köylüler tarlalarına gitmek için sıkıntı çekmeye başladılar.

Onların bu halini görünce yardımcı olmaya karar verdim. Vali Kutlu Aktaş'ı oraya götürdüm. Vali bey sorunu kıza zamanda çözdü.

Köylülerin çilesi de böylece sona erdi.

Diyarbakır ziyaretimizde çocuklarla birlikte.

Cahit Sıtkı Tarancı’nın müze olarak düzenlenen evinde.

Diyarbakır ziyaretimizde 35. yaş günümü kutlarken.

Fırıncının Alınganlığı...

Belediye başkanlığım süresince güne olabildiğince erken başlar, sabahın ilk saatlerinde esnaf ziyaretleri yapardım.

Bir gün yine erkenden Zeytinburnu sokaklarına çıkmış, kepengini açık gördüğüm dükkânları dolaşmaya başlamıştım. Bir hayli dükkâna girip çıktıktan sonra nihayet bir fırına geldik. Fırıncı küreğe dizdiği hamurları eliyle düzelttikten sonra fırına sürüyordu.

Benim içeri girdiğimi görünce hemen elini uzattı. Ben uzatılan eli tutmadım. “Buraya gelinceye kadar yüzlerce insanla tokalaştım. Elim kirlenmiştir. Onun için el sıkışmayalım” dedim.

Adam bir bozuldu ki anlatamam… “Böyle diyorsun ama seçim olsa tutardın” diye söylenmeye başladı. “Ne alâkası var beyefendi? Sen o ellerinle ekmek yapıyorsun. Benden mikrop bulaşmasın diye böyle yaptım” dedim. Ancak ne yaptıysam, ne dediysem kâr etmedi. Adam bize küstü.

Oradan çıkıp biraz daha dolaştıktan sonra belediyeye gittim. Fakat fırıncının tavrı aklıma takılmıştı. Benimle birlikte olan zabıta müdürünü tekrar ona gönderdim. “Yanlış anlamadan dolayı benim adına özür dile” dedim.

Hiçbir şey değişmemiş, bir türlü ikna olmamıştı. Fırıncının küskünlüğü bundan sonra da devam etti.

Tehdit Edilen Müsteşar...

Emniyet Genel Müdürü olduğu dönemde Mehmet Ağar’ı makamında ziyarete gitmiştim. Bir ara sohbeti keserek Adalet Bakanlığı müsteşarını aradı. Urfa’nın bir ilçesinden bahsederek, “Orada bir savcı varmış; bizim polisleri zorluyor, sıkıntı çıkarıyormuş. Oradan alın yoksa onu ben bile koruyamam” dedi.

Bizzat şahit olduğum bu telefon görüşmesinden bir müddet sonra müsteşarın gazetelere yansıyan bazı demeçleri oldu. Mehmet Ağar’ı kastederek, “Beni tehdit ediyorlar” gibi sözler söyledi.

Sonra aradan uzun bir zaman geçti. Gazeteleri okurken ilginç bir haber gözüme ilişti. Müsteşarın oğlu, Susurluk Olayı sonrasında adı çokça konuşulan özel harekatçı Korkut Eken’in kızıyla evlenmişti. Mehmet Ağar da, kızın şahidi olarak nikâh masasında oturuyordu.

Hayretler içerisinde haberi okurken, geçen olayları hatırladım ve kendi kendime, “Kaderin ne garip cilveleri var” diye mırıldandım.

Cahit Sıtkı’nın Evinde 35 Yaşına Girmek...

1996 yılında Zeytinburnu genelinde güzel bir kampanya yaparak çok sayıda kırtasiye, giysi, kitap, oyuncak toplamıştık. Toplanan bu malzemeleri bir kamyona doldurduk ve yanımıza gazetecileri de alarak Diyarbakır’a gidip Olağanüstü Hal Bölge Valisi’nin de yardımıyla okullara dağıttık.

Dağıtım bittikten sonra ben valiliğe teşekkür ziyaretine giderken gazeteci arkadaşlar da şehri gezmeye çıktılar. Gezi programında Cahit Sıtkı Tarancı’nın müze olarak düzenlenmiş olan evinin ziyareti de vardı.

Onlara, “Cahit Sıktı, Otuz Beş Yaş şiirinin yazarı değil mi?” dedim. “Evet o” dediler. Şoföre “Haydi oraya bugün benim de otuz beşinci doğum günüm” dedim.

O gün otuz beş yaşına giriyordum ve yaş günümü, “Otuz Beş Yaş” şiirini yazan Cahit Sıtkı’nın memleketinde kutluyordum. Herkese nasip olmazdı.

Beşinci Katta İnek Beslemek...

Gazete veya televizyonlarda zaman zaman ilginç haberlere rastlarız: "Otobüs bekleyen adamın başına tuğla düştü. Otomobilin üzerine inek düştü, üç yüz kiloluk kadın iş makinası ile beşinci kattan indirildi." Okuduğumuzda veya duyduğumuzda güldüğümüz veya inanmakta zorlandığımız bu haberlerin bir benzerine Zeytinburnu'nda bizzat şahit oldum.

Belediyemize gelen bir şikâyet üzerine, bir apartmanın beşinci katında inek beslendiğini haber aldık. Arkadaşlar gidip baktılar ki, haber doğru… Küçük bir buzağı iken beşinci kattaki eve çıkarılan hayvancağız beslenip büyütüldükten sonra kocaman bir inek olmuştu.

Hemen iş makinaları göndererek ineği güçlükle aşağıya indirdik.

Bu bile başlı başına bir haberdi ama şayet indirilmeyip de beşinci kattan insanların ve arabaların üzerine düşseydi haberin kralı olurdu.

Alo! Turizm Şirketi mi?

Belediyede başkanlık makamına özel bir telefon hattı çektirmiştim. Numarayı annem, babam, eşim ve kardeşim dışında hiç kimseye vermeyecek, onlarla konuşmak için kullanacaktım.

Telefon bağlanır bağlanmaz çalmaya başladı. Numarayı daha kimseye vermemiştim. "Kim arıyor acaba?" dedim. Açtım. Karşıdan bir ses, "Alo! Aksuhanoğlu Zafer Turizm mi?" "Hayır kardeşim" deyip kapattım. Ardından tekrar çaldı. Sonra tekrar, tekrar… Hepsinde aynı soru: Aksuhanoğlu Zafer Turizm mi?"

Meğer daha önce şehirlerarası yolcu taşıyan bir otobüs firması tarafından kullanılan numarayı otogar yıkılınca bizim odaya bağlamışlar. Aramalardan gına geldi. Ben de nedense telefon numarasını değiştirmeyi hiç akıl edemedim.

Bir keresinde işin eğlencesini çıkarmaya karar verdim. Ahizeyi kaldırıp, "Evet, Aksuhanoğlu Zafer Turizm, nereye gideceksiniz?" dedim. "Malatya'ya gideceğiz yeriniz var mı?" dedi. "Kaç arabasına istiyorsunuz?" dedim. "Akşam dokuz arabasına" dedi. "Kaç kişisiniz?" dedim. "Üç kişiyiz" dedi. "Koridor mu istiyorsunuz, cam kenarı mı?" dedim. "Cam kenarı olsun" dedi. "Hareketten yarım saat önce otogarda hazır bulunun" dedim. "Teşekkür ederim" deyip kapattı.

Ondan sonra canım sıkıldıkça bu muzipliği yapmaya ve bilet satmaya devam ettim. Yıllar sonra turizm firmasının sahibi ile karşılaştık. Yaşadıklarımı anlattım. O dönem adama epey bir sıkıntı çektirmişiz.

Başkan Yardımcısının Çapkınlığı...

Toruntay isminde Yenibosna'dan tanıdığım tekstilci bir arkadaşım vardı. Yenibosna Spor Kulübü'nde de bir ara birlikte çalışmıştık.

Belediye başkanı olduktan sonra onu Zeytinburnu Spor Kulübü'nde yardımcım olarak görevlendirdim.

Bir gün, gazeteciler basın danışmanıma bir haber uçurmuşlar. "Sizin kulübün başkan yardımcısı Ataköy'de bir kadınla basıldı" demişler. Basın danışmanım koşarak yanıma geldi. Durum, böyle böyle dedi. Önce inanamadım, kısa bir araştırmadan sonra olayın doğru olduğunu öğrendim. Bizim Toruntay sevgilisi ile basılmış.

Basın danışmanına tâlimat verdim. "Gazetecilerle konuş, bu haberi girmesinler" dedim. O da gazetecileri tek tek arayıp rica etti. Haberin gazetelere girmesini büyük oranda engelledi.

Ne var ki Güneş Gazetesi'ne ulaşamamıştı. Ertesi gün Güneş'te yayınlandı. Ben hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi hemen Toruntay'ı aradım. "Oğlum gel konuşalım da haberin diğer gazetelerde çıkmasını engelleyelim" dedim.

Toruntay oralı bile olmadı. "Boş ver başkanım, çıkarsa çıksın" diye kestirip attı. Meğer karısı ile kavgalıymış. Ondan ayrılmak için de haberin çıkmasını istiyormuş. Ben, ucu bize dokunacak diye korkarken o hiç umursamamıştı…

Şakir Süter'e Mahcubiyet...

DSP'den ANAP'a geçmek için görüşmeler yaptığım günlerde gazeteci Şakir Süter bunu duyup haber yapmış, ben de arayıp sitem ederek, haberi yalanlamıştım.

Allah rahmet etsin, Şakir Süter iyi bir gazeteciydi. Görüşmemizden hemen sonra bunu düzelten yeni bir haber yayınladı.

Halbuki Şakir Süter'in duyumları doğruydu. Arayıp tekzip etmeme rağmen bir müddet sonra ANAP'a geçtim. Ona olan mahcubiyetimi hâlâ içimde taşır, erken yaşta ölümüne de hâlâ üzülürüm.

Mütevazi Kampanya...

1999 seçimlerine gidiyorduk. Kampanya çalışmaları için Ankara'dan bir grup geldi. Başlarında doktor bir arkadaş vardı. Doktor Rasim Bölücek. Yıllar sonra Sayın Kılıçdaroğlu'na siyasi danışman olacaktı. Neler yapacaklarını, nasıl bir kampanya planladıklarını anlatmak için uzunca bir sunum yaptılar. Ne var ki istedikleri fiyat yüksek olunca anlaşamadık.

Biz kendi çabalarımızla ve mütevazi bir bütçeyle seçimlere girdik. O arkadaşların sunumlarında bir slogan vardı: "Başkanımız İyidir." Onların buldukları bu sloganı onlardan habersiz kullanmadan da edemedik. Kısa, etkili, güzel bir slogandı. Belki haber vermemiz gerekirdi ama vermeden kullandık.

Öğretmenlerden Hayal Kırıklığı

Belediye başkanlığım süresince okullara ve öğretmenlere çok değer verdim. Onları gezilere, tiyatrolara, yemeklere götürdüm. Motivasyonları artsın diye hediyeler aldım. Programlar düzenledim. Neredeyse bir dediklerini iki etmedim. Hatta yemekli bir toplantı için benden dansöz isteyen okul müdürleri oldu. Yani bu kadar rahat bir şekilde her talepte bulunabiliyorlardı.

Buna rağmen seçim dönemindeki çalışmalarım esnasında en büyük zorluğu onlardan gördüm, âdeta göbeğimi çatlattılar.

Değerli politikacılardan Ferruh Bozbeyli'nin anılarını okurken bir sözü çok dikkatimi çekmişti. "Okumuş insanlarla uğraşmak zordur, onlara bir şeyi beğendiremezsin." Ben bunu öğretmenler üzerinden bizzat yaşadım.

Gazetecinin Hali

Bizim zamanımızda gazetecilerin havası ve güçleri çoktu. En ufak bir şey yakaladılar mı peşimizi bırakmaz, âdeta kök söktürürlerdi.

Yerel yönetimlerin çekindiği bu gazetecilerden biri de Erdal Bilaller idi. Sabah Gazetesi'nin İstanbul ekini çıkarıyordu. Birkaç defa onunla Zeytinburnu turumuz oldu. Hem ilçeyi tanıttık hem de çalışmalarımızı yerlerinde gösterdik.

Bir defasında da ben onu gazetedeki odasında ziyaret ettim. Sabah o zamanlar İkitelli'de, Basın Expres Yolu üzerindeydi. Binanın her türlü konforu vardı.

Lokantası lüks caddelerin tanınmış mekânlarından bile havalıydı. Zamanla Sabah'ta işler kötü gitti. Gazete İkitelli'deki lüks binadan çıkıp Teşvikiye'de sıradan bir binaya taşındı.

Erdal Bilaller'i orada da ziyaret ettim. Ama eski keyfi de havası da yoktu. Eskiden lüks lokantalarda yemek yiyen adam tikıt ile yemek ısmarladı. Gazetelerin ve gazetecilerin de iniş ve çıkışları vardı...

Muhtar Azize...

Yenidoğan Mahallemizin Azize isminde kadın bir muhtarı vardı. O dönemde Zeytinburnu'nun tek kadın muhtarıydı. Çalışkan, becerikli, gözü açık biriydi. Eşi hemşerimizdi. Karı-koca ikisiyle de çok iyi anlaşırdık. Evleri belediyenin tam karşısındaydı. Azize Hanım bazı sabahlar çorba yapar getirirdi. Bu arada Gökalp Mahallesi'nde üç hisseli bir arsa vardı. Hissedarlardan biri Azize Hanım, diğeri adını hatırlamadığım bir adamdı. Üçüncü ve büyük hissedar ise belediyeydi.

Azize Hanım, arsanın tamamına sahip olmak gibi beklentiler içindeydi. Doğrusu ben de onu destekliyordum. "Adamı ikna et arsanın tamamını siz alın" dedim. Azize bu süreç içinde diğer hissedarla onlarca kez görüştü. Bu arada bize de oldukça sıcak davranıyordu.

Azize ile hemşeriliğimiz, komşuluğumuz, dostluğumuz, arkadaşlığımız arsanın elden çıkışına kadar sürdü. Bir gün mecburen belediyenin hissesini satmak zorunda kaldım. O andan itibaren de Azize bir anda ayağını kesiverdi. Ne çorba yaptı, ne selâm verdi, ne konuştu… Bana resmen küstü. Meğer onunkisi arsanın hatırına kurulan bir dostlukmuş. Bunun üzerine Muhtar Azize için, "Ah sen ne çorbalar yapardın Azize Abla" diye başlayan bir şiir yazdım.

Akit Gazetesi'ne Dava...

Bir ara Akit Gazetesi'yle de mahkemelik oldum. Seyit Nizam Camii'nin orada tarihî bir mezar vardı. Rivayete göre Fatih Sultan Mehmet'in ordusundaki bir topçu başına aitti.

Başkan Yardımcım Erkan Bey, gelip geçen kamyonların zaman zaman bu mezarın taşlarına çarparak zarar verdiklerini söyledi. Bunun üzerine mezarı kurtarmanın yollarını aramaya başladık. Aklımıza gelen ilk çare mezar yerinin değiştirilmesiydi. Biz bununla uğraşırken Akit Gazetesi'nde "Dinsiz İmansız Başkan" şeklinde bizimle ilgili hakaret dolu bir haber yayınlandı.

Ben de dava açtım ve kazandım.

Siyasette Kıskançlık...

Siyaset çekememezlik ve kıskançlıklarla doludur. Bunun örneklerini defalarca yaşadım. Meselâ Tirebolu belediye başkanının yaptığı en bariz örneğidir.

Tirebolu'lu biri olarak belediye başkanlığım süresince bir elim sürekli onların üzerinde oldu. Her fırsatı değerlendirip oraya yardım gönderdim. Bunu en iyi bilip takdir etmesi gerekenlerin başında Tirebolu belediye başkanının gelmesi gerekiyordu. Zira altındaki makam arabasını bile ben göndermiştim.

Ancak öyle olmadığını gördüm…

Berna Yılmaz Hanımefendi'nin Tirebolu Hastanesi'ne bir diyaliz makinası hediye edeceğini duymuş, Tirebolu'dan çıkmış bir belediye başkanı olarak kendisine teşekkür etmek istemiştim. Bu amaçla, "Saygıdeğer Hanımefendi Tirebolu'ya Hoş Geldiniz" yazan bir pankart hazırlatarak belediye başkanına gönderdim. Bu pankartı görünen bir yere astırması için de rica ettim.

Belediye başkanı bu küçücük ricamı bile yerine getirmeyip pankartı astırmadı. Bunu duyduğumda çok üzülmüştüm.

Hayvanseverlerin Tepkisi...

Bir grup hayvansever, sokak hayvanlarına sahip çıkmadığımız gerekçesiyle belediyeye baskına gelmişlerdi. Ben onlara karşı kendimizi savunmaya çalışırken, başlarında Panter Emel'in olduğu başka bir grup daha geldi. Biriyle bile uğraşmak zorken iki grupla birden nasıl mücadele edecektim. Üstelik onlarca televizyon kamerası da olayı takip ediyordu.

Ne var ki Panter Emel beni şaşırttı. Diğer gruba karşı cansiperâne bir şekilde bizi savundu. Beni göstererek, "Bu belediye başkanının hiçbir suçu yok" diye açıkça kolladı. Panter Emel'in tavrı çok hoşuma gitmişti. O günden sonra kendisine olan sevgim daha da arttı.

Panter Emel ve arkadaşlarının sıra dışı mücadelesi çok popülerdi. Bazen espri konusu olsalar da Türkiye'de hayvan haklarının korunmasıyla ilgili çok önemli çalışmalar yaptılar. Eksik de olsa bugün gelinen nokta önemli ölçüde onların eseridir.

İsveç'in Çöp Toplama Sistemi...

Çöplerin toplanması, depolanması ve değerlendirilmesinde gelişmiş ülkelerin neler yaptıklarını görmek ve yerinde inceleme yapmak üzere İsveç'e gitmiştik.

Bizi Stockholm'de büyükçe bir kayalığın altında yapılmış bir tünele götürdüler. Her taraftan son derece berrak sular akıyordu. Rehberimiz su bardağını doldurup içmeye başladı. Sonra bize de içirdi. Bu suların arıtılmış kanalizasyon suyu olduğunu söyleyince inanamadık. Dağ başındaki bir kaynak suyundan farkı yoktu. Daha sonra çöp arıtma istasyonuna görmeye gittik. Tüm çalışma sistemlerini en ince ayrıntısına kadar anlattılar.

Bu arada Stockholm'de yakın zamanda seçimler olmuş, mevcut belediye başkanı kaybetmiş, ancak henüz devir-teslim olmamıştı. Bize rehberlik eden kişinin seçimleri yeni kaybeden belediye başkanı olduğunu öğrenince hem şaşırdık hem de çok takdir ettik. Adam, sanki işinin başındaymış ve devam edecekmiş gibi öylesine içten ve güzel anlatıyordu ki; siyasi kültürlerine hayran olmamak elde değildi...

Bu geziden sonra İsveçli yetkilileri ülkemize davet ettik. Ülkemize döndüğümüzde oradakine benzer bir çalışma yapmak için çeşitli girişimlerdi bulunduk.

Büyükşehirden bağımsız Zeytinburnu'daki çöpleri toplayıp değerlendirebilir miyiz? Depolama ve ayrıştırma tesisleri kurabilir miyiz? Kendi başımıza veya komşu ilçemiz Fatih Belediyesi'yle ortak bir çalışma yapabilir miyiz? Çöpten elden edeceğimiz enerji ile ilçenin en azından bir kısmının elektrik veya ısınma ihtiyacını giderecek bir sistem kurabilir miyiz?

Bütün bu sorulara cevaplar arayıp ciddi bir çalışma yapmak istedik. Ancak olmadı. Hem Türkiye'deki belediyecilik mevzuatı hem de ekonomik boyutu itibarıyla bunu yapamayacağımıza kanaat getirdik.

Adnan Şenses'in Kaçırdığı Fırsat...

Belediyemizin Türk Sanat Müziği Korusu, yıl sonu etkinlikleri kapsamında güzel bir konser vermişti.

Konserde küçük bir kız çocuğu ilk defa duyduğum bir şarkı söyledi.

Güz gülleri gibiyim,
Hiç bahar yaşamadım
Ya sevmeyi bilmedim yıllarca
Ya sevince geç kaldım.

Çok güzel bir şarkıydı. Öteki dinleyicilerle birlikte ben de mest olmuştum.

Konserden sonra soluğu Adnan Şenses'in yanında aldım. Zeytinburnu'ndaki benzin istasyonunun üst katında bir ofisi vardı. Ona bu şarkıdan bahsettim. "Çok güzel bir şarkı. Sen okusan ortalığı yıkarsın" dedim. Becerebildiğim kadarıyla mırıldandım. Fakat onun tepkisi hiç umduğum gibi olmadı. "Hadi git işine, böyle şarkı mı olur?" dedi.

Belediye başkanlığım bittikten sonra bir gün bu şarkıyı televizyonda dinledim. Sonra da gazetelerde Muazzez Ersoy'un şarkıyı satın aldığıyla ilgili bir haber okudum. Arkasından dillere düşen bir şarkı haline geldi.

Bunu Adnan Şenses'e hatırlattığımda koltuğa yığılıp kaldığını ve "gitti milyon dolarlar" diye hayıflandığını hiç unutmuyorum.

Adnan Şenses'in Kalp Ameliyatı...

Bir gün vatandaşın biriyle konuşuyordum. Bana, Adnan Şenses'in altı kere kalp ameliyatı geçirdiğini söyledi. Ben de "yanlış biliyorsun, sadece bir kez ameliyat oldu" dedim.

Nedense kafama takılmış. İlk karşılaşmamızda "Abi sen kaç kez kalp ameliyatı oldun?" diye sordum. "Bir kez" diye cevap verdi. "Bir vatandaş senin altı kez ameliyat olduğunu söyledi" deyince güldü.

"Doğru söylemiş. Ben altı kez evlendim. Her evlilik bir kalp ameliyatı sayılır" dedi.

ANAP'ın Dağılma Psikolojisi...

1999 seçimlerinden sonra Anavatan Partisi İstanbul il başkanlığında bir toplantı gerçekleşti. Seçim değerlendirmesine göre, ilçelere atama yapılacaktı. Bütün ilçeleri alfabetik sırayla içeri aldılar. En son sıra bize geldi. İçeri girdiğimde garip bir manzarayla karşılaştım.

Eski bakanlardan Ersin Taranoğlu teşkilât başkanı olarak masanın başında toplantıyı idare ediyordu. Üzerinde bir eşofman vardı. Gayri ciddi bir şekilde sandalyeye yayılmıştı. Yanında Turgut Yılmaz oturuyordu. Zeytinburnu'nda bize seçimi kaybettirmek için çalışmış ne kadar insan varsa masanın etrafını sarmıştı. Onları orada görünce çok bozuldum ama belli etmedim.

Sağ taraftan başlayarak sırayla söz hakkı verdiler. Konuşan herkes yüksekten atıyor, görevin kendilerine verilmesi durumunda ilk seçimlerde belediyeyi yeniden kazandıracağını söylüyordu. Seçimlerde alenen rakip partinin adayına destek vermiş, seçim kampanyası boyunca ilçeye uğramamış, hiçbir faaliyetimize katılmamış insanlar mangalda kül bırakmıyordu.

Aslında öfkem konuşanlara değil, neler yaptıklarını bile bile onları oraya çağıranlaraydı. Sıra bana gelince, "Seçime girdik ve kaybettik. Görüyorum ki, bu yenilginin muhasebesini yapmak yerine herkes birbirini suçluyor. Ve buraya çağrılanlar özenle seçilmemiş. Testiyi getirenle testiyi kıran bir tutulmuş. Onun için ben konuşmayacağım" dedim.

Benim bu sitemim üzerine Turgut Yılmaz araya girerek, "Adilciğim, bir musibet bin nasihattan evlâdır" gibi bir laf etti.

Bu manzara Anavatan Partisi'nin neden yok olup gittiğinin en açık göstergesidir. Seçim yenilgisi sonrası ciddi bir muhasebe yapmak yerine kör dövüşü yapan insanların başarılı olması mümkün değildir.

Yaşar Okuyan'a Tepki...

Başkanlıktan sonra yakın dostlarımdan birisi SSK Sağlık Bölge Müdürlüğü'ne talip olmamı söyledi. "Olabilir" dedim. Sonra bu talebimiz Mesut Yılmaz'ın kardeşi Turgut Yılmaz'a iletildi. O da Yaşar Okuyan'a söylemiş.

Fakat olmadı. Ne hikmetse bakan bey, İşçi Partili olduğu tescillenmiş olan mevcut bölge müdürüyle çalışmaya devam etti. Ondan vazgeçmedi. Vaziyeti görünce ümidimi kesmiş, o defteri kapatmıştım.

Ramazan ayında ANAP il teşkilatının iftarına katılmak üzere Lütfü Kırdar Spor Salonu'na gittim. Nezaketen protokol masasına gidip selâmlaştım. Masada Yaşar Okuyan da vardı.

Beni görünce, "Senin iş olmadı. Ankara'ya bir gel de konuşalım" dedi. Sert bir ses tonuyla, "Size nezaketen hoş geldiniz diyorum. Bir daha onu da yapmam" diye tepki koyup oradan uzaklaştım. Yaşar Okuyan'ın sonradan nasıl savrulduğunu da hepimiz gördük.

Kul Hakkı Yemenin Bedeli...

Belediye başkanlığı ile birlikte Zeytinburnu Spor Başkanlığı'nı da yürütürken, kulüp harcamalarını mecburen bazı müteahhit ve iş adamlarından destek alıyordum. İlyas Manav isminde bir müteahhidimiz vardı. Kendisi Erzincanlı'ydı ve başta Yıldırım Akbulut olmak üzere birçok siyasetçi ile ilişkileri iyiydi.

Bu arkadaşımız bir futbolcumuza transfer ücreti olarak kendi yaptığı binalardan birinden bir daire verdi. Verdiği daire de binanın onuncu katındaydı.

Seçimler bitmiş, ben seçimi kaybetmiştim. Söz konusu futbolcu büyük bir üzüntüyle bana geldi. Kendisine söz verilen daireye bakmaya gittiğini, fakat bodrum katının gösterildiğini söyledi. "Nasıl olur? Onuncu kat diye söz vermişti" dedim.

Futbolcunun yanında İlyas Manav'a telefon ettim. "Duyduklarım doğru mu?" dedim. "Evet doğru. Bina toprak tapulu değil mi? İstediğimi veririm" dedi. Söyleyecek bir şey bulamadım. "Allah'a havale ediyorum. Allah'ından bul" diyerek telefonu kapattım. O yılın Ağustos ayında büyük bir deprem oldu. Bu depremde Zeytinburnu'nda bir tek bina yıkıldı. O bina da İlyas Manav'ındı.

Tek tesellimiz kimsenin ölmemesi oldu.

Mahçup Eden Hizmetler...

Zeytinburnu'nda Aykut Işkın isimli hazır konfeksiyoncu bir arkadaşımızın atölyesinde oturuyorduk. Orada bulunan bir delikanlı, Seyit Nizam Mahallesi'nde oturduğunu ve belediye başkanlığımda mahallelerine hiç hizmet etmediğimi söyledi.

Ona, "Haluk Ündeğer İlkokulu'nu kim yaptırdı? Onun yanındaki yirmi gecekonduyu yıkıp kentsel dönüşüme sokarak kim site yaptı? Tramvay yolunun hemen kenarındaki parkı kim yaptırdı? Şehitler Parkı'nı kim yaptırdı? Sağlık Ocağı'nı kim yaptırdı? Sivrisinek yatağı olan arazideki site projesini kim başlattı? Özel hastanenin gelişini kim sağladı?" dedim. Sonra da nereli olduğunu sordum. "Pirazizli'yim" dedi. "Senin köyün Bulancak'a yakındır değil mi?" dedim. "Evet" dedi. "Senin annen, baban orada mı?" dedim. "Evet" dedi. "Allah korusun onlar geceleyin bir kalp krizi geçirseler, ambulansı nereden çağıracaklar?" dedim. "Bulancak'tan" dedi. "Bulancak'ın ambulansını veren de benim. Gördüğün gibi sadece yaşadığın mahalleyi değil, doğduğun köyü de düşünmüş, oraya da hizmet götürmüşüm" dedim. Çocuk yüzü kızardı, mahcubiyetten başka bir şey diyemedi.

Bulgaristan Türk Demokrat Parti Genel Başkanı Ahmet Doğan ile birlikte.

Bakü'de şehitlik ziyareti.

Hastaneye Dönüş...

Belediye başkanlığı bittikten sonra bir müddet boşlukta kaldım. Ne yapacağımı bilmiyor, ne iş tutacağıma karar veremiyordum.

Bir gün köylüm, abi olarak gördüğüm İbrahim Hamzaoğlu, “Sen siyaset yapan adamsın. İnsanlarla ilişkini kesme. Hastaneye geri dön. Hiçbir şey yapmasan gelene gidene reçete yazar, insanlarla diyaloğunu sürdürürsün” dedi.

Aynı günlerde Eminönü eski Belediye Başkanı Ahmet Çetinsaya ile karşılaştık. O da aynı şeyi söyledi. “Ben üniversitedeki görevime döndüm, sen niye hastaneye dönmedin?” dedi. “Düşünüyorum” dedim. “Acele et, yasal dönüş süreni kaçırma” diye uyardı. Meğer görevden ayrıldıktan sonra göreve dönmenin belli bir süresi varmış. Sürenin dolmasına çok az bir zaman kalmış.

İbrahim Abi’nin tavsiyesi, Ahmet Çetinsaya’nın da uyarısıyla son anda müracaatımı yapıp Yedikule Kalp ve Göğüs Hastalıkları Hastanesi’ne geri döndüm. İzin ve raporlarla altı ay sonra çalışmaya başladım.

Uzun Amerika Seyahati...

Ücretsiz izne ayrılıp eşimi ve çocuğumu da yanıma alarak yabancı dil eğitimi için Amerika’nın Houston şehrine gittim. Yalnız gitmeden önce İstanbul Valisi Erol Çakır ve Emniyet Müdürü Hasan Özdemir’i de ziyaret etmiş, Amerika seyahatim hakkında onları da bilgilendirmiştim. Ona rağmen gidişimi farklı değerlendirenler olmuş, meselâ Hürriyet Gazetesi’nden Yalçın Bayer, benim Amerika’ya kaçtığımı yazmıştı. Kendisini aradım.

Amerika’ya giderken siyasetten kopamayacağımı biliyordum. Onun için yaklaşık dört yüz kişinin telefon bilgilerini içeren fihristimi yanıma aldım. Özellikle Zeytinburnu’nda ne kadar etkili isim, kanaat önderi, esnaf, siyasetçi varsa zaman zaman arayıp irtibatımı sürdürmek istiyordum. Doğrusu bunun çok faydasını gördüm. Aradığım insanlar mutlu oldular. Cenazesi olanlara tâziyede bulundum, düğünlere çiçek gönderdim.

Bu arada Tayyip Bey de hapisten çıkmıştı. Henüz siyasi parti kuracağı dillendirilmiyordu. Bir gün beni aradı. Çok uzun bir görüşme yaptık. Hatta görüşmenin uzunluğu eşimin de dikkatini çekmiş, kiminle konuştuğumu öğrendikten sonra, “Tayyip Bey, seni ne kadar özlemiş” diye takılmıştı. Altı ay boyunca hem bir yandan dil öğrenmiş bir yandan da Amerika’daki Türkler’i gözlemleme fırsatı bulmuştum.

Egemen Bağış Houston’daki Ata Derneği’nin genel başkanıydı. Fakat çok etkin bir dernek değildi. Daha çok millî bayramlarda Türk konsolosluğunda kokteyller verirdi.

Yeniden Türkiye’de...

Amerika’dan dönünce bir müddet babamın evinde kaldım. Zira Amerika’ya giderken evi kapatmıştım.

Bu arada hastaneye yeniden alışmaya çalışıyordum. Başhekimimiz Sadettin Çıkrıkçıoğlu beni çok iyi karşılamış, “Hangi odayı istiyorsan oraya yerleş” demişti. Bir yandan hastanede çalışırken bir yandan da gelecek seçimler için kolları sıvamıştım. Çünkü daha seçimi kaybettiğim ilk gün, “buraya iddialı bir belediye başkanı olarak tekrar döneceğim” diye kendi kendime söz vermiştim. Hastaneye giderken her gün başka bir pastaneye uğruyor, poğaçamı alıp yandaki kahvede kahvaltımı yapıyor, bakkaldan gazetemi alıyor, orada rastladığım insanlarla sohbet ediyor, hastanede bir işleri olursa beni aramalarını söyleyerek iş yerine geçiyordum.

Öğle saatleri geldiğinde yeniden sokaklara çıkıyor, tıraşımı olmak için berbere gidiyor, öğle yemeğini esnaf lokantasında yiyip hastaneye dönüyor, her uğra-

dığım yere kartvizitimi bırakarak hastanede bir işleri olduğunda bana gelmelerini söylüyordum.

Hafta sonlarını da özellikle maç seyredilen kahvelere gidiyor, oradaki insanlarla kaynaşıyordum.

Bu tempo hep böyle devam edip gidiyordu. Çalışmalarım kısa zamanda meyvelerini vermeye başlamış, hastanedeki odamın önü kalabalıktan geçilmez bir hale gelmişti. Bu arada açılış, sünnet, nişan, düğün davetiyeleri de yağmur gibi yağmaya başlamıştı.

Cenazelerin, düğünlerin hiçbirini ihmal etmiyor, iyi günde de kötü günde de insanların yanında olmaya özen gösteriyordum. Dinî ve millî bayramları yılbaşı kutlamalarını atlamıyor, herkese kart atıyordum. Kuruculuğunu yaptığım Zeytinburnu Vakfı'nda da bir çalışma ofisim vardı. Oradaki sekreter arkadaşa temas kurduğum insanların telefon ve adreslerini verip sokak sokak, mahalle mahalle tasnif etmesini söylüyordum.

Bu çalışmam yeni Belediye Başkanı Murat Aydın'ın da dikkatini çekmiş, bir keresinde bana, "Belediye başkanıyken böyle çalışsan biz senden belediyeyi alamazdık" demişti.

Aynı şekilde Zeytinburnu'nun emektar gazetecisi Kemal Yıldırım'ın da diline düşmüştüm. "Başkanım ne çok çalışıyorsun" diye takılırdı.

Bu arada çeşitli yerlerden davetler alıyor, mümkün olduğunca katılmaya çalışıyordum. Bu davetlerden biri de Merkezefendi'deki Çiftlik İlkokulu müdiresinden geldi. Velilerin de kahvaltıda bulunmaları şartıyla kabul ettim. Çok zengin, çok güzel bir kahvaltı sofrası hazırlamışlardı. Keyifle kahvaltımızı yaptık. Kahvaltı sonunda beni bir sürpriz bekliyordu.

Okul Müdiresi üç dört aydır güvenlik görevlisinin maaşını ödeyemediklerini söyleyip, bu konuda yardımcı olmamı istedi. Ben de mecburen Zeytinburnu Vakfı'ndan üç bin lira bağışta bulundum. Böylece hayatımın en pahalı kahvaltısını yapmış oldum.

Zeytinburnu'ndaki çalışmaların yanında Giresun'u da ihmal etmemeye çalışıyordum. Birkaç defa Giresun'a gittim. Bu gidişlerimde esnaftan beni tanıyanlar oluyor, çoğu zaman para almıyorlardı. Bu da beni çok mutlu etmişti.

Can Sıkan Bir İftira...

Belediye başkanlığı dönemimi anlatırken; mevzuatın ağır işleyişini aşmak, Zeytinburnu'ndaki değişimi hızlandırmak için bazı kuralları göz ardı ettiğimi, bir açıdan gözü kara bir belediyecilik yaptığımı söylemiştim.

Bu gözü karalığımın sonuçlarından biri Cevizlibağ'daki Yeşil Kundura binasıdır. Projenin ilçeye sağlayacağı katkıyı düşünerek ruhsat ve onay istemeden inşaatın yapılmasına göz yummuştum.

Bunu yaparken de onlardan dolaylı veya dolaysız en ufak bir bağış, katkı, para almamıştım. İnşaata başlarken veya tamamlarken bizimle Yeşil Kundura'nın sahibi olan Mustafa Yeşil değil de yeğeni Hüseyin Bey muhatap olmuştu.

Belediye başkanlığından sonraki süreçte bir yandan hastanede çalışıp bir yandan da vatandaşlarla diyaloğumu devam ettirmek için çabalarken bir gün Balıklı Rum Hastanesi Vakfı'nın Yönetim Kurulu başkanıyla karşılaştım.

Yeşil Kundura'nın sahibi olan Mustafa Yeşil'in benden şikâyetçi olduğunu, inşaat esnasında onları yorduğumu ve bazı parasal taleplerde bulunduğumu söyledi. "Mümkün değil. İnşaatları kaçak olduğu halde bitirmelerine göz yumdum. Bu süreçte ne kendileriyle görüştüm ne de talepte bulundum" diye isyan ettim.

Suçlama çirkindi ve benim çok ağırıma gitmişti. Bunu duyduktan sonra günlerce Mustafa Yeşil'le görüşmeye çalıştım. Ancak telefonlarıma çıkmadı. Sonunda kızına ulaştım. Yapılan suçlamaların yakışıksız ve terbiyesizce olduğunu, kendileriyle en ufak bir temas bile kurmadığımız halde niçin böyle bir iftirada bulunduğunu sordum.

Sonradan öğrendim ki, aile adına inşaatı takip eden yeğenleri Hüseyin, benim adımı kullanarak yüklü miktarlarda paralar almış ve bunu iç etmiş. Sonra da kendisi onlardan ayrılıp Beylikdüzü'nde bir ayakkabı fabrikası açmış.

Bu bilgiyi edindikten bir müddet sonra Ataköy'de Hüseyin'le karşılaştık. Yanında Lescon Ayakkabıları'nın sahibi Aydın Erbay da vardı. Yakasına yapışıp hesap sordum. "Kendi yaptığın hırsızlığı bizim üzerimize atmaya utanmıyor musun?" diye üzerine yürüdüm. Aydın Bey elimden zor aldı.

Sarıgül-Derviş

O günlerde siyasette büyük bir boşluk vardı. Sağda ve solda bu boşluğu doldurmak için çeşitli çalışmalar yapılıyor, Kemal Derviş, İsmail Cem ve Mustafa Sarıgül'ün yeni bir parti kuracakları söyleniyordu.

Bu söylentilerin yoğunlaştığı günlerde Sarıgül'ü ziyarete gitmiştim. Eşi Aylin Hanım'ın da olduğu bir ortamda hem konuşuyor hem de televizyon izliyorduk. Televizyonlar Kemal Derviş'in Amerika'dan gelişini canlı yayınlıyordu. Havaalanının kapısında, âdeta bir basın ordusu tarafından karşılanan Kemal Derviş, yeni parti çalışmalarıyla ilgili sorulara cevap verirken, "Politikaya CHP'de devam edeceğim" dedi.

Seçim Tahmini...

2002 Kasım seçimlerine çok az bir zaman kalmıştı. Bahçeşehir Üniversitesi'nin sahibi Enver Yücel ve Prof. Dr. Eser Karataş ile Eminönü'ndeki Sepetçiler Kasrı'nda oturuyorduk. Eser Hoca, "Sence Ak Parti iktidara gelir mi?" diye sordu. "Gelir hocam, gelir ve başarılı olurlar. Çünkü davalarına sahip çıkıyor, çok çalışıyorlar. İktidara geldiklerinde de çok iyi vergi toplar, devletin kaçaklarını kapatırlar. Her ilçe başkanı, her partili vergi memuru gibi çalışır. Bu yüzden başarılı olurlar" dedim.

Yıllar sonra Eser Hoca ile karşılaştığımızda bu sohbetimizdeki öngörümü hatırlatarak, "Sen haklı çıktın Adil" dedi. AKP'nin ilk yılları öyleydi.

Giresun'da Seçim Çalışmaları...

Anavatan Partisi ile de bağlarımı koparmamıştım. Seçim çalışmaları esnasında çağırdıkları yerlere gidiyor, konuşmalar yapıyordum.

Bu kapsamda Giresun'un Dereli ilçesine gittik. Pazar yerine otobüsümüzü çektik ve adaylarımızı tanıtmaya başladık. Mikrofon bendeydi. Ben devlet memuru olduğum için kendimi göstermiyor, otobüsün içinden takdimleri yapıyor, sloganları, vaatleri sıralıyor, özetle konuşulması gereken her şeyi söylüyordum. Adaylarımız sadece kendini gösterip iniyordu.

Erdal Çalış otobüste koridorun sol tarafında önde oturuyor, ben de sağında oturuyordum. Bir ara Erdal'ın yüzüne bakıp kalabalıklara hitap eder gibi konuşmaya başladım:

Bu memleketin her toprağı bizimdir karış karış,
Yarışacaksan bu memlekete hizmet için yarış,
Erken olursa kalkış, tez olur menzile varış
İşte genç yaştaki milletvekili adayınız Erdal Çalış!

Bu sözleri duyunca Erdal birden heyecanlandı. Sevinçten âdeta bayram ediyordu. “Başkanım bu nereden çıktı?” diye bağırdı. “Şimdi yazdım” dedim. “Aman bunu unutmadan bir kâğıda yazalım” dedi.

Bu şekilde Piraziz’e vardık. Erdal Çalış’ın ilçesiydi. Kalabalık toplanmış bizi bekliyordu. Meydana otobüsümüzü çekip konuşmalarımızı yaptık. Erdal Çalış’ın takdimini yolda ağzımdan dökülüveren dörtlüğü okuyarak yaptım. Biraz sonra otobüsün kapısına bir adam geldi. Yöresel şivesiyle “Biraz önce okunan şiiri bana verir misiniz?” “Amca öyle bir şiir yok, öylesine uydurduk” diye adamı başımızdan savdım.

Milletvekili adaylarımızdan biri de Hüseyin Adanur idi. Benim başkanlık dönemimde meclis üyesiydi. Anavatan’dan seçilmişti. Başta rakip olsak da partisine geçince ortak siyaset yapmıştık. Matbaacılık yapan bir iş adamıydı. Onu da şöyle takdim ettim:

“Genç yaşta elinde tahta bavulla İstanbul’a göç eyleyen, işçilik yapan, çalışan, çalıştıkça kazanan, iş adamı olan, kazandıkça memleketini unutmayan, Giresun’un her şeyine sahip çıkan, her zaman veren el alan elden üstündür diyen hemşerimiz Hüseyin Adanur sizlere hitap edecek!”

Piraziz’den sonra milletvekili adaylarından ayrılıp Güce ilçesine geçtim. Belediye başkanı ile ilçe başkanı beni karşıladılar. “Anavatan olarak bizim dolaşacak yüzümüz yok. Biz seni görmek, hasret gidermek için çağırmıştık” dediler. Güzel ikramlarda bulunduktan sonra beni yolcu ettiler.

Güce’nin Tevekli adında güzel bir köyü vardır. Dönüşte buradan geçerken, caminin avlusunda toplanmış köylüleri gördüm. İnip kendimi tanıttım. Beni candan karşıladılar. “Gel doktor senin buralara çok emeğin var. Hâlâ senin gönderdiğin kamyon çalışıyor” dediler.

Sonra bir cenaze nedeniyle Çanakçı’nın İnanca köyüne gittim. Orada da candan ilgi gösterip bağırlarına bastılar. Nereye oturtacaklarını, ne ikram edeceklerini bilemediler. Hep bir ağızdan dedikleri şuydu: “Buraya bir milletvekili gelse oturtmayız ama senin yerin başka. Sen buralara çok hizmet ettin.”

Seçimler ve Yeni Bir Siyasi Tablo...

Bu kısa seçim çalışmasında Anavatan Partisi’nin iyice eridiğini, halk nezdinde itibarının kalmadığını açık bir şekilde görmüştüm. Sadece Anavatan Partisi değil Doğru Yol Partisi ve Demokratik Sol Parti de aynı durumdaydı.

Buna rağmen partinin bana vermiş olduğu görevi yapmış, İstanbul’a dönmek için yola çıkmıştım.

Beni Giresun’dan Trabzon’a milletvekili adayı Hüseyin Adanur’un şoförü getirdi. Yolda şoföre, “Oğlum senin patron kaç oy alır?” diye sordum. O da, “Başkanım hiçbir fikrim yok. Ama sen siyasetçisin bilirsin” dedi. “Yaz bunu bir kenara, on dört bin oy alır” dedim.

Seçim sonuçları açıklandığında tahminimin ne kadar isabetli olduğunu gördüm. Beni sadece yirmi beş oyla yanıltarak on dört bin yirmi beş oy aldı.

Trabzon’da Profesör Yakup Kepenek ve Cumhuriyet Gazetesi’nin bölge muhabiriyle konuştuk. Muhabir arkadaş, CHP’nin Giresun’da çok iyi olduğunu söyledi. Onlara bu seçimde Ak Parti’nin sürpriz yapacağını, CHP’nin ancak bir milletvekili çıkarabileceğini söyledim. Sonuçlar aynen dediğim gibi oldu.

Sadece Giresun’da değil, tüm Türkiye’de Ak Parti büyük sürpriz yaptı. 3 Kasım 2002 tarihinde yapılan seçimler bütün ezberlerin bozulduğu bir seçim oldu. Önceki seçimde mecliste olan tüm partiler yürürlükte olan %10 seçim barajına takılarak Meclis dışı kaldılar. 1999 seçimlerinde %8.7 oy alarak barajı ge-

çemeyen CHP ve yeni kurulan AKP meclisin iki partisi oldular. DYP %9.5, MHP %8.3, YP %7.6, ANAP %5.2 ve DSP %1.2 oy alarak âdeta silindiler.

En önemlisi de bütün partilerin baraja takılması nedeniyle %34.2 oy alan AK PARTİ, milletvekili oranında %66'lık bir orana ulaşarak güçlü bir şekilde tek başına iktidara geldi.

Ali Talip Özdemir'in Genel Başkanlığı...

3 Kasım 2002 seçimleri sonuçları itibarıyla Türk siyasetini çok etkiledi. Baraj altı kalan merkez sağ partilerin liderleri birer birer siyasetten çekildiler.

Anavatan Partisi'nin 2003 yılındaki kongresinde iki genel başkan adayı yarıştı. Bunlardan biri Ali Talip Özdemir, diğeri Lütfullah Kayalar idi.

Giresun İl Başkanı Muammer Usta, Ali Talip Özdemir'i destekliyordu. Kongre öncesi beni arayıp fikrimi sordu. Ben de Ali Talip'in bu işi götüremeyeceğini, sadece kartvizitinde ANAP Genel Başkanı yazması için seçilmek istediğini söyledim. Muammer Usta, benim bu sözlerime rağmen Ali Talip Özdemir'i desteklemekten vazgeçmedi. Kısa zaman sonra da yanıldığını gördü. Ali Talip istifa etti. Beni arayıp "sen haklıymışsın" dedi.

Genç Partiye Tepki...

2002 seçimlerinin en sürpriz partilerinden biri de Cem Uzan'ın kurduğu Genç Parti idi. Özellikle sahip olduğu medya gücüyle çok başarılı bir kampanya çıkarmış, statlarda döner-ekmek dağıttığı İbrahim Tatlıses konserleriyle büyük kalabalıklar toplamıştı. Hatta bir çok kişi Genç Parti'nin hükümet ortağı olacağını söylüyordu. Fakat ben öyle düşünmüyordum. Cem Uzan'ın Amerikan karşıtı söylemleri ve Amerikan şirketi Motorola'yı dolandırmış olmasından dolayı ABD'nin ona şans vermeyeceğine inanıyordum. Nitekim dediğim oldu.

Yine de bu seçimde aldığı %7'lik oy büyük başarıydı. Zeytinburnu'nda Genç Parti'de siyaset yapan bazı gençlerin benim hakkımda dedikodu yaptıklarını, ardımdan atıp tuttuklarını duyuyordum. Benim Genç Parti'ye gelmek istediğimi, fakat kendilerinin bunu istemediklerini söylüyorlardı. İşi iftira atmaya kadar götürmüşlerdi.

Halbuki benim asla öyle bir düşüncem yoktu. Çünkü bu partinin kalıcı olacağına inanmıyordum. Hatta, Anavatan Partisi eski ilçe başkanı Ercihan Ekşi buraya geçmek istiyor, ben de onu vazgeçirmeye çalışıyordum.

Bu söylenti ve iftiralar devam edince Perpa'nın başkanı Mithat Gümlü'ye gittim. Mithat Bey, Genç Parti'de ağırlığı olan bir adamdı. Kendisine, "Ben hiç yanınıza geldim, partinize girmek istedim mi? Adamlarınıza söyleyin; benimle ilgili konuşan şerefsizdir" diye sert bir çıkış yaptım.

DYP Genel Başkanı Mehmet Ağar...

Mesut Yılmaz gibi Tansu Çiller de tasfiye olmuş, DYP'nin başına Mehmet Ağar gelmişti. Kendisi hukukumuz olan birisiydi. Yeşilköy'de bir restoranda karşılaştık. Yanında Yalım Erez de vardı. Hal hatır faslından sonra ne yaptığımı sordu. Hastanede çalışmaya devam ettiğimi söyledim. "Siyaset var mı?" dedi. "Zeytinburnu'nda belediye başkanlığı için uğraşıyorum" dedim. "Adaylık için kimseye verilmiş sözün var mı?" dedi. "Ben devlet memuruyum, kimseye de söz vermedim" dedim. CHP'ye de katılmamıştım.

Hakikaten de hiçbir parti ile bu anlamda görüşmem olmamış, Anavatan Partisi'nden de iyice kopmuştum. "Kimseye söz verme, ben seni arayacağım" dedi. Daha sonraları Kutlu Aktaş, Mehmet Ağar ile benim için görüştüğünü ve benden övgüyle bahsettiğini duydum.

Ancak beni aramadı. Sadece DYP İlçe Başkanı İbrahim Şencan gelerek partilerinin teklifini iletti. Ben de kibarca reddettim. Çünkü genel başkanıyla doğrudan görüşen biri olarak o benim muhatabım olamazdı. Kaldı ki yavaş yavaş kararımı belirginleştirmeye başlamıştı. CHP'de politika yapmak konusunda kararımı vermek üzereydim.

Bu arada sosyal faaliyetlerime de devam ediyor, kısa adı ZEVAK olan Zeytinburnu Vakfı ve Eğitim Gönüllüleri Vakfı'nda çocuklar için eğitim çalışmaları yapıyordum. Bu çalışmalar kapsamında çocukları okullarından alıp Fındıkzade'deki eğitim parkına götürüyordum. Orada çocuklar için İngilizce dersleri ve tiyatro eğitimleri veriyorduk.

Oğlumun Sünnet Merasimi...

Derken oğlumun sünnet merasimini yapmaya karar verdik. Yeşilköy'deki Çınar Oteli kiralayıp davetiye bastırdıktan sonra eşimle birlikte davetli listesi üzerinde çalışmaya başladık. Baktık ki; zengini, fakiri, orta hallisiyle her kesimden tanıdığımız var. Bunların hepsini aynı ortama getirmek zor olacak, dört grup halinde yapsak malî açıdan güç yetirmek zor olacaktı. Sonunda ani bir karar vererek sünnet düğünü yapmaktan vazgeçtik. Davetiyeleri bastırdığımız, salonu kiraladığımız halde iptal ettik. Ne kadar isabetli bir karar verdiğimizi yaşadığımız bir olay bize gösterdi.

Hastanede oğlumun sünnetini yaptırmış, ağrılı bir şekilde odasına çıkarıyorduk. Asansörde iken telefonum çaldı. Baktım, Zeytinburnu'ndan bir arkadaşım arıyor. "Şu an oğlumu sünnet ettiriyorum daha sonra konuşuruz" deyip kapattım. O arkadaş iki gün sonra beni tekrar aradı. "Aşk olsun başkanım sünnete bizi çağırmadın. Yeğenimize bir altın takamaz mıydık" diye sitem etti.

Fincandaki Kısmet...

Hastane, sosyal faaliyet, ziyaretler, açılışlar, düğünler derken sürekli çalışıyor, iddialı bir şekilde 2004 seçimlerine hazırlanıyordum. Yine de seçimler ne olacak diye içimde bir merak doğmuştu.

2017'de vefat eden çok güvendiğim bir falcı vardı. Kalkıp ona gittim. "2004 seçimlerinde ne olacak?" dedim. Falcı benim fincana uzun uzun baktıktan sonra, "Adil, bir balık fincanın ağzına kadar gelmiş ama geri durmuş. Senin iş son anda olmayacak" dedi. Biraz canım sıkıldı ama çalışmalara hiç aralıksız devam ettim. (Falcı 2017'de vefat etti.)

Mustafa Sarıgül'ün Yaklaşımı...

2003 yazında Antalya'ya tatile gitmiştik. Mustafa Sarıgül de eşiyle birlikte oradaydı. Sabahtan akşama kadar birlikteyiz. Güneşleniyoruz, denize giriyoruz, sohbet ediyoruz. O dönemde Sarıgül ile Deniz Baykal'ın arası iyiydi. 2004 seçimlerinde CHP'den aday olmayı düşündüğümü söyleyip ondan yardımcı olmasını istedim. "Sen yarın benim yerime oynarsın" şeklinde hiç beklemediğim bir cevap verdi. Büyük bir şaşkınlık içinde, "Biz seninle rakip değiliz ki; niçin senin yerine oynayayım" dedim.

Bu arada 3 Kasım 2002 seçimlerinde beklenmedik bir oy almasına rağmen Meclis'e giremeyen Genç Parti Genel Başkanı Cem Uzan, ülkenin dört bir yanında mitingler yapıyor, hükümete ve özellikle de Tayyip Erdoğan'a ağır sözlerle saldırıyordu. Zira hükümet, Uzan Ailesi'ne ait Çukurova ve Kepez Elektrik'e el

koymuş, İmar Bankası ve Adabank için de tedbir kararı aldırmıştı. Bütün göstergeler, Uzan imparatorluğunun çökmek üzere olduğunu gösteriyordu.

Mustafa Sarıgül bu gelişmelerden hareketle sözü Cem Uzan'a getirdi. Siyaseten tasfiye edileceğini söyledi. Ondan sonra Tayyip Erdoğan'a değinerek, "yakında o da yıpranacak" dedi. Bu sözlerle siyasette yeni bir alan açılacağını ve kendi yıldızının parlayacağını söylemek istiyordu.

Zeytinburnu'nda CHP'den belediye başkan adayı olmayı kafaya koymuştum. Yine bir gün Taksim Titanik Otel'in lobisinde oturmuş Sarıgül ile sohbet ediyorduk. Yanımızda Mehmet Aygün de vardı. Ben, sözü bir kez daha 2004'te yapılacak yerel seçimlere getirerek, Zeytinburnu için çalıştığımı söyledim. Sarıgül, beni hafife alırcasına dudak büktükten sonra, "Ben orada bir araştırma yaptıracağım, bakalım ne kadar karşılığın varmış" dedi.

Hemen yanımızda bir anket firmasını aradı. Benim, Hasan Yılmaz'ın ve Muzaffer Çavuoşoğlu'nun da isimlerini söylerek "Zeytinburnu'nda bu isimlerle ilgili bir çalışma yapın" dedi. Aradan bir hafta geçti. Mehmet Aygün telefonla beni aradı. "Adil, Sarıgül'ün araştırmasında iyi çıkmışsın" dedi.

Zaten eski ilçe başkanı Metin Doğan, meclis üyesi İsmail Terzi gibi CHP tabanının sevdiği isimler benim adaylığımı istiyorlardı. Mevcut İlçe Başkanı Metin Gazioğlu da ne zaman karşılaşsak benim gücümü kabul eder, benim tek başıma bir parti olduğumu söyler, buna rağmen adaylık için Mustafa Ekiz'i desteklediklerini ifade ederdi.

Bu yaklaşım çok tuhafıma giderdi. Halk tarafından benim çok sevildiğimi ve karşılık bulduğumu kabul etmelerine rağmen niçin başka bir adayı destekliyorlar? Bir ilçe başkanının en önemli amacı seçim kazanmak değil mi? diye düşünürdüm.

CHP'ye Geçiş ve Adaylık Mücadelesi...

Zeytinburnu'nun siyaset duayeni ve CHP'nin de en saygın isimlerinden biri olan Ali Çelik'e çok saygı duyar, yaşı itibarıyla da hürmet ederdim. Belediye başkanı iken de, ne işi olursa yapılması için titizlik gösterirdim.

Sağ olsun CHP'ye katılmama vesile oldu. Daha sonra da bir akşam yemeğinde belediye başkanlığı için adaylık müracaatında bulunmamı istedi.

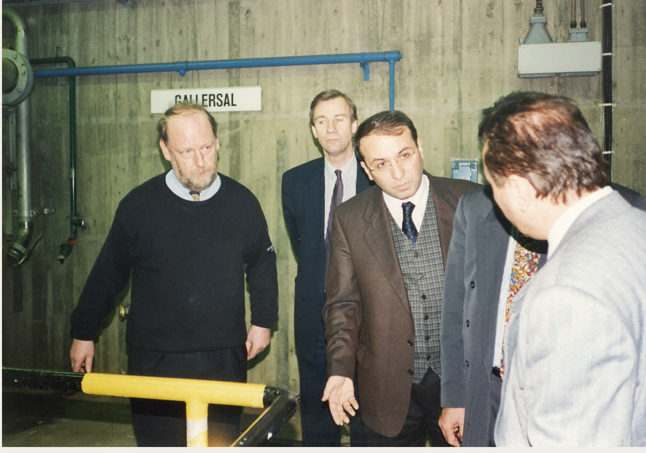
Benimle birlikte yedi aday adayı vardı. İşin ilginç yanı beni bu iş için teşvik eden yetmiş beş yaşındaki Ali Çelik de aday adaylarından biriydi. Mustafa Ekiz, belediye başkanıyken yardımcılığımı yapan Fikret Konya, Avukat Metin Taran gibi isimler de diğer aday adaylarından bazılarıydı. Bu yedi isim arasından çıkıp aday olmak için parti içinde ciddi bir çalışma başlattım.

Benim dönemimde de belediyenin önemli müteahhitlerinden biri olan Yusuf Yerlikaya'nın abisi Sinan Yerlikaya CHP Merkez Yürütme Kurulu üyesiydi. Onunla görüşerek abisinin desteğini istedim. Yardımcı olacağına söz verdi. Fakat sonradan diğer adaylardan Metin Taran için Ankara'da çalışmalar yaptığını öğrenince büyük hayal kırıklığı yaşadım.

CHP'de Deniz Baykal ile birlikte Bülent Tanla, Önder Sav, Mehmet Sevigen ve Eşref Erdem'den oluşan beşli bir komisyon vardı.

Eski bakanlardan İbrahim Özdemir de, komisyonun en etkili üyelerinden Bülent Tanla ile dünürdü. Giresun Spor Kulüp Başkanı Osman Çırak ile bizim Giresun Vakfı'nın yöneticisi Ahmet Hıra, beni İbrahim Özdemir ile bir araya getirdiler. İbrahim Özdemir ile daha önceden aramız açılmıştı. Buluşmada hem aramızı düzelttik hem de dünürü vasıtasıyla destek olacağına dair söz verdi.

Bu arada siyasetin çirkin çarkı da işlemeye devam ediyordu. CHP İlçe Başkanı Metin Gazioğlu'nun benim aleyhimde bir dosya hazırlayıp İl Başkanı Şinasi Ök-

İsveç'te atık arıtma tesisinde inceleme yaparken.

Necmettin Erbakan ile birlikte.

Yakın dostum Adnan Şenses ile.

tem'e verdiğini duydum. Hemen randevu alıp yanına gittim. Beş yıllık belediye başkanlığım sırasında bir defa bile hâkim karşısına çıkmadığımı söyleyerek, "suçlama her neyse hesaplaşmaya hazırım" diyerek meydan okudum. Bana hiçbir cevap veremedi. Ama hakkımda kampanya yapmaya devam ettiler. Zira il yöneticisi Atilla Aytaç, ilçe başkanı Metin Gazioğlu'nun kuzeniydi. Ve bana karşı il başkanını sürekli olarak dolduruyordu. Ankara'da aday tespiti yapılırken Bülent Tanla beni aradı. "Adil hayırlı olsun, beşli komisyondan sen çıktın. Ankara'ya gel" dedi. İlk uçakla hemen yola çıktım. Ertesi gün saat on bir sularında Bülent Tanla'nın evine gittim. Beykoz Belediye Başkanı Alaattin Köseler de oradaydı. Kısa bir görüşme yaptık. Bülent Tanla hayırlı olsun dedikten sonra kampanya için ne kadar para ayırdığımı sordu. Ben de beş yıldır aralıksız çalışma yaptığımı, Zeytinburnu'nun beni çok iyi tanıdığını, dolayısıyla para harcamama gerek olmadığını söyledim.

Bu sorunun sorulmasından dolayı biraz canım sıkılmış olmakla beraber dışarı çıkar çıkmaz CHP ilçe başkanını aradım. "Bizim adaylığımızda karar kılınmış, oturup konuşalım" dedim. Daha sonra da Zeytinburnu Belediye Başkanı aynı zamanda Ak Parti'nin adayı olan Murat Aydın'ı aradım. "CHP'nin adayı benim. İkimize de hayırlı uğurlu olsun" dedim.

Aynı akşam Merkez Yürütme Kurulu son toplantısını yapmak üzere toplanıyor. Toplantı esnasında kurul üyeleri Sarıyer ile Kağıthane için anlaşmazlığa düşüp birbirlerine giriyorlar. Orada benim en büyük destekçim olan Bülent Tanla da doğum günü bahanesi ile toplantıyı terkedip İstanbul'a dönüyor. O gittikten sonra benim ismim üzerinde de yeni bir tartışma başlıyor. Tartışma sonunda benim ismimi geri çekiyorlar. Adaylık konusunda ümidini kesip İstanbul'a dönüş hazırlıklarına başlayan Mustafa Ekiz'i geri çağırıp adaylığını tescil ediyorlar.

Ben bu haberi aynı gece otel odasında öğrendim. Çok moralim bozuldu. O moral bozukluğuyla Mustafa Sarıgül'ü aradım. "Bana hiç sahip çıkmadın, bunun hesabını sana soracağım" diye bağırarak telefonu yüzüne kapattım.

O arada telefonum çaldı. Baktım, Celal Adan arıyor... Aklıma Mehmet Ağar ile yaptığımız görüşme geldi. Herhalde CHP adaylığının olmadığını öğrendiler, adaylık teklif edecekler diye düşündüm. Hiç kimse ile konuşacak halim yoktu. Telefonu açar açmaz, "Bu saatte beni niçin arıyorsun?" deyip, konuşmasına bile fırsat vermeden kapattım.

Ankara'dan İstanbul'a döndüğüm günün akşamı Trakyalılar Derneği'nin, Öğretmen Evi'nde yemeği vardı. Ayağımın tozuyla toplantıya gittim. İçeri girdiğimde salonda bir alkış koptu. İlçe başkanı başta olmak üzere teşkilâtta benim adaylığıma karşı çıkan herkes kapıda karşıladı. Hiçbir şey olmamış gibi küskünlük, alınganlık göstermeden gidip masalarına oturdum. Seçimi kazanmaları için elimden geleni yapacağımı söyleyip rahatlamalarını sağladım.

CHP'de Çalışmaya Devam...

Adaylar belli olmuş, kampanya başlamıştı. CHP'nin ilçe belediye başkan adayı Mustafa Ekiz, büyükşehir adayı Sefa Sirmen'di. Kolları sıvayıp çalışmaya başladım. Seçim otobüsüne çıkıp mikrofonu elime aldım. Artık her karışını ezbere bildiğim Zeytinburnu sokaklarını, caddelerini meydanlarını çınlatmaya başladım: "Ben Doktor Adil Emecan! Başkanınız, doktorunuz, kardeşiniz! Sizlerden CHP'ye oy istiyorum. Büyükşehirde Sefa Sirmen'i, Zeytinburnu'nda Mustafa Ekiz'i destekleyin!"

Ben anons yaparak dolaştıkça herkes dikkat kesiliyor, kahve ve çarşı önlerinde kalabalıklar, küçük miting kümeleri oluşuyordu. Adliye Meydan'na geldiğimizde ilçe başkanını trafik ışıklarında beklerken bulduk. Yanında da belediye başkan adayı Mustafa Ekiz duruyordu. İlçe başkanı otobüse yaklaşarak başını uzattı ve âdeta yalvaran bir sesle, "Adil Bey, Mustafa Bey'i de yanınıza verebilir miyiz?" dedi. "Gelsin" dedim. Onu da yanıma alarak caddeleri dolaşmaya devam ettim.

Aynı tempoyla diğer günlerde de çalışmaya devam ettim. Bir defasında sabahtan akşama kadar Zeytinburnu'nu dolaştık. Ön koltukta bir hanımefendi oturuyordu. Meğer Sefa Sirmen'in eşiymiş. Gün boyu çalışmamıza şahit oldu. Gece ayrılırken, "Adil Bey kardeşim size sarılıp öpebilir miyim" dedi. Teşekkür edip yanaklarımdan öptü. "Ne olur Sefa'yı yalnız bırakma" diye de ricada bulundu. "Başım üstüne yenge" dedim.

Bir gün de Taksim Meydanı'nda CHP otobüsüne binip Bağcılar'a doğru yola çıktık. Ben yine mikrofonu elime alıp anonsa başladım. "İnşallah Sefa Sirmen gelecek, dertler bitecek" diye bağırıyordum. Sesi duyan vatandaşlar otobüse doğru dönüp bakıyor, Sefa Sirmen de onlara el sallıyordu. Şoförün hemen arkasındaki koltukta oturan iki il yöneticisi müdahale etmek istediler. "İnşallah, maşallah böyle anons mu olur" dediler. Ben de, "Bağcılar'a gidiyoruz arkadaşlar! Orada inşallah maşallahlarla üç dönemdir seçim kazanan bir belediye başkanı var" diye karşılık verdim. Neyse ki tartışmayı uzatmadılar.

O gün Bağcılar'dan sonra Kağıthane'ye de gittik. Her sustuğumda Sefa Sirmen "Adil oğlum Allah aşkına devam et" diye müdahalede bulundu.

Bir keresinde de Sefa Sirmen'i Merter Green Park Otel'de yapılan Zeytinburnu Giresunlular Derneği'nin gecesine götürdük. İçeri girdiğimizde beni de anons ettiler. Salon âdeta alkıştan inledi. Sefa Sirmen şaşkınlığını gizleyemeyip, "Adil, seni ne kadar çok seviyorlar" dedi.

O gecede Belediye Başkanı Murat Aydın da bir konuşma yaptı. Gösterilen ilgiyi tanımlamak için, "hemşerilerimiz misafire ilgiyi severler" dedi. Halbuki o ilgi hemşerilerimin bana olan teveccühüydü. Aday olamadığım için üzüldüğümü düşünüp beni rahatlatmak istiyorlardı. Birkaç gün sonra aynı salonda CHP Zeytinburnu Gecesi yapıldı. İl başkanından büyükşehir adayına kadar herkes oradaydı.

Mustafa Ekiz belediye başkan adayı olarak sahneye çıktı. Bu arada aday adaylarını sahneye çağırdı. Önce ben kalktım. Anne babasını tanıyordum. Gidip ellerini öptüm. İl başkanı ve büyükşehir adayı Sefa Sirmen'in ellerini sıktım. Yedi kişi sahnede ip gibi dizildik. "Yedi yürek, tek bilek çalışacağız" dedik. Sıra ile konuşmalarımızı yaptık. Ben konuşmamda, "Farklı partilerde siyaset yapmış olabiliriz ama 2002'den sonra Türkiye farklı bir mecraya girdi. Ben hangi partide olursam olayım her zaman Mustafa Kemal'in yanındayım, Atatürkçü'yüm" dedim. Salon alkıştan yıkıldı. O gecenin sabahı Sefa Sirmen ile birlikte İl Başkanı Şinasi Öktem'i ziyaret ettik. Şinasi Başkan, "Aslında aday sen mişsin, ağzımıza yaptın" dedi.

Seçimler öncesi son seçim mitingimizi Feriköy Stadı'nda yaptık. Akşam beşte seçim yasağı başladı. Biz de Sefa Sirmen'le birlikte Taksim'deki otele doğru yola çıktık. Sefa Bey, gün boyu Şişli sokaklarını gözlemiş, kendisiyle ilgili hiçbir afişin asılmadığını görmüştü. Sarıgül'ü kastederek "Adil, görüyor musun? Bir tane bile afişimi asmamış" diye bana şikâyette bulundu.

28 Mart 2004 Pazar sabahı yapılan seçimlerde İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı'nı %41.7'lik oy oranıyla Ak Parti'nin adayı Kadir Topbaş kazandı. Sefa Sirmen ancak %37oy alabildi.

Zeytinburnu'ndaki durum büyükşehirden daha kötüydü. Ak Parti adayı Murat Aydın %52.71'lik oy oranıyla fark atmış, CHP Adayı Mustafa Ekiz %19.8'lik oy oranıyla çok gerilerde kalmıştı.

2004 sonrasında da CHP'deki çalışmalarım devam etti. Bu çalışmalar daha çok Meclis'te gündeme alınmasının faydalı olacağını düşündüğümüz konularla ilgili destek olma şeklindeydi.

Sarıgül'ün Yanında...

Mustafa Sarıgül 2004 seçimlerinde CHP'nin Şişli belediye başkan adayı olmuş ve %67'nin üzerinde oy alarak seçilmişti. Bu yüksek oy oranından aldığı ce-

saretle CHP liderliğine oynamaya başlamıştı. Bulduğu her platformda Deniz Baykal'ın partiyi halktan kopardığını söylüyor ve olağanüstü kurultay çağrıları yapıyordu.

Recep Tayyip Erdoğan ve Kadir Topbaş'ın danışmanı Erman Tuncer Hoca'nın babasının cenazesine katılmak için Atatöy 5. Kısım Camisi'ne gitmiştim. Cenaze töreninden sonra Sarıgül'le gece açılan telefon sayılmaz deyip uzun bir görüşme yaptık. İlk kurultayda aday olacağını söyledikten sonra birlikte çalışmayı önerdi. Kabul ettim. Böylece önümüzde yeni ve hızlı bir süreç başlamış oldu.

2004 Temmuz ayında Sivas'a miting yapmaya gittik. Havaalanında kalabalık bir gazeteci grubu bizi karşıladı. Oradan otobüsle miting meydanına geçtik. Yol boyunca anonsları yaptım. Sarıgül'ün önündeki otobüse bindim. O gelmeden yapıyordum ki insanlar cama çıktığında göz göze gelsinler. Miting meydanı çok kalabalıktı. Heyecan dolu güzel bir program oldu. Daha sonra Mersin'de, Samsun'da, Çorlu'da mitingler yaptık.

Miting ve gezilerin yanı sıra özel bir kurmay heyetiyle Sarıgül'ün Ataköy'deki evinde toplantılar düzenliyor, kurultay öncesi durum değerlendirmeleri yapıyorduk. Aslında Mustafa Sarıgül'ün kapasitesini ve vizyonunu biliyor, CHP'yi sırtlayacak, ülkeyi yönetecek bir liderlik vasfının olmadığını görüyordum. Fakat vatandaş üzerinde inanılmaz bir sinerjisi vardı. Belediyenin imkânlarını çok iyi kullanıyor, bu imkânlarla her tarafa elini uzatıp herkesin derdini çözüyor, iş dünyasıyla, sanat ve medya dünyasıyla çok güzel ilişkiler kuruyordu. "Çare Sarıgül" sloganına vatandaş inanmış, sahip çıkmıştı.

Konjonktür olarak da solda bir değişim bekleniyordu. Deniz Baykal hizipçiliğiyle tabanı yormuş,iktidar beklentilerine karşılık veremez bir hale gelmişti. Ben siyasetin getirdiği bu konjonktürel değişim ihtiyacı nedeniyle Sarıgül'ün başarılı olacağına inanıyordum. Bu arada CHP yönetimi Olağanüstü Kongre kararı almış, Baykal'ın dışında Sarıgül de adaylığını açıklamıştı.

Kurultaya giderken Ankara'da Genel Merkez'e karşı alternatif bir merkez kurulu oluşturmuştuk. Bu kurulun çalışma merkezinin açılışını yapmış İstanbul'a geri dönüyorduk. Uçakta Sarıgül ve eşi Aylin Hanım en ön sıradaydılar. Ben de arkalarındaki üçüncü koltukta oturuyordum. Aramızdaki koltuğa Sinan Yerlikaya oturmuştu.

Yolculuk esnasında Sinan'la konuşmaya başladım. Belediye başkan adaylığı mücadelesinde bana verdikleri sözü tutmayıp rakip adayı desteklemelerini unutmamıştım. "Bu şeklide çalıştıkça nal toplamaya devam edersiniz" gibi sözlerle çıkıştım. Konuşmalarımızı Sarıgül duyup ayağa kalktı. Sinan Yerlikaya Baykalcı'ydı. Herhalde onunla konuşmama kızdı diye düşünüyordum. "Adil, uçaktan inince bir yere ayrılma, seninle bir yere gideceğiz" deyip yerine oturdu.

İnince onun arabasına binip karşıda Büyük Anadolu Kulübü'ne gittik. Ben önemli bir görüşme yapacağımız beklentisi içindeydim. Hiç de öyle olmadı. Etrafında dolanıp duran Korkmaz Karaca isminde genç bir çocuk vardı. Onun doğum günüymüş. Bir müddet onunla konuştu. Sonra dönüp geldik. Ben hayretler içindeydim. "Başkan bunun için mi getirdin beni?" diye tepki gösterdim.

Sarıgül nedense bu çocuğa çok önem veriyordu. Daha sonra parti meclisine filan aldı. TGRT'nin Amerikan Fox TV'ye satılmasında aracılık ettiği söylendi. Son derece anlamsız bulduğum bu ziyaretin ardından Anadolu Kulüp'ten ayrılıp Ulus'a, Ulus 29 isimli bir lokantaya geçtik. Baktım, sonradan Galatasaray Kulüp Başkanlığı yapacak olan Ünal Aysan eşi ve arkadaşlarıyla yemek yiyordu. Biz de onların masasına oturduk. Gece boyunca Ünal Beyle fısıldaşarak bir şeyler konuştular. Yemekten sonra eve dönerken Sarıgül, "Ünal Bey'den üç yüz otobüs aldım. Otobüsleri dolduracak ve Ankara'ya çıkartma yapacağız" dedi.

Sonraki günlerde televizyon ve gazetelere de bu yönde demeçler verdi. "30-40 bin kişiyi Ankara'ya toplayacağız" gibi iddialı cümleler kurdu. Ben bunları duydukça, "Bir bildiği vardır" diye düşünüyordum.

CHP'nin 13. Olağanüstü Kurultayı yeni genel başkanını seçmek için 30 Ocak 2005'te Ankara'da toplandı. Bir grup arkadaşla kurultayın yapıldığı salonun önüne gittik. Sarıgül, otuz-kırk bin kişiyle çıkartma yapacağız demişti, ortada üç-dört bini ancak toplanmıştı. Kalabalığı hareketlendirmek için hemen buradaki otobüse çıkarak anons etmeye başladım. İlleri sayarken Bingöl deyince aşağıda bir vatandaş, "Hah! Bizi de saydı" demiş. Bir yandan da aracın içindeki televizyondan salondaki gelişmeleri izliyordum. Divan Başkanlığı seçimleri yapılmış, Baykal yanlısı olan İstanbul İl Başkanı Şinasi Öktem Divan Başkanı seçilmişti. Aslında bu seçimden sonucun nasıl çıkacağı belli olmuştu.

Mustafa Sarıgül saat 12.00 civarında kurultay salonuna geldi. Tezahüratlar, sloganlar arasında itiş-kakışla içeriye girdi. Kısa bir zaman sonra da büyük bir arbede çıktı. Salonda gerilim yükselirken partililer arasında yumruklaşmalar oldu. Televizyondan duyduğumuz kadarıyla Sarıgül, Bakırköy Belediye Başkanı Ateş Ünal Erzen'e tokat atmıştı. Bu olaydan sonra salonun içi gibi dışarısı da karıştı. Ben hemen mikrofona sarılarak birlik beraberlik mesajları vermeye, ortalığı yatıştırmaya çalıştım. Bir müddet sonra da içeri girdim.

Divan Başkanı önce Mustafa Sarıgül'ü konuşmasını yapmak üzere kürsüye çağırdı. Bütün dikkatimi ona verdim. Zira Sarıgül, İstanbul'da bana, "Öyle bir konuşma yapacağım ki, iki-üç dakika sonra Baykal salonu terketmek zorunda kalacak" demişti. Ne var ki bu iddiası boş çıktı. İki de bir "Sayın genel başkanım, sayın genel başkanım" diye başlayıp Baykal'a laf çakmaya çalışıyor ancak bir türlü beceremiyordu. Tabiri caizse eline-yüzüne bulaştırdı.

Ardından Baykal sahneye çağrıldı. Ve âdeta kedinin fareyle oynadığı gibi Sarıgül'le oynadı ve onu perişan etti. Ben de dahil olmak üzere bütün Sarıgül taraftarları büyük hayal kırıklığı yaşadık. Ardından delege seçimlerine geçildi ve her şeye rağmen Sarıgül, aday olabilmesi için gereken delege sayısını yakaladı.

Genel başkanlık oylamasına kadar geçen süreçte otele geçtik. Orada, Ateş Beyle kavgası için "Abi, adama niye vurdun?" diye sordum. "Yerime oturmuştu" dedi. Sonra odasına çıkıp genel bir durum değerlendirmesi yaptık. "Katılım düşük olursa, 424 oyla seçimi alırız" dedi.

Sonra salona geri döndük. Genel başkanlık oylaması yapıldı. 1134 geçerli oyun 674'ünü alan Deniz Baykal yeniden genel başkan seçildi. Sarıgül beklediğinin üstünde bir sayıya ulaşarak 460 oy almış ancak bu oylar seçilmesine yetmemişti.

Yaşar Nuri Öztürk'ün İktidar Hayali...

Siyasette umduğunu bulamayan isimlerden biri de rahmetli Yaşar Nuri Öztürk'tü. 2002 seçimlerinde CHP'den milletvekili seçilerek meclise girmiş daha sonra Baykal ile anlaşamayarak istifa etmişti. Kendi partisini kuracağı yönünde haberler duyuluyordu. Ortak dostumuz Şekip Karakaya ile haber göndermiş, parti kurmaktan vazgeçmesini söylemiştim. O günlerde Ataköy'deki Galeria Alışveriş Merkezi'nde karşılaştık. Kasım kasım kasılarak bana doğru yaklaştı. "Adil, bana parti kurma diye haber göndermişsin" dedi. "Evet hocam, yabancıya mı söylemişim? Boşa emek harcama siyaset buna müsait değil" dedim. "İktidar olalım da görürsün" dedi. "İnşallah hocam, ben mahcup olayım" dedim.

Maalesef ben haklı çıktım. Hoca ilâhiyat alanındaki başarısını siyasete taşıyamadı.

Ticarette Hayal Kırıklığı...

2004 seçimlerinde aday olamadıktan sonra bir daha memuriyete dönmek istemedim. Kendi işimi kurmak, bir tıp merkezi açmak istedim. Ancak babam karşı çıktı. "Millete bedava hizmet etmeye alıştın, kimseden para alamazsın" dedi. Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastenesi'ne döndüm.

O günlerde estetik merkezleri meşhurdu. Bunun üzerine bir doktor arkadaşımla birlikte Yeşilyurt'ta estetik, güzellik merkezi açtık. Lüks bir semtte bu iş tutar, biz de iyi para kazanırız diye düşünüyorduk. Ancak beklediğimiz olmadı. Kısa zamanda büyük zarar ettik. Böylece ilk ticarî faaliyetimizi sükut-u hayalle kapatmak zorunda kaldık.

2005 yılı Ramazan ayının ikinci akşamı idi. Erkan Mumcu telefonla aradı. "Adilciğim, Zeytinburnu'nda askerlik yapan bir çocuk Güneydoğu'da şehit olmuş. Yarın ailesini ziyaret etmek istiyorum, bana eşlik eder misin?" dedi. O an için farklı partilerdeydik ama ne de olsa eski siyaset arkadaşımdı. Hayır diyemezdim. Ertesi gün Beş Telsiz Mahallesi'ndeki şehit evini birlikte ziyaret ettik. Erkan Bey, şehidin kardeşine eğitim sözü verdi. Daha sonra da bir bilgisayar gönderdi.

Babamın Vefatı...

Aynı yılın sonbaharında babamı kaybettim. Siyasette yaşadığım sıkıntı ve ayak oyunlarına rağmen hayatım boyunca insan biriktirmenin ne demek olduğunu orada gördüm. Sevenlerimiz o kadar çokmuş ki, cenaze namazında cami avlusu doldu taştı. Zeytinburnu'nun emektar gazetecisi Kemal'in bile dikkatini çekmişti. "Başkanım, sizin ne demek istediğinizi şimdi anladım" diye itirafta bulundu.

Üyelik Formlarını İmha Eden İlçe Başkanı...

Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastanesi'nde çalışmaya devam ediyor bir yandan da siyasi gelişmeleri yakından takip ediyordum. Partime katkı sunmak için yaptığım çalışmaları aralıksız sürdürüyordum.

Hastaneye genelde sabah 09.30 sularında giderdim. Bir sabah hastaneye yaklaşırken telefonum çaldı. Başhekim Sekreteri Gizem Hanım arıyordu. Mehmet Sevigen'in hastaneye geldiğini şu an başhekimin yanında olduğunu ve beni çağırdığını söylüyordu.

Yanlarına vardığımda Başhekim Sedat Bey, Mehmet Sevigen'e dönerek, "Adil çok çalışıyor. Bir daha hata yapıp da onu aday göstermemezlik yapmayın" dedi. Sevigen ile kucaklaşıp biraz oturduktan sonra benim odama geçtik. Kapıda hastalar bekliyordu. Ona, tedavisini yaptığım hastalardan bile partiye üye kaydettiğimi söyledim. Çantamdan üye kayıt formlarını çıkarıp gösterdim. Tam bu esnada kapı açıldı ve içeriye daha önceden tanıdığım hastalardan biri girdi. Yanımda Mehmet Sevigen'i görünce şaşırmıştı. Bir ona bir bana baktı. Kararsız bir şekilde beklemeye başladı. Ben, daha önce başvuru yapan bu kişinin üyelik formu için fotoğraf getirdiğini anlamıştım. "Ver, çekinme" dedim. Sevigen şaşırmış, biraz önce anlattığım çalışmanın doğruluğunu gözleriyle görmüştü. Memnun bir şekilde, "Allah emeklerini boşa çıkarmasın" dedi.

O dönemde, çok sayıda üye kayıt formu doldurtup il sekreterine teslim ettim. O da kayıt işlemlerinin tamamlanması için ilçe başkanına gönderdi. Ne var ki, 180 civarındaki üye adayının işlemleri bir türlü yapılmadı. Sonradan duyduğuma göre ilçe başkanı, üyelik kararı aldığı halde bu formları Genel Merkez'e teslim etmemiş, Ankara'ya giderken Bolu viyadüklerinden aşağıya atıvermişti. (Böyle bir bilgi geldi.)

Yeni İlçe Başkanı Seçimi...

2007 seçimleri sonrası il başkanlığına Gürsel Tekin atandı. Bu atamadan sonra ilçe başkanları hızla görevden alınmaya başlandı. Karar doğruydu ve Zeytinburnu ilçe başkanının da görevden alınması gerekiyordu.

Gazi bir amca ile sohbet ederken.

Eski Sovyet lideri Gorbaçov ile bir davette.

Bu arada Zeytinburnu'na atanacak kişiler arasında Avukat Metin Tarhan'ın da ismi dolanıyordu. Ne var ki onun hakkında olumsuz bir kanaate sahiptim. Sıkı bir CHPli olduğunu söyleyen bu arkadaş, 2004 belediye seçimleri öncesi, benim başkanı olduğum Zeytinburnu Vakfı'nın yönetiminde bulunmuştu. Yaptığımız toplantılarda bana "Zeytinburnu Belediye Başkanlığı için en hazır isim sizsiniz" demiş, ama Ankara'ya gidip aleyhimde konuşmalar yapmıştı. Ayrıca 2007 seçimlerinde bölge sorumlusu olarak, kendisini çalışmaya davet ettiğim halde gelmemişti.

Avukat Metin Tarhan, bir gün hastanede yanıma geldi. İlçe başkanlığı için teklif aldığını, kendisinin de olmak istediğini söyleyerek benden destek istedi. Ben de, harcadığım bunca emeğe, yaptığım bunca çalışmaya rağmen partinin üst kurullarının bana hiçbir şey sormadığını, bu durumda bu işe müdahil olamayacağımı, kardeşim bile gelse aynı cevabı vereceğimi söyledim. Bozulmuş bir şekilde yanımdan ayrıldı. Daha sonraki gelişmeler, bu kişi hakkındaki kanaatlerimin ne kadar doğru olduğunu gösterecekti. "Kırk yıllık CHPli'yim" demesine rağmen Cem Boyner'in YDH'sı için gemiyi ilk terkedenlerden olacak, İsmail Cem-Kemal Derviş hareketinde de hemen o tarafa yelken açacaktı.

Bu gelişmeler yaşanırken Gürsel Tekin'i arayıp randevu aldım. Göztepe'deki Suadiye Otel'de buluştuk. Görüşmeye başlarken bana kaç dakika ayırdığını sordum. "45 dakika" dedi. Bu sürenin 40 dakikasında İstanbul için kendisine faydalı olacağına inandığım fikir ve önerilerimi anlattım. Baktım ki randevu süresi bitiyor; "Başkanım, bana Zeytinburnu'nu sormayacak mısınız?" dedim. "Karadenizli ilçe başkanlarını görevden aldık. Bir tek Zeytinburnu kaldı. Onu da almayacağız. Alırsak da Avukat Metin Tarhan'ı atayabiliriz" dedi. Ben de, "Bunlarla bu iş olmaz" dedim. Benim bu tepkim üzerine, "bakacağız" diye cevap verdi.

Oradan çıkınca Deniz Baykal'ı aradım. İki gün önce kendisi ile görüştüğümde, "Zeytinburnu ile ilgili bir şey olursa, beni ara" demişti. Şikâyetlerimi ve görüşlerimi aktardım. Bu görüşmenin hemen ardından Mehmet Sevigen aradı. Kırk beş dakika telefonda görüştük. Ertesi gün de Yeşilköy Çınar Otel'de kendisiyle buluştuk. Uzun uzun dinledikten sonra benden isim istedi. İsim verdim ama genç diye kabul etmedi.

Sonraki günlerde ilçe başkanı görevden alındı. Yeni atanacak isim konusunda Sevigen'e karşı çıktım. Bana, "Önümüzdeki belediye seçimlerinde başkan adayımız sensin. Ama ilçe başkanı Mahmut Kocatürk olsun" dedi. Yine de içime sindiremeyip yeniden Deniz Baykal'ı aradım. Baykal, "Adil sen de çok itiraz etme. Kabul et, çalış" dedi.

Yapacak bir şey yoktu. Mahmut Kocatürk ilçe başkanlığına atandı. Ne var ki, katıldığı ilk 10 Kasım törenlerine kot pantolon giyerek gidince kendi ipini çekmiş oldu. Apar topar görevden alındı ve yerine benim de mutabık kaldığım Metin Doğan ilçe başkanlığına atandı. Siyasette şartlar her zaman istediğimiz gibi olmuyordu.

YSK Denen Kurum...

CHP İlçe Başkanlığı'nda değişiklik olunca Yüksek Seçim Kurulu'na itiraz edilmişti. İlçe Seçim Kurulu Başkanı'nı belediye başkanlığım döneminden tanıyordum. Konuyla hiç ilgilenmemiş, işi tamamen Seçim Kurulu Müdürü Ali'ye bırakmıştı.

Onun da etkisiyle İlçe Seçim Kurulu itirazı haklı buldu. Halbuki verdikleri karar çok sağlıksız, parti tüzüğüne aykırıydı. Konu Ankara'ya taşındı. Ben de alınacak kararı takip etmek içi Ankara'ya gittim. Yüksek Seçim Kurulu Üyesi bir hâkim ile Danıştay'da buluştuk. Hâkim bize açık açık, "Ben seçim işlerinden, parti işlerinden anlamam. Bizi buraya seçerek yanlış yapıyorlar" dedi. Daha sonra YSK'daki bazı bürokratlarla konuştum. O konuşmalar neticesinde YSK'nın ne kadar boş bir müessese olduğuna karar verdim. Bu kanaatimi daha sonları bir çok yerde paylaştım. YSK beni haklı çıkardı.

Hastalar Üzerinden Çalışmalar...

2007 seçimleri sonrası çalışma tempomu hiç düşürmüyordum. İlçe başkanlarına, "Yolda kimi görseniz, senin rengin solmuş, herhalde hastasın, deyip bana gönderin. Ben onlarla ilgilenir size geri gönderirim. Geldiklerinde size teşekkür ederler" diye tavsiyelerde bulunuyordum. Bu davranışım ilçe başkanlarının çok hoşuna gitti. Özellikle Silivri İlçe Başkanı Abdullah ve Bağcılar İlçe Başkanı Zeki bu konuda çok duyarlı davrandılar. Ben de onların gönderdikleri hastalar ile çok yakından ilgilendim. Çok güzel neticeler alındı. Sonradan ilçe başkanları arayıp teşekkür ettiler.

Yeğenimin Ortağı...

Ağabeyimin oğlu Feridun Samatya'da bir lokanta açmaya karar vermişti. Açılış öncesi görüşlerimi almak üzere beni davet etti. Gittiğimde ortağı ile tanıştırdı. Fakat çocuğun görüntüsü dikkatimi çekmişti. Feridun'a, "Senin ortağın uyuşturucu mu kullanıyor?" diye sordum. O da, "hayır" dedi. "Durumunu hiç beğenmedim" dedim.

Açılıştan on gün sonra çocuk doktora gitmiş, kanser olduğunu ve hastalığın bütün vücudunu sardığını öğrenmiş. Nitekim açılıştan sonra işi bıraktı. İki ay sonra da vefat etti.

Umut Oran'ın Adaylık Süreci...

CHP'nin 2008 yılı Nisan'ındaki kurultayında Umut Oran, Deniz Baykal'a karşı genel başkan adayı oldu. Tanıdığım ve takdir ettiğim birisiydi. Özellikle istihdam sorununun çözümüne yönelik önemli çalışmalar yapıyordu. Öte yandan başarılı bir iş adamıydı. Daha önceki yıllarda eşimin akrabası olan Fethi Yılmaz ile Bozkurt Mensucat'ta birlikte çalışmışlardı.

Bu adaylık sürecinde Fethi ile birlikte ziyaretine gittik. Kendisinden boş bir A-4 kâğıdı isteyerek imzaladım. "Sizi destekliyorum ancak 2009 belediye seçimlerine kadar bana dokunmayın" dedim. Çünkü 2009'da aday olmalı ve kendimi CHP'de göstermeliydim. Çünkü CHP'nin Zeytinburnu'nda aday olarak göstereceği benden daha iyi bir aday yoktu. Umut Bey bu sözlerimi anlayışla karşıladı. Zaten o kurultayda şansının olmadığını kendisi de biliyordu.

Yönetime Doğru...

Sonraki yıllarda Galatasaray ile taraftarlık dışında bir ilişkim olmadı. Özhan Canaydın'ın başkan seçilmesinin ardından kendisini arayarak görüşmek istediğimi söyledim. Florya'ya randevu verdi. Amacım beş dakikalığına uğrayıp hayırlı olsun dileklerimi iletmekti. Ne var ki görüşmemiz uzun sürdü. En az yarım saat boyunca Galatasaray'ın içinde bulunduğu kötü durumu anlattı. Özellikle Denizli Spor'dan Bülent Akın ve Samsun Spor'dan Serkan Aykut'un transfer ücretlerinin yüksekliğinden şikâyet etti. Her iki kulüp başkanının ayrı ayrı arayıp para istemeleri canını sıkmıştı. Öte yandan Mesut Yılmaz'ın aradığını, Abdurrahim Albayrak'ın 600 bin dolar alacağının ne zaman ödeneceğini sorduğunu, Abdurrahim Albayrak'ın alacağının değil kulübe bir milyon dolar borcunun olduğunu söyleyince Mesut Yılmaz'ın şaşırıp "Ne borcu?" dediğini, reklam borcu olduğunu söyleyince sessizce telefonu kapattığını anlattı.

Daha 2005 yılında iken kardeşime ve arkadaşım Fethi'ye ileride Galatasaray yönetimine gireceğimi söylemiştim. 2007 yılında UPS'in patronu olan olan Haluk Ündeğer'e şakayla karışık takıldım. "Sen ne biçim Galatasaraylı'sın? Takıma hiç faydan yok" dedim. O da, "Kimse arayıp sormuyor ki, ne yapayım" dedi. Bunun

üzerine Özhan Canaydın'dan randevu alarak ikisini Mecidiyeköy'de bir araya getirdim. Bu görüşmede Özhan Canaydın, "Galatasaray'a sana yakışan bir iş yaptıralım" dedi. Kalamış'taki cafe-restoran binasının projesini teklif etti. O da kabul etti. 500 bin dolar harcayarak binayı yaptı. Binanın açılışına birlikte katıldık.

Bir keresinde de spor malzemeleri satan Lescon firmasının sahibi Aydın Erbay'ı yanına götürdüm. Aydın Bey iyi bir Galatasaraylı idi. Özhan Bey ona yakın ilgi gösterdi. Yaptığı işe olan hayranlığını dile getirdi. Aralarında güzel bir dostluk başladı. O yıl Aydın Bey, Galatasaray alt yapısına 150 bin dolarlık malzeme yardımı yaptı.

GS Yönetim Kurulu Üyeliği...

Bir gün Haluk Ündeğer ile birlikte Özhan Canaydın'ın ziyaretine gittik. Özhan Bey kulüp başkanlığını bırakmak üzereydi. Yerine Adnan Polat gelecekti. Bu görüşmede Özhan Bey, Haluk Bey'den yeni yönetime girmesini istedi. "Adnan Polat'a söyledim, seni yönetime alacak" dedi. Haluk Ündeğer de yönetimde yer almak istemediğini, kendisi yerine benim daha faydalı olacağımı söyledi. Bunun üzerine Özhan Canaydın, Adnan Polat'ı arayıp benimle görüşmesini söyledi. Ertesi gün Adnan Polat ile Mecidiyeköy'de buluştuk. Beni listeye almaya çalışacağını söyledi.

İki gün sonra Adnan Polat beni aradı. Koyu renk takım elbise ve beyaz gömlek giyip kravat tatmadan Kuruçeşme'deki Galatasaray adasına gelmemi söyledi.

Meğer Galatasaray'da âdet böyleymiş. Yönetime alınacaklar bu şekilde davet edilirmiş. Gittim. Hepimize tek tip bir kravat verildi. Akşam da Ritz Carlton Oteli'ne gittik. Genel kurul üyelerine tanıtıldık. Seçimlere tek liste katıldı. Yedek üye olarak yönetim kuruluna seçildim. Ancak başkan kurul üyelerinin tüm toplantılara katılacağını, herkesin bir oy hakkı olduğunu söyledi. Bana da takip etmem gereken bazı işler verildi. Ağırlıklı olarak Büyükçekme'deki arsa, Küçükçekmece'deki kürek tesislerinin arsası ve Kalamış Projesi gibi problemlerin takibini ben yapacaktım.

İşin garibi, o sezon altı hafta hocasız kaldık ve buna rağmen şampiyon olduk. Kalamış'taki şampiyonluk kutlamalarını da UPS'nin sponsorluğunda yaptık.

Başbakanı Ziyaret...

Yönetim kurulu olarak Başbakan Tayyip Erdoğan'ı ziyarete gittik. Ben masadaki en son sandalyeye oturmuştum. Tayyip Bey salona girince teker teker herkesin elini sıkarak en son bana geldi. Beni görünce , Adil sen de mi buradasın?" dedi. Ben de ona, "İzin verirseniz sizi temsilen buradayım" dedim.

Birlikte gülüştük. Çıkarken de en son ben çıktım. Giresun'da bir arazinin turizme açılması ile ilgili bir konu vardı. Bununla ilgili olarak Başbakan ile görüşmeyi düşünüyordum. "Sayın Başbakanım, Üsküdar'daki evinizde bir randevu istesem verir misiniz?" dedim.

"Adil, sen bizim kardeşimizsin, elbette veririm" dedi. Bu şekilde ayrıldık. Ancak bu konu ile ilgili randevu talep etmedim.

Büyükçekmece Arazisi...

Büyükçekmece Belediye Başkanı Hasan Akgün, ilçesi sınırları içerisinde Galatasaray Spor Kulübü'ne bir arsa vermiş, bu haber basına da yansımıştı. Ancak durum hiç de iç açıcı değildi. Zira göl kıyısındaki bu arazinin birden çok hissedarı vardı ve kamulaştırma işlemleri bitmeden GS ile protokol yapılmıştı. Tamamen hukuksuz bir işti. Birden çok mahkemede davalar sürüyor, kamulaştırma itirazları görüşülüyordu.

Bu arazinin takibi benim sorumluluğumda olduğu için yönetim sürekli olarak sıkıştırıyordu. Özellikle İkinci Bakan Prof. Dr. Mehmet Helvacı, toplantılarda alaycı bir üslup kullanıyor, Büyükçekmece Belediye Başkanı Hasan Akgün'ün kulübü oyaladığını söylüyor, Adnan Polat da ona katıldığını ifade ediyordu. Ben ise onlara sabırlı olmalarını telkin ediyor, mahkeme kararları sonuçlanmadan bu işin olamayacağını anlatıyordum.

Sonunda bir gün Hasan Akgün'e patladım. "Başkanım, bu iş uzadıkça hem sen hem de GS bu işten zarar göreceksiniz. Yönetimde senin haklarını savunmaya çalışıyorum ama sen de bir şeyler yapmalısın" dedim.

Benim bu sözlerim üzerine Hasan Akgün, söz konusu arazinin tam karşısında bulunan 106 dönümlük yeni bir araziyi gündeme getirdi. Eski protokolden vazgeçildi. Belediye bürokratları ve kulüp avukatları ile bir araya gelinerek yeni bir protokol hazırlandı. İmza töreni yapıldı. Adnan Polat, törende yaptığı konuşmada maalesef benim adım bile anmadı. Sadece Hasan Akgün törenin sonunda bana teşekkür etti.

Haluk Ündeğer'e Haksızlık...

Kalamış projesinin ikinci etabı için Haluk Ündeğer, 1,5 milyon dolarlık katkıda bulunacağına söz vermişti. Bu esnada Haluk Bey, UPS'yi Amerikalılar'a satmak için görüşmeler yapıyordu. Satış gecikmiş, buna rağmen bir kez bile vaat ettiği paradan vazgeçmemişti.

Bu arada Galatasaray'ın gönderilerini Yurtiçi Kargo yapıyordu. UPS talip oldu. Kulüp bu iş için Haluk Bey'den 250 bin dolar istedi. Haluk Bey, haklı olarak buna çok bozuldu. "Ben daha önce karşılıksız olarak 500 bin dolar ödedim. 1,5 milyon dolar da Kalamış projesine destek sözü verdim. Bu ne parası?" dedi.

Bu olayda Genel Müdür Hakan Aydınol'un Adnan Polat'ı yanlış yönlendirmesinin büyük etkisi olmuş, Haluk Bey'e büyük bir haksızlık yapılmıştı. Bu haksızlık üzerine Haluk Bey, Kalamış projesine destek sunmaktan vazgeçti.

Efsane Başkanmışım...

Futbolcularla birlikte bir maçtan dönüyorduk. Uçağın arkasına gittim.Arda ile Mustafa Sarp yan yana oturuyorlardı. Arda ile kucaklaştık. Mustafa Sarp, benim kim olduğumu sorunca o da, "Dr. Adil Emecan... Bizim yöneticimiz" dedi. Bunun üzerine Mustafa Sarp, "O efsane başkan sen misin ağabey?" diye atıldı. Ben de, "O nereden çıktı?" dedim. "Metin Abi ile Gaziosmanpaşa'da beraber oynarken seni anlata anlata bitiremezdi" dedi. Bahsettiği kişi Zeytinburnu Spor Kulübü'nde benim futbolcum olan Metin Akçiçek idi. Kendi kendime güldüm. Çocuk haklıydı. Zeytinburnu'nda futbolcular çok iyi paralar kazanmışlardı. Yemeklerinden ulaşımlarına kadar her şeyleri mükemmeldi.

Fenerlilerin Ortasında...

Bir derbi maçı öncesiydi. Kadıköy'de FB ile oynayacaktık. Yönetim kurulu olarak Mecidiyeköy'de toplanır, maça birlikte giderdik. Usul buydu. Bu maçta, usule değil de Bakırköy'den bir grup arkadaşa uydum. Deniz otobüsüyle karşıya geçtik. Oradan da Kalamış'a gittik. Ortalık ana-baba günüydü. FB'li taraftar grupları sloganlar atarak yeri göğü inletiyorlardı. Bazıları kafayı çekmiş, dut gibi sarhoş olmuşlardı. Deli gibi nara atıyor, küfrediyorlardı. Yakamda GS rozeti vardı. Bu gruplar tarafından farkedilse yiyeceğimiz dayağın haddi hesabı olmazdı.

Develi Restaurant'ta bir yer bulup kendimizi oraya zor attık. Bir köşede farkedilmeden oturuyorduk. Tam bu esnada arkadan bir el usulca omzuma dokundu. Başımı arkaya döndürünce sıkılı bir yumrukla karşılaştım. İçimden,

“eyvah, şimdi yumruğu yedik” dedim. Fakat korktuğum olmadı. “Ben de Galatasaraylı’yım” diye bir ses duydum. Meğer yüzüğündeki GS armasını gösteriyormuş. O da FB’li arkadaşları ile maça gelmiş. Amerika’da yaşıyormuş, GS’nin hiçbir maçını kaçırmazmış... Makineli tüfek gibi konuşup ne kadar sıkı bir GS’li olduğunu anlatıyor, ben de dinliyor gözüküyordum ama çektiğim sıkıntıyı ben biliyordum.

Bu arada arkadaşlara uyup gelmiştim ama onlardan önce kalkıp başkan ve yönetimi karşılamam gerekiyordu. Biletim onlardaydı. Ne var ki korkudan da kalkamıyordum. Neyse ki arka masa topluca ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Ben de aralarına karışıp dışarı çıktım. Stadyuma doğru uçarcasına koşturdum...

Zoraki Protokol...

Ordu Spor ile deplasmanda kupa maçı oynayacaktık. Genelde yaptığım gibi spor bir kıyafet giymiş, Ordu’nun yolunu tutmuştum. Fakat ne kulüp başkanı, ne futbol şube sorumlusu ne de genel müdürden hiçbiri ortada görünmüyordu. Gazeteler, hiçbir GS’li yöneticinin Ordu’ya gelmediğini yazıyordu.

Maç günü şehirde dolaşırken kongre üyelerimizden Nevzat Ağabey ile karşılaştım. Bana, yanımda takım elbise olup olmadığını sordu. Olmadığını söyledim. “Futbol şubesinden hiç kimse gelmemiş. Muhalefet bunu kullanır” dedi. Bir yerlerden kıyafet bulmamı söyledi. Hemen harekete geçtik. Açık bir mağaza bulup takım elbise, gömlek, kravat, ayakkabı aldık. Böylelikle kafile başkanı olarak protokoldeki yerimizi aldık.

Akşam Çarşamba Havalimanı’ndan dönüleceği için kafileye Çarşamba Metro tesislerinde yemek hazırlatmış, hazırlıkları kontrol etmek için de önden gitmiştim. Sadece kafilenin geleceğini hesaplamış, tesisi buna göre hazırlamıştım. Ne var ki hiç beklenmedik bir şey oldu. Takım otobüsünün peşine takılan bütün araçlar tesise giriş yapmaya başladılar. Ortalık ana-baba gününe döndü. Futbolcuların giriş-çıkışları çok sıkıntılı oldu.

Bütün çabama ve fedakârlığıma rağmen burada yaşanan izdiham üzerime yıkıldı. Adnan Sezgin, büyük bir pişkinlikle faturayı bana kesti. Saygısızın tekiydi.

Başkan Adaylığı İçin Kısa Bir Ara...

2009 seçimlerinde belediye başkan adayı olunca, GS Kulüp Başkanı Adnan Polat’tan izin aldım. Seçim boyunca yönetim kurulu toplantılarına gidemedim. Sadece Adnan Polat’ın doğum günü ile Bülent Korkmaz’ın teknik direktörlüğe getirilmesi sebebiyle iki güzel buket yaptırıp Florya’ya gittim.

GS ile bu ilişkim, seçim kampanyaları esnasında sıkça gündeme geldi. Bazı kimseler, Adnan Polat’ın benim seçilmem için 150 milyon dolar para ayırdığını söylediler. Bazıları da Galatasaray yönetimine girmek için milyon dolarlar harcadığımı iddia ettiler. Kampanya süresince kulübün kısmî destekleri de olmadı değil. Meselâ tekerlekli basketbol takımımız, engelli vatandaşlarımızla yaptığımız toplantılara katılıp destek oldular. Sadece bu.

Canaydın’a Can Kurban...

Özhan Canaydın hastalanmıştı. Bir reklam şirketinde onun için özel tasarım yaptırdım. Tribünleri dolduran kalabalığın üzerine fotoğrafını yerleştirip “Canaydın’a Can Kurban” yazdırdım. Hastaneye gidip eşine verdim. Başkanın ölümünden sonra oğlu Murat, bu tasarımın önünde durarak demeç verdi.

Başkanın cenazesinde cami avlusunda bekliyorduk. Bu esnada çiçekçi geldi. “Cumhurbaşkanının çelengini getirdim, kime teslim edeceğim?” dedi. “Tabi ki

Yaşlı bir teyze ile.

Mustafa Denizli ile yemekte.

bana” dedim. Çelengi teslim aldım. O kadar kalabalığın ve onlarca yöneticinin arasından Cumhurbaşkanı çiçeğinin bana getirilmesi çok ilginçti…

Yaşar Büyükanıt...

Kulüp yönetimi olarak komutanları ziyaret ediyorduk. Bu kapsamda Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'a da gitmiştik. İkram ettiği çayı içerken bir şey dikkatimi çekti. Büyükanıt Paşa, çay bardağını iki eliyle birden tutuyor ve parkinson hastası gibi elleri titriyordu. Kendi kendime, “Bu insanı nasıl Genelkurmay Başkanı yapmışlar” diye düşünüp şaşırmıştım.

Bu şaşkınlığım sohbete başlayınca daha da arttı. TSK'nın en başındaki kişi özellikle Fenerbahçe'den bahsedilirken âdeta çocuklaşıyordu. Daha önceleri Hakkari'deki bir astsubayla ilgili açıklamasını duyunca da garipsemiştim.

Sonraları siyasette garip gelişmeler oldu. 23 Nisan e-muhtıra olayından sonra gerçekleşen meşhur Dolmabahçe görüşmeleri gerçekleşti. Neler konuşulduğunun ölene kadar saklanacağı dile getirildi. Bunlara bakarak Yaşar Büyükanıt'ın Genelkurmay Başkanlığı'nı anlamaya çalıştım. “Bütün bunlar için en uygun adam seçilmiş” diye düşündüm.

Türk Telekom Arena'da Emeği Geçenler...

Başbakan olarak Tayyip Erdoğan'dan, TOKİ başkanına, Özhan Canaydın'dan Adnan Polat'a, Mustafa Sarıgül'den Işın Çelebi'ye kadar Galatasaray'ın yeni stadının yapımında birçok kişinin katkısı ve emeği vardır. Hatta hasbelkader milletvekili olmuş birileri bile bazı toplantılarda bulundu diye kendilerine hak talep edip basın açıklamaları yaptılar.

Ancak Eren Talu ekonomik sıkıntıya girip de projeyi bitiremeyince sıkıntılı bir süreç başladı. Bu süreçte Adnan Polat ve ekibi hükümetle ilişkileri çok güzel götürdü. Hiç şüphesiz buradaki en büyük pay Dr. Sinan Kılıç'a aitti. Oğlu Çağatay Kılıç, o dönem başbakanın özel kalem müdürü olduğu için hem TOKİ başkanı ile hem de ilgili bakanlarla çok hızlı görüşme ve organizasyonlar yapabiliyordu. Buna rağmen Sinan Kılıç mütevazi biri olarak hep geri planda kalmayı tercih etti. Kimse de onun adını anmadı. İlk kez ben 2011 Mali Genel Kurulu'ndaki konuşmamda bunu dile getirdim.

Adnan Polat'a Futbol Şubesi İle İlgili Öneriler...

Futbol şube sorumlusu Haldun Üstünel'e zaman zaman takılır, çocukluktan itibaren futbolun içinde olduğumu, Birinci Lig'de başkanlık yaptığımı anlatıp bu işi ondan daha iyi yapacağımı söylerdim. Bir ara Haldun Üstünel istifa etmiş, Murat Yalçındağ futbol şubesinde yalnız kalmıştı. Ancak çok zorlandığı her halinden belliydi.

Adnan Polat'a bunu anlattım. Murat Yalçındağ'ın yerine futbolculuğunda saygı kazanmış, futbolculuğuna ve futbol bilgisine kimsenin bir şey diyemeyeceği birini getirmesini söyledim. Ancak bunu yapmadılar. Murat Yalçındağ inadından vazgeçmediler. Bu süreçte GS çok yıprandı, çok sıkıntı çekti. Sonunda Cüneyt Tanman bulunup getirilerek sportif direktör yapıldı ama iş işten geçmişti.

Yönetimden Ayrılış...

Adnan Polat yeni yönetim için kadrosunu oluştururken benim adımı yazmayacağını tahmin ediyordum. Nitekim yeni kongreden birkaç gün önce ofisinde otururken ben daha bir şey söylemeden, beni yönetime almayacağını, li-

selilerin oyunu almak için onlara ağırlık vereceğini, beni ve yönetim dışında bıraktığı diğer arkadaşları, kurulacak gayrimenkul değerlendirme şirketi gibi şirketlerin yönetimine alacağını, bana da siyaseten yardımcı olacağını söyledi. Ben de saygı ile karşıladım. Onun kazanması için çalıştım.

Adnan Öztürk'e karşı kongreyi kazandı. Gayriresmi birkaç toplantı dışında şirket yönetim işini de hiç gündeme getirmedi. Ben, CHP parti meclisine girmek istiyordum. Yardımını rica ettim. Kemal Kılıçdaroğlu ile görüşüp destek olmasını istedim. Kazandığı zaman benim nasıl samimi olduğumu bir kez daha anlamıştı.

CHE'ler...

Gürsel Tekin, il başkanlığı yaptığı dönemde Cumhuriyet Halk Evleri (CHE) projesi başlatmıştı. Bir gün bu projeden beni aradılar. Kağıthane ve Maltepe CHE'lerinin sağlık odalarında eksik malzemeler olduğunu söyleyerek bir liste faksladılar. Ben de tıbbî malzeme işi yapan hemşerim Salih Dilki'yi arayarak bu malzemeleri bağışlamasını rica ettim. O da kırmayıp bağışladı.

Bir gün Kağıthane'deki Cumhuriyet Halk Evi'ne gittim. Oradaki arkadaşlara özellikle sigara içenleri, göğüs hastalığı olanları toplayıp bana getirmelerini söyledim. Onlar da kısa zamanda organize olup yirmi kadar gencin kaydını alarak bana getirdiler. Hepsi ile tek tek ilgilenerek bir güzel muayene ettim.

2009 Seçimlerine Giderken...

2008 yılının başından itibaren CHP Zeytinburnu İlçe Yönetimi ile uyum ve ahenk içinde çalıştık. Hastanede çalışmama, bir devlet memuru olmama rağmen ilçedeki her çalışmayı birlikte tasarladık, birlikte uyguladık. İlçe yönetimini oluştururken Zeytinburnu'nun demografik yapısına özellikle dikkat ettik. Cami derneklerinden cem evlerine kadar toplumun her kesiminin yönetimde temsil edilmesine özen gösterdik. Partinin emek dengelerini gözettik. Partiye güç katacak yeni isimlere yer verdik. Her mahallede ortalama yüzer kişilik mahalle komiteleri oluşturduk. Kadın ve gençlik kollarını yeniden organize ettik. Bunlara ilaveten kendi alanında uzmanlaşmış doktor, avukat, mimar, mühendis ve eğitimcilerden oluşan bir bilim kurulu kurduk.

İlçedeki sivil toplum örgütleri ile sıcak ilişkiler geliştirdik. İlçe yönetimimiz için bir otobüs ayarladık. Her an seçime girecekmiş gibi ses tertibatından sloganlarla giydirilmesine kadar her şeyini düzenledik.

Geniş katılımlı örgüt toplantıları yaptık. Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Tıp Bayramı, Çanakkale Zaferi, 23 Nisan Bayramı, anneler günü, hemşireler günü, eczacılar günü gibi önemli gün ve haftalarda çeşitli etkinlikler düzenledik.

İlçe binamızın açılışını bahane ederek Genel Başkanımız Deniz Baykal'ı davet etmiştik. Davetimizi kabul etti ve 3 Haziran 2008'de Zeytinburnu'na geldi. Kendisine bir konuşma metni hazırlamıştım. Metnin içeriğinde özellikle kentsel dönüşümle ilgili noktalara değinmiş, Zeytinburnu insanının komşuluk ilişkilerini, demografik yapısını, sorunlarını ve beklentilerini anlatmıştım.

Biz, Baykal'ı havalimanında karşılayıp getirirken il yönetimi de meydanda Yavuz Bingöl konseri organize etmişti. Ancak fazla kalabalık yoktu. Yavuz Bingöl iki-üç türkü söyleyip sahneyi Baykal'a bıraktı. O da benim verdiğim metne bağlı kalarak çok güzel bir konuşma yaptı.

Akşam CHP il yönetiminin yemeğine gittik. Yavuz Bingöl orada da sahne aldı.

Deniz Baykal'ın bu ziyaretinden bir müddet sonra 20 Haziran 2008'de CHP ilçe teşkilâtı olarak bir toplantı da biz düzenledik. Olağanüstü ilgi gördü. Toplumun her kesiminden insan katıldı. Özellikle çarşaflı, türbanlı kadınların varlığı dikkat çekti. Bu tablonun oluşmasında katkım büyüktü. Yıllarca Zeytinburnu halkına yakın olmamın ve ayrımsız bir şekilde hizmet etmemin mükâfatı olmuştu.

Bu arada seçimler yaklaşmış, aday adayları birer ikişer ortaya çıkmaya başlamışlardı. İlçenin değişik noktalarına pankart astıkları görülüyordu. Bunlar arasında Muzaffer Çavuşoğlu'nun ismine rastlayınca çok şaşırdım.

Muzaffer Çavuşoğlu, Zeytinburnu'nun ilk belediye başkanıydı. 1994'te de ANAP'ın belediye başkan adayı olarak rakibim olmuştu. 2004 seçimlerinde Küçükçekmece'de belediye başkanlığına soyunmuş, AKP'nin adayı olmuştu. Siyasi hayatı boyunca CHP ile hiçbir ilgisi ve politik yakınlığı olmamıştı. Hatta kendisiyle 2007'de Yeşilköy Çınar Otel'de eski ilçe başkanımız Metin Gazioğlu ile birlikte sohbet ettiğimizde, Muzaffer Bey 2009 seçimlerini kastederek, "Adil'i aday yapın. O halktan hiç kopmadı" diye nasihatte bulunmuştu.

Hal böyleyken, seçimlere üç ay kala CHP adayı olarak ortaya çıkması ve şehrin ana caddelerine bez pankartlar astırması inanılacak gibi değildi. Aynı şekilde CHP eski İlçe Başkanı Mustafa Fazlıoğlu'nun da aday adayı olarak pankart asılmıştı. Sonuçta partili biri olarak adaylık onun en doğal hakkıydı.

2009 Seçimleri ve CHP'den Başkan Adaylığı...

Hiç bıkmadan ve ara vermeden yaptığım çalışmalar meyvesini vermiş, CHP 2009 seçimlerinde Zeytinburnu Belediye Başkan adayı olarak beni göstermişti. İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan adayımız, televizyon tartışmalarındaki soğukkanlı ve birikimli görüntüsüyle göz dolduran ve yıldızı iyice parlayan Kemal Kılıçdaroğlu idi.

Adaylar belli olduktan sonra tüm ilçe adayları ve büyükşehir adayımız Kemal Kılıçdaroğlu ile Dedeman Otel'de bir kahvaltı masasında buluştuk. Ardından da hep birlikte seçim karargâhına gittik. Orada fotoğraf çekimleri yapıldı.

Bu toplantı ilk ve son oldu. Bir daha büyükşehir adayımız ile bir araya gelemedik. İlçelerin büyükşehir belediyesini ilgilendiren sorunlarıyla ilgili görüş alışverişinde bulunamadık. Şayet bunu yapabilseydik, çok önemli sonuçlar alırdık diye düşünüyorum. En azından büyükşehir için projeler demeti oluşurdu. Olmadı. Kılıçdaroğlu âdeta bizden kaçırıldı.

Bir keresinde belediye başkan adaylarını seçim karargâh merkezine çağırdılar. Ateş Ünal Erzen dışında mevcut belediye başkanlarından hiç kimse yoktu. Eskiden belediye başkanlığı yapıp da benim gibi tekrar aday olan Saffet Bulut, Nurettin Şen gibi isimlerin orada bulunduğunu hatırlıyorum.

Başarısız bir toplantıydı. İl yönetiminde olan ve reklamcı olduğunu söyleyen bir arkadaş, kartvizit dağıtarak kendi pazarlamasını yapmıştı. Seçim stratejisti olarak tanıtılan Ali Ulvi isminde biri, Obama'nın kampanyasında çalıştığını söyledikten sonra Amerika'nın yeşil kuşak projesi üzerine anlamsız ve çok uzun bir izahatta bulunmuştu. Bunlar yetmemiş; Bakırköy Belediye Başkanı Ateş Ünal Erzen, halk sağlığı üzerine yaptığı çalışmaları anlatmak üzere kürsüye çağrılmıştı. Sahada olmamız gereken bir dönemde dört duvar arasına tıkılmıştık ve hepimiz sıkıntıdan patlamıştık…

Toplantı gereğinden fazla uzayınca mecburen ter ettim. Ali Ulvi ismindeki bu ünlü stratejisti bir daha hiç görmedim.

Meclis Aday Listesi ve Müdahaleler...

Fikret Konya, belediye başkanlığım zamanında yardımcılığımı yapmıştı. Rumeli kökenliydi. Hem belediyecilik tecrübesinden faydalanmak hem de Rumeli oylarını almak düşüncesiyle kendisine meclis üyeliğini teklif ettim. Birinci sıradan aday yapmam, işinden ayrılacağı için de iki aylık maaş tutarını kendisine vermek koşuluyla kabul edebileceğini söyledi. Ben de kabul ettim.

Hüsamettin Cindoruk ile birlikte.

Değerli dostum, ağabeyim Haluk Ündeğer Bey ile birlikte.

Öte yandan Ercihan Ekşi, çocukluğumdan beri tanıdığım bir büyüğümdü. Müteahhitti. Belediyeciliği ve kooperatifçiliği iyi bilirdi. Daha önce Bahçelievler Belediyesi'nde İl Genel Meclisi üyeliği, Zeytinburnu'nda ANAP İlçe Başkanlığı yapmıştı. Belediye meclis üyesi olmak istiyor, "malımla, mülkümle yanındayım" diyordu. "Abi, seni ancak üçüncü veya dördüncü sıraya yazarım" dediğimde, "Adımız var; birinci sıra olmaz mı?" dedi. "Fikret Konya'ya söz verdim. Onunla bir konuş" dedim.

Nasıl oldu bilmiyorum ama konuştu ve ikna etti. Listede birinci sıraya Ercihan Ekşi'yi, ikinci sıraya Fikret Konya'yı yazdık. Listemizi hazırlayıp tamamladıktan sonra Ankara'ya gönderdik. Genel Merkez'den onaylandıktan sonra geri geldi. Fakat bu arada listeye müdahale edilmiş, Mehmet Tahan onuncu sıraya sıkıştırılmıştı.

Kars'tan milletvekili olan Prof. Dr. Esfender Korkmaz'ı aradım. "Hocam, bu kişiyi neden listeye yazdırdınız?" dedim. Cevap vermek yerine, "Sen de hiç kimseyi karıştırmıyorsun" gibi bir şeyler söyledi.

İl Başkanı Gürsel Tekin'i aradım. "Ben tanımıyorum bile… Söylediler yazdım" dedi. Gürsel Tekin, birçok ilçede benzer şeyler yapmış, itirazlar üzerine sıkıntılı günler yaşamış, hatta istifa noktasına gelmişti.

2009 Seçim Sonuçları...

Belediye başkanlığına aday olduğumda işimin zor olacağını biliyordum. Oy oranları itibarıyla CHP'nin İstanbul'daki en sıkıntılı dördüncü ilçesiydi.

Bir önceki belediye seçimlerinde AKP ile CHP arasında Ümraniye'de %40, Bayrampaşa'da %39, Arnavutköy'de %36, Zeytinburnu'nda %35.5'lik bir oy farkı vardı. Buna rağmen halkın sağduyusuna ve sevgisine güveniyor, hiç aralıksız sürdürdüğüm çalışmaların sonuç vereceğine inanıyordum. Seçim sonuçları bu inancımı kısmen doğruladı. 27 Mart 2009'da yapılan seçimlerde AKP adayı Murat Aydın %44 oy alırken, CHP adayı olarak oyların %33'ünü aldım.

Zeytinburnu'nda iki yıl önce 22 Temmuz 2007 seçimlerinde AKP %47, CHP %19 oranında oy alırken ve arada 27 puanlık fark varken; bu seçimlerde aradaki farkı büyük oranda kapatarak %11'e indirdim. Üstelik AKP ve Saadet Partili rakiplerimde aynı benim gibi Giresunlu idiler. Desteklerine her zaman için güvendiğim hemşerilerim o seçimlerde üç aday arasında bölünmek zorunda kalmışlardı. Seçim sonuçları üzerinde ne kadar etkili olduğumu sonraki seçimler açık bir şekilde göstermiş, benim aday olmadığım seçimlerde aradaki fark iyice açılmıştır.

2009 Sonrası...

Oy artışındaki başarıya rağmen seçimleri kaybetmiştim ve sudan çıkmış balık gibiydim. Kampanya sürecinde işi-gücü bırakmış, babamın birikimlerini de hesapsızca harcamıştım. Üstelik reklamcıya borçlar kalmıştı.

Parti örgütünün İstanbul seçimlerindeki durumunu yakından gözlemiş, aynı şekilde seçim sonrasında kazanan belediye başkanlarımızın durumunu da takip etmiştim. Bu gözlem ve değerlendirmelerimi bir rapor haline getirerek Genel Başkan Deniz Baykal'a gönderdim.

Seçim süreci bittikten sonra mecburen hastanedeki görevime geri döndüm. Sosyal faaliyetlerimi azaltıp işlerime yoğunlaştım. Bu arada can sıkıcı bir gelişme oldu. Seçimlerden on bir ay sonra İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü, Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastanesi yönetimine bir yazı göndererek beni Başakşehir Hastanesi'ne geçici olarak görevlendirdiğini bildirdi.

Eğitim Hastanesi'nde başasistan kadrosunda olmama rağmen eğitim hastanesi olmayan bir yere gönderilmem teamüllere aykırıydı. Mecburen yıllık izne

ayrıldım. Birilerinin siyasi hesabı olduğu apaçıktı. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a doğrudan mektup yazdım. Üsküdar'daki evine gidip abisi Mustafa Erdoğan'a ve Özel Kalem Müdürü Çağatay Kılıç'a ulaştırdım.

Ben de Başakşehir Devlet Hastanesi'ne gittim ve buraya bağlı olarak hizmet veren bir semt polikliniğinde çalışmaya başladım. İzin, rapor almadan düzenli bir şekilde öğlene kadar işe gidiyordum. Hastalar benden çok memnundu. Bir gün hastanenin başhekimi arayarak öğleden sonraları sıkıntı olduğunu söyledi. Ben de, "Buraya isteyerek gelmedim. Fakat hastalar benden ben de hastalardan memnunum. Öğleden sonraları gönülsüz olarak gelsem iyi mi olacak?" dedim. "Haklısınız" diyerek, bir daha beni aramadı.

2011 Seçimlerine Giderken...

Belediye başkanlığı seçimlerinden sonra yeni hedefimi 2011 seçimleri olarak belirlemiş, bu seçimlerde milletvekili listesine girmek için kolları sıvamıştım. Özellikle, İstanbul İkinci Bölge'deki ilçe başkanları ile olumlu ilişkiler kuruyor, yeni dostluklar oluşturuyordum. Esenler İlçe Başkanı Şuayip, Bayrampaşa İlçe Başkanı Kemal, Şişli İlçe Başkanı Turan, Sultangazi İlçe Başkanı Ali Beyler'le sık sık bir araya geliyor, birtakım istek ve taleplerini yerine getirmeye çalışıyordum.

Bu arada seçimlere hazırlık ve CHP örgüt çalışmalarına katkı sağlamak amacıyla bir kitapçık da hazırladım. Haziran 2011'de yapılan milletvekili seçimlerinde aday olamadım ancak seçim hazırlıklarında birçok il başkanını aramış ve telefonla da olsa birçoğuyla tanışmıştık.

O sıralar Eğitim Vakfı'mıza gelir sağlayacak bir gece yapmıştım. Oradan elde ettiğimiz gelirle üniversite öğrencilerine burs verecektim. İl başkanlarını arayıp durumu anlattım, İstanbul'a gönderdikleri öğrencilere bana yönlendirmelerini söyledim. Çok memnun oldular. Bazıları, partide ilk kez böyle bir çalışma yapıldığını dile getirdiler. Öğrenci isimleri verdiler. Zamanla aramızdaki samimiyet bir hayli ilerlediği isimler oldu. Kimi başkanlar kendi illerinde yapılan il başkanları toplantısına beni de davet ettiler.

Aralıksız süren bu çalışmalar esnasında bir ara maddî sıkıntılarım oldu. İmdadıma kardeşim Halil yetişti. Sazlıbosna köyündeki araziyi satmıştı. Ondan aldığım parayla bankalara olan kredi borçlarımı kapattım.

Emeklilik...

2012 Temmuz'unda Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastanesi'nden emekli oldum. İş yeri hekimliği belgemi yeniledim. UPS, İstanbul Titanik Otelleri gibi şirketlerde iş yeri hekimliğine başladım.

Ben ortaokulda iken babamın satın alıp bize bıraktığı Bakırköy'deki dükkan ile Yenibosna'daki binayı satarak kardeşim Halil ile bölüştük. Hisseme düşen para ile Yeşilköy'de 40 yıllık bir binadan bir daire alıp taşındım. Böylece hayatımda ilk kez kiracılıktan kurtulup kendi evime geçmiş oldum.

Kemal Kılıçdaroğlu Giresun Günlerinde...

Giresun Sivil Toplum Federasyonu her yıl Haliç kenarındaki Feshane binasında Giresun Günleri yapıyordu. 2013 yılbaşında Kemal Kılıçdaroğlu'na davet mektubu yazdırdım. 2013 yılında Giresun Günleri'ne 15 gün kala Galatasaray-Real Madrid maçı için CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu İstanbul'a gelmişti.

Maç bitimi havalimanında kendisini bekledik. Eşim Gülizar Hanım il başkan yardımcısıydı. İstanbul'daki Giresunlular ile ilgili bir sunum yaptı. Giresun Vakıf Başkanı Bahattin Şener de davetiyeyi takdim etti.

Kemal Kılıçdaroğlu Feshane'deki programa katıldı. Kendisini kapıda karşıladık. Çok yoğun ilgi gördü. Üstelik AKP'li hiçbir üst düzey siyasetçinin programa katılmaması Kemal Bey'e gösterilen ilgiyi daha da arttırdı. Televizyonlardan canlı yayın yapıldı. Türkiye'de ve Avrupa'daki hemşerilerimiz Kemal Kılıçdaroğlu'nun Giresun Günleri'ne katılımını izlemiş oldu.

2014'te İki Seçim Birden...

2014 yılı siyaseten zor bir yıl olacaktı. Mart'ta yerel, Ağustos'ta Cumhurbaşkanlığı seçimleri yapılacaktı.

Seçimlerde kendimle ilgili hiçbir beklentim yoktu. Bu konuda Genel Başkan'a söz vermiştim. Ancak Giresun Vakfı'ndaki arkadaşların isteği ile eşim Gülizar Hanım'ı Bakırköy'den başkan adayı yapmak istiyorduk.

Bunun için çeşitli temaslar sonucunda Genel Başkan'dan randevu almayı başararak Ankara'ya gittik. Giresun Vakfı Başkanı Bahattin Şener, Federasyon Teşkilât Başkanı Abdullah Akgün, Mavi Karadeniz TV'nin sahibi Fuat Kuş'la birlikte bir heyet halinde sayın Kılıçdaroğlu ile görüştük. Gülizar Emecan'ı Bakırköy'den aday olarak görmek istediğimizi söyledik. Ayrıca Eyüp, Beyoğlu ve Beykoz gibi Giresun nüfusunun yoğunlukta olduğu ilçelerde Giresunlu adaylara öncelik verilmesini rica ettik.

Yine o günlerde Esenyurt eski Belediye Başkanı Gürbüz Çapan beni arayarak Giresunlular'ın baskın olduğu Eyüp'ten aday olmamı istedi. Bir müddet düşünmedim değil... Hatta CHP'li bazı arkadaşlarla Piyer Loti'de buluşup durum değerlendirmesi yaptık. Buluşmadaki arkadaşlardan biri de sonradan CHP ilçe başkanı olacak olan Sinan Akçiçek'ti. Bu buluşmanın dışında Eyüp'teki hemşerilerimden arayanlar, baskı yapanlar oldu. Ancak çabuk vazgeçtim. Eyüp ile geçmişte hiçbir ilişkim olmamıştı. Zaten benzer bir sıkıntıyı Zeytinburnu'nda da yaşamış, Yenibosna'dan gelip belediye başkanı olduktan sonra kendimi kabul ettirmek için uzun yıllar harcamıştım. Üstelik, Eyüp'te yaşayan, siyaset yapan hemşerilerime, diğer CHP'lilere haksızlık olacaktı.

O seçimlerde Mustafa Sarıgül, İstanbul Büyükşehir Başkan adayıydı. Bir iş için Ulus'taki evine gittiğimde bana Beyoğlu belediye başkan adaylığını teklif etti. Bir görüşmemizde de Zeytinburnu adaylığını teklif etti. Bir başka görüşmemizde ise belediyeyi kazandığı takdirde genel müdürlüklerden birini bana vereceğini söyledi. Hiçbirini kabul etmedim. Çünkü her görüşmede ayrı bir teklifte bulunuyordu ve hiçbirinde ciddi değildi.

Bu arada adaylar açıklanmaya başlamış, genel merkezin tercihiyle Bülent Kerimoğlu Bakırköy adayı olarak açıklanmıştı. Zeytinburnu ilçesi Gülizar Hanım'a büyükşehir meclis üyeliğini teklif etse de; il yönetim sayısının düşeceğini söyleyerek il başkanı kabul etmedi.

O arada meclis üyeliğine yazılanlardan istifa edenler olunca ilçe başkanı beni arayarak yardımcı olmamı istedi. Ben de istifadan vazgeçirmek için uğraştığım insanların kaprisini görünce sinirlendim. "Beni yirminci sıraya yazın. Örnek olsun" dedim. Bu sözümde de durdum. On dördüncü sıradan meclis üyeliğine yazıldım. Seçim kampanyası boyunca, evleri, kahveleri, sokakları, caddeleri dolaşıp partim için oy istedim.

Bu durum birçok ilçede arkadaşlara moral oldu. Siyasette her şeyin kişisel menfaat olmadığını gördüler. Küçükçekmece ilçe başkanımız bir toplantıda bana teşekkür etti. "İşimizi kolaylaştırdın başkan! Listede yerini beğenmeyenlere seni örnek gösteriyoruz" dedi. Hatta MHP'de bile.

O seçimlerde Mustafa Sarıgül kısa bir rüzgaâr estirmiş ancak devamını getirememişti. Çevresinin baskısıyla adaylığı kabul ettiğini, ancak düşük profilli bir kampanya yürüttüğünü gözlemledim.

En yakın rakibi Kadir Topbaş'a, "Kadir Abi" diyerek zaten yenilgiyi kabul etmiş, seçmenlere yön göstermişti. Seçimlere yirmi gün kala her gün bir proje açıklayacağını söylemiş ancak sözleri boş çıkmıştı. Deniz Baykal'a karşı nasıl bekleneni veremediyse, büyükşehir adaylığında da bekleneni verememişti.

Belediye seçimlerinden sonra kazanan başkanlarımızı ziyaret ederek hem başarı diledim hem de kendi deneyimlerimi anlattım. Ardından Cumhurbaşkanlığı seçimleri yapıldı. Gülizar Hanım'ın tavsiyesi üzerine il yönetiminden aranarak, Genel Başkan Kılıçdaroğlu'nun anonslarını yapmamı istediler. Kabul ettim. Hem ikinci hem de üçüncü bölgede anonslarını yaptım.

Siyasetin Gözü Kör Olsun...

Cumhurbaşkanlığı seçimi sonrası CHP'de kurultay sesleri yükselmeye başlamıştı. Genel Başkan bu sesleri duydu ve 15 Eylül'de kurultay kararı aldı. Ben de parti meclisine aday olmaya karar verdim.

Genel kurultay delege listesini alarak kolları sıvadım. Bütün delegelere mesajlar ilettim. Kurultay zamanı delegelerin kalacağı otelleri öğrenerek hepsinin odalarına lokum paketleri ve broşürlerimi ilettim. Kurultay günü hiç aralıksız sıkı bir çalışma yürüttüm. 474 aday arasında 420. sıradaydım. "420 Adil Emecan" ismini ezberletircesine âdeta bütün delegeleri dolaştım. Kimse böyle bir çalışma yapmamıştı. Oylama bittiğinde terden sırılsıklam olmuştum.

Oyların sayımına geçildiğindwe az oy aldığımı görünce moralim çok bozuldu. Sinirli bir şekilde kaldığım otele döndüm. "Bunca emeğin karşılığı bu mu olmalıydı?" diyerek kızdım. Eşime ve kardeşime siyaseti bıraktığımı söyledim.

Ertesi sabah kahvaltı masasında İsmail Terzi ile konuştum. Beni tebrik etti. "Başkan, 474 kişi arasında 74. oldun. Bravo sana!" dedi. Önümdeki delegelerin 50'si Kemal Kılıçdaroğlu'nun, 20'si Muharrem İnce'nin listesindeydi. Benimkisi kişisel bir gayretin sonucunda yakalanan müthiş bir başarıydı.

"Helâl olsun delegeye" diye bağırdım. Eşim ve kardeşim şaşkın bakışlarla bana bakıyorlardı. Biraz önce siyaseti bıraktığımı söyleyen sanki ben değildim... Bir insan on saniye içinde bu kadar mı değişirdi...

Ve...
Hayat Akmaya Devam Ediyor...

Siyaset işte böyle bir şeydi...

İnsanın ruhuna sızıp kanına işler ve bir daha da çıkmazdı...

O günden sonraki seçimlerde de, ülke ve parti içinde bir gelişme olunca hemen dikkat kesildim. Hiçbir zaman sırtımı dönüp gidemedim.

Toplumsal her gelişmeyi, siyasetteki her kıpırdanmayı yüreğimin derinliklerinde hissettim.

Ailece hissettik...

Eşim Gülizar Emecan da benim gibiydi...

2015'te yapılan iki parlamento seçiminde de aday gösterildi. Seçilemedi. Akabinde tekrar CHP il yönetimine girdi.

2018'de önce parti meclisine seçildi.

24 Haziran 2018 seçimlerinde milletvekili seçilerek parlamentoya girdi.
Biz hiç küsmedik...
Çalıştık, hep çalıştık...
Bundan sonra da çalışmaya devam edeceğiz.
Galiba bu bizim kaderimiz...